Mari amăgiri în vremurile din urmă de Petru Popovici

Cuprins

Cuvânt înainte
1. Amăgirea cu ateism
2. Amăgirea cu evoluţie
3. Amăgirea cu formalism
4. Amăgirea cu plăceri
5. Amăgirea cu ocultism
6. Amăgirea cu necredinţă
7. Amăgirea cu liberalism
8. Amăgirea cu învăţături rătăcitoare
9. Amăgirea cu Antihrist
Încheiere

Cuvânt înainte

Semnele vremurilor striga tuturor celor credincioşi că trăim în zilele din urmă. E necesar ca fiecare să-şi dea seama de aceasta.

Biblia ne înştiinţează că în zilele din urmă, Satan, care ştie că mai are puţină vreme, prin uneltirile lui, va încerca să-i înşele chiar şi pe cei aleşi. El îi supune la fel de fel de teste subtile, aşa cum nu se aşteaptă mulţi din copiii Domnului. Pentru Iosif încercarea a fost prin femeia lui Potifar, pentru Iov prin pierderi şi boală, pentru cei trei tineri din Babilon să se închine chipului de aur, pentru Daniel să nu se roage o lună, pentru Iuda să-L vândă pe Fiul lui Dumnezeu, pentru Petru să se lepede de Domnul, pentru Dima să iubească lumea de acum.

Fiindcă îmi dau bine seama de această luptă ce se dă ca să ne doboare, am căutat în aceste pagini să demasc planurile vrăjmaşului şi să strig să ne alipim în totul de Domnul. E necesar să fim foarte atenţi la toate amăgirile lui. Indiferent pe ce cale vin, trebuie să ştim că Satan vrea doborârea noastră, vrea să ne despartă de Domnul, de Cuvântul Său sfânt. El caută să ne determine să ascultăm de minciunile lui. Mulţi sunt deja amăgiţi fără să ştie. O, de ar da voie Duhului Sfânt să-i trezească!! Iar cei ce încă nu s-au lăsat amăgiţi, e bine să folosească

genunchii, să se roage şi să vegheze, ca să poată înfrunta pe vrăjmaşul. Lupta copiilor Domnului din vremurile din urmă va fi grea, foarte grea, ca a creştinilor din primele veacuri. Fiecare însă trebuie să lupte vitejeşte prin puterea Duhului Sfânt, ascultând în totul de ordinele Celui ce a biruit lumea şi este Împărat al împăraţilor şi Domn al domnilor. Fie prin viaţa noastră, fie prin moartea noastră, a Lui şi numai a Lui să fie toată gloria şi închinăciunea!

În clişeul de pe copertă, Luther a căutat să redea că fiara roşie poartă biserica apostată, desfrânata cea mare, având fiara cu trei trepte, iar în faţă, mulţimea cu regi şi domnitori li se închină. Puţin mai în spate îngerul îi explică lui Ioan. E bine să nu fim amăgiţi la o aşa închinare

Petru Popovici
Sacramento, California, 6 August 1993

1. Amăgirea cu ateism

„Ei tăgăduiesc pe Domnul şi zic: „Nu este El” Ieremia 5: 12
„... şi veţi şti că Eu sunt Domnul” Ezechiel 6: 7

Cristos Domnul a spus că în vremurile din urmă vor fi mari amăgiri din partea Satanei, care înşală lumea şi caută *„să înşele, dacă e cu putinţă şi pe cei aleşi”* (Matei 24: 24). Amăgirile, care se petrec sub ochii noştri, ne spun că trăim vremurile din urmă şi ne strigă să veghem, ca să nu fim înşelaţi. Amăgirile Satanei sunt de mai multe feluri.

Una din amăgirile subtile a vremurilor din urmă e ateismul, tăgăduirea lui Dumnezeu. Biblia spune clar că înainte de venirea Domnului Iisus Cristos va fi lepădarea de credinţă, apostazia (2 Tesaloniceni 2: 3). Iar lui Timotei, apostolul Pavel i-a scris: *„Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor”* (1 Timotei 4: 1).

De fapt, atei au fost întotdeauna. Pe vremea proorocului Ieremia

chiar şi în poporul Israel existau atei. În Ieremia 5: 12 este scris: *„Ei tăgăduiesc pe Domnul şi zic: „Nu este El! Şi nu va veni nenorocirea peste noi; nu vom vedea nici sabia, nici foametea”*. Dar în vremea noastră ateismul s-a răspândit mult. Nicuşor Ghiţescu în cartea sa „Izvorul puterii”, vol. I, Chicago 1986, la pag 13 spune: „În anul 1900, 34 procente din populaţia globului era creştină şi mai puţin de 1 procent era atee. Astăzi 32, 8 procente din populaţia globului este creştină şi mai mult de 20 procente este atee”. Progresul acesta mare al ateismului se datorează în mare parte dominaţiei comuniste, care s-a extins mult după cel de-al doilea război mondial, când cei mai mulţi fripturişti, dornici după poziţii, după slujbe mai bune, s-au declarat atei. În cartea proorocului Ezechiel, se spune de peste 50 de ori: „Şi vor şti că Eu sunt Domnul”. Toţi ateii vor învăţa într-o zi că există Dumnezeu şi că El e Domnul.

1. Ateismul nu are nicio bază, nicio dovadă că nu există Dumnezeu, ci e amăgire satanică

Crezul lor nu e bazat pe studii serioase, pe cercetări, pe convingeri, ci doar pe înşelăciunea satanică. Oamenii s-au vândut pe un blid de linte. La Bruyère în cartea sa „Caracterele”, apărută şi în limba română în Editura pentru Literatură, Buc. 1966, vol. II, pag. 298, serie: „Ateismul nu există. Cei mari, cel mai mult bănuiţi de ateism, sunt prea leneşi ca să conchidă în mintea lor că nu există Dumnezeu”.

E curios şi totodată foarte important de notat că în ţările subjugate de comunism, Satana a amăgit lumea cultă, pe savanţi şi profesori. Aceasta fiindcă de ei s-a putut sluji mai bine spre îndoctrinarea tineretului în ateism. Toţi aceştia au fost trimişi prin sate ca misionari ai ateismului, ca lectori, şi ei n-au avut curajul să zică: „Nu”. Cunosc un profesor din Timişoara, care în câteva rânduri a fost trimis la sate să spună că nu există Dumnezeu, dar el s-a făcut bolnav şi n-a mers, căci el nu era ateu. Toţi lectorii aceştia trebuiau să spună ţăranilor, muncitorilor adunaţi la Casa de Cultură că majoritatea savanţilor din lume sunt atei. Dar aceasta era o minciună, ca atâtea altele. O revistă din Statele Unite a făcut o anchetă trimiţând chestionare cu privire la credinţa în Dumnezeu. Din 1500 oameni de ştiinţă de la Universităţile americane chestionaţi, numai 35 au declarat

că sunt atei. Toţi ceilalţi au declarat că ei cred în Dumnezeu.

Ai tu dovezi că nu există Dumnezeu? Ştii precis că nu există? Ai reuşit tu să cercetezi tot universul acesta mare, ca să poţi face o aşa afirmaţie? Nici dacă ai trăi trei miliarde de ani şi ai avea o rachetă să zbori cu viteza luminii, nu ai putea spune că nu există Dumnezeu. Numai în galaxia noastră există peste o sută de miliarde de corpuri cereşti, unele cu mult mai uriaşe decât globul pământesc. Apoi, în afară de galaxia noastră numită Calea Lactee, nici cei mai mari savanţi ai lumii nu ştiu precis câte alte galaxii mai există. Unii spun că mai sunt o sută de miliarde de alte galaxii. Astronomul Huble, care e o autoritate în astronomie, e de părere că mai sunt vreo cinci sute de miliarde până la un trilion de alte galaxii. Ca să poţi afirma că nu este Dumnezeu, întâi trebuie să le fii cercetat pe toate şi atunci să te pronunţi. Omul care nu a cercetat nici cea mai apropiată stea, cu viaţa lui efemeră de vierme, cum ar putea să cerceteze toate galaxiile, ca în cunoştinţă de cauză să spună că nu există Dumnezeu?

Ateii sunt nişte amăgiţi la rebeliune faţă de Dumnezeu spre a face lucrarea diavolului. Niciun demnitar nu ar fi dat dispoziţii draconice şi niciun securist nu şi-ar fi torturat fratele cu cele mai oribile mijloace, dacă ar fi crezut în Dumnezeu. Şi milioane de credincioşi în Dumnezeu au fost chinuiţi şi mulţi chiar martirizaţi. Iată cum oameni cu multă pregătire au ajuns scule în mâna diavolului. Vremea era critică. Ei trebuiau să aleagă: să fie prigoniţi sau să prigonească. Şi au ales să prigonească, să se ridice împotriva lui Dumnezeu, căci n-au avut curajul să se ridice împotriva şefilor lor. Nu e izbitoare această amăgire? Dacă ar fi fost la cei de jos, la măturătorii de stradă, ei nu ar fi putut aduce aşa servicii Satanei, cum au adus cei cu multă pregătire. O, cât de mare ar trebui să fie pocăinţa tuturor acestor amăgiţi!

2. Se vede că e amăgire şi din faptul că ei judecă iraţional

Amăgirea a prins şi le-a întunecat mintea. Biblia spune*: „S-au făcut că sunt înţelepţi şi au înnebunit”* (Romani1: 22). Iar în Psalmul 14: 1 şi Psalmul 53: 1 este scris: *„Nebunul zice în inima sa: „Nu este Dumnezeu”.*

Biblia e Cuvântul lui Dumnezeu. De ce oare Dumnezeu îi numeşte nebuni pe atei? Se pare că e un cuvânt prea tare, şi totuşi aşa este scris. El nu e pus ca să ofenseze, ci să arate realitatea cum o vede Dumnezeu.

Există o nebunie mentală şi există o nebunie spirituală. La nebunia mentală omul nu mai poate judeca bine, vorbeşte prostii şi unii devin periculoşi, violenţi. Aceştia sunt internaţi în ospicii de nebuni. Nebunii spirituali sunt sănătoşi mental, dar nu pot face deosebire între lucrurile vremelnice şi cele veşnice, vorbesc în mod nechibzuit de lucrurile spirituale, tăgăduiesc ce nu ştiu, tăgăduiesc pe Dumnezeu, tăgăduiesc că au suflet, tăgăduiesc că va fi o zi a judecăţii, tăgăduiesc că există viaţă veşnică.

În 2 Samuel 24: 10 citim despre împăratul David că a zis: „Am săvârşit un mare păcat… am lucrat în totul ca un nebun!" De fapt, orice păcat e un act de nebunie spirituală. Desfrâul oare nu e un act de nebunie? Omul pentru o plăcere de o clipă îşi dărâmă căminul, îşi nenoroceşte trupul în cele mai multe cazuri şi îşi pierde sufletul, îşi zice că se fericeşte prin desfrâu şi în realitate ei se nefericeşte. Nu e nebunie în gândirea aceasta? Nu e nebunie furtul, crima, beţia? Nu arată nebunie înjurăturile la adresa lui Dumnezeu? îi faci Lui vreun rău prin înjurături sau ţie? E om sănătos la minte cei ce îşi face rău lui însuşi? Cum numeşti tu pe un aşa om? Şi tot aşa e cu cel ce tăgăduieşte pe Dumnezeu.

Poate te revoltă această spusă a Bibliei, dar stai şi judecă la rece. Nu e nebunie să te laşi amăgit de diavolul şi să zici că nu există Dumnezeu când Ei există? Cartea „Principiile matematice ale filosofiei naturale", apărută în traducere la Bucureşti în Editura Academiei 1956, în Prefaţa Editorului la ediţia II-a, semnată de Roger Cotes, pag. 23, spune: „Trebuie să fie orb acela care din structurile cele mai bune şi mai înţelepte ale lucrurilor, nu vede imediat înţelepciunea şi bunătatea infinită a Atotputernicului Creator; nebun acela care nu vrea să o recunoască".

Dacă ar judeca raţional, logica i-ar constrânge să mărturisească

existenţa lui Dumnezeu. Dr. Russel Lowell Mixter este profesor de zoologie şi şeful Diviziei Ştiinţifice la Colegiul Wheaton, Illinois. El mărturiseşte că e constrâns de logică să creadă în Dumnezeu. Iată cuvintele lui: „Logica ne constrânge să spunem că o Minte Divină a conceput, a plănuit şi executat varietăţile şi similarităţile din viaţa animală, mai degrabă decât să zicem că acest material viu a venit în existenţă prin combinaţii accidentale de elemente sau o coeziune a elementelor canalizate mai mult sau mai puţin de împrejurări. Aceeaşi logică ce notează că o minte umană face lucruri complicate, îţi spune că fiinţele vii au fost făcute de o Minte superioară. Nu are importanţă cât de mult se deosebesc între ele vieţuitoarele din cadrul unei specii şi nu are importanţă ce schimbări par să fi fost într-o specie, care e trasată la strămunii ei vii şi la fosile, nu se poate să nu se observe că ea a început ca o creatură foarte bine adaptată. Şi o creatură este opera unui Creator".

Renumitul om de ştiinţă Isaac Newton în cartea sa „Principiile matematice ale filosofiei naturale" I, Ed.1964, pag. 444, spune: „Cel mai frumos sistem ai soarelui, al planetelor şi al cometelor a putut să apară doar din sfatul şi stăpânirea unei Fiinţe inteligente şi puternice".

De altfel, Creatorul nu trebuie căutat în creaţiune. Nici cel mai nepriceput elev de clasa I-a nu îl caută în Abecedar pe autorul Abecedarului. Şi dacă l-ar căuta fără să-l găsească, oare nu ar fi o nebunie să spună că Abecedarul lui nu are autor. Sau poţi tu să te gândeşti că îl poţi găsi pe ceasornicar printre rotiţele ceasului tău? Nu ar fi nebunie să te gândeşti la aşa ceva? Pe de altă parte, trebuie să ştii că Dumnezeu e Spirit" (Ioan 4: 24), şi ochiul material nu-L poate vedea, nu-L poate găsi. Deci, afirmarea ateului că nu există Dumnezeu e o nebunie, e iraţională. El nu a cercetat, ci a acceptat amăgirea Satanei.

3. Ateismul e amăgire căci ei văd plan, scop, ordine, simetrie, dar lor nu le spune nimic

Ca ateu, îmi spui că tu nu poţi crede în Dumnezeu fiindcă nu-L vezi. Biblia spune despre unii că diavolul a orbit ochii minţii lor ca să nu vadă (2 Corinteni 4: 4). Azi sunt mulţi din aceştia. Oamenii cred multe lucruri pe care nu le-au văzut niciodată. Există unde, raze,

radiaţii, ultrasunete, atomi, iar în atomi se spune că sunt vreo 150 de particule diferite. Oare tu nu ai considera nebunie dacă eu aş tăgădui existenţa acestora pe motiv că nu le văd? Noi credem în gânduri, în sentimente: dragoste, repulsie, frică, preţuire, deşi acestea sunt nevăzute, sunt lăuntrice. Credem, căci am fost înzestraţi cu raţiune, care trage concluzii. Despre Robinson Crusoe se spune că într-o dimineaţă a văzut urme de paşi pe nisip şi astfel el a ştiut că mai sunt oameni pe acea insulă. El nu a văzut oamenii, ci a văzut urmele lor.

Urmele lui Dumnezeu se pot vedea pretutindeni în Univers. Apostolul Pavel a scris: „Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi Dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El, aşa că nu se pot dezvinovăţi" (Romani 1: 19, 20). Deci, în tot ce e în jurul tău, poţi vedea urmele lui Dumnezeu.

Universul mare cu miliardele de galaxii poţi tu să crezi că s-a făcut singur? Dacă mergi pe drum şi în bătaia soarelui jos sclipeşte ceva, te apleci şi îl iei şi vezi că e un ac. Nimic complicat, dar te poţi tu gândi că acul acela mic s-a făcut singur? Dacă cineva ţi-ar spune aşa ceva, oare nu ai considera nebunie o aşa afirmare? Chiar dacă ai fi din junglă şi n-ai fi văzut niciodată un ac, n-ai putea crede că s-a făcut singur. Privind la urechea acului, raţiunea ţi-ar spune că acea ureche are un scop precis. Astronomul Flamarion arătând spre un instrument, a zis: „Cine e omul de bun simţ care să admită că acest instrument s-a construit singur şi la întâmplare, sub imboldul nu ştiu cărei puteri neroade şi fără niciun scop hotărât pentru construirea sa? Planul şi scopul întotdeauna vorbesc raţiunii noastre de o inteligenţă. Orice floare, prin simetria ei, îţi strigă că ea are un Creator minunat, orice fir de iarbă îţi mărturiseşte aceasta.

Chiar Voltaire, necredincios cum era, n-a putut tăcea când alţii au tăgăduit cauzalitatea, în „Dicţionarul de Filosofie", el zice: „În filosofie, Lucreţiu îmi pare mai prost decât un portar de la Colegiu şi decât un paracliser de la o biserică. A afirma că nici ochiul nu e făcut spre a vedea, nici urechea spre a auzi, nici stomacul spre a digera, nu este oare cea mai mare dintre absurdităţi şi cea mai revoltătoare

nebunie în care a căzut vreodată spiritul omenesc?... Această prostie îmi pare evidentă şi trebuie să o mărturisesc". A tăgădui pe Dumnezeu, care a conceput plan şi scop la toate nu vezi şi tu că e nebunie? Dacă nu vezi, înseamnă că Satana a orbit ochii minţii tale, te-a amăgit.

Mergând pe stradă, vezi jos o foaie de caiet scrisă. Te apleci, o iei, şi după felul scrisului, îţi dai seama că cel ce a scris-o e un elev de clasa întâia, căci are o seamă de litere A. Nicidecum nu poţi să te gândeşti că s-a scris singură. În librărie vezi o Enciclopedie nouă. În timp ce te uiţi la ea, sunt vreo 30 de volume, vine un vânzător şi îţi spune că seara trecută el a închis uşa, iar acum dimineaţa a găsit aşezată aici toată Enciclopedia, că ea s-a făcut singură în atâtea volume peste noapte. Poţi tu să crezi o aşa aberaţie? Raţiunea ta nu te lasă să crezi că s-au făcut singure. Acolo sunt atâtea date care au trebuit adunate, sortate, date la tipografie, tipărite, apoi legate. Chiar un nebun mental nu ar putea crede aşa ceva, căci e o nebunie prea mare în acea afirmare. Totuşi orice ateu crede şi susţine aşa ceva. De aceea nu trebuie să te mire cuvintele din Psalmul 14: 1: „Nebunul zice în inima sa: ‚Nu este Dumnezeu".

Prof. Dr. J.P. Moreland în cartea „Does God Exist?" Nashville, 1990 la pag. 35 a spus: „Argumentul pentru Dumnezeu văzut din plan în Univers... a primit un puternic suport în anii recenţi din astronomie, fizică şi biologie". Iar la pag. 37 spune: „Dumnezeu a creat Universul din nimic într-un timp finit în trecut. Această credinţă este raţională în lumina suportului filosofic şi ştiinţific pentru ea".

Dr. F.H. Crich, laureat al Premiului Nobel, spune că în celula umană de reproducere se află peste 100.000 gene. Celula e atât de mică încât în punctul ce îl pun la sfârşitul acestei fraze ar încape 250.000 celule. Genele poartă înscris în ele toate informaţiile genetice. Şi acum fii atent: dacă toate informaţiile ce sunt înscrise în gene ar fi decodificate şi scrise pe hârtie, ele ar umple 1.000 de volume cu 500 pagini fiecare. Ele poartă toate informaţiile ereditare de la părinţi, moşi şi strămoşi. Ele au planul sau tiparul cum să fie clădit corpul omenesc spre a avea 198 oase, 639 muşchi, 4.000.000 celule senzorii în piele, 16.000.000.000 neuroni, dimensiuni, format, culoare, etc. În celula aceea mititică se află înscrise toate. Nu e uimitor numai faptul că

o aşa mare enciclopedie de 1.000 volume e înscrisă pe ceva mult mai mic decât un punct, şi enciclopedia aceasta intră în acţiune şi pregăteşte diferite tipuri de celule: de muşchi diferiţi, de oase, de nervi, de glande, de cartilaje, de smalţ şi multe altele. Toate laboratoarele din organismul omenesc cu proiectul lor sunt înscrise acolo şi pe toate le aşază la locul lor şi le umple cu viaţă. Foaia de caiet, cu scrisul stâlcit, te-a convins că un elev de clasa I-a a scris-o. Enciclopedia din librărie nu poţi să crezi că s-a făcut singură, ci ştii precis că are un autor, aşa îţi spune raţiunea, dar aceasta care e cu mult, cu mult mai uimitoare, înscrisă pe un spaţiu infinit de mic, ateu fiind spui că nu are Autor? Nu-ţi dai seama că aceasta e o nebunie mult mai mare? Înscrisul din gene îţi strigă că există Unul care a conceput tot planul, a dat mădularelor scop, a înscris totul şi a predeterminat în gene realizarea.

Dacă ajungi în California şi vizitezi Castelul Hearst, îţi dai seama că e o artă în arhitectură. Stilul, aşezarea, ornamentele, toate dovedesc că a fost construit de un arhitect foarte iscusit. Tu nu vezi arhitectul, dar îl vezi lucrarea şi ea spune raţiunii tale aceasta. Tot aşa creaţia ar trebui să-ţi vorbească despre Creatorul, Marele Arhitect al Universului. Prof. dr. doc. Petru Raicu în cartea sa „Ingineria genetică”, apărută la Bucureşti 1983, la pag. 22, scrie; „Diferitele tipuri de molecule chimice, care intră în alcătuirea cromozomilor eucariotici, nu sunt dispuse la întâmplare, ci într-o ordine spaţială. Ca urmare, în prezent se consideră că este vorba de o adevărată arhitectură moleculară a cromozomilor eucariotici”. Tu ştii că în nicio ţară nu a apărut arhitectură fără arhitect. Cine e Arhitectul care în microscopica celulă a putut să facă o „adevărată arhitectură moleculară”? În arhitectură trebuie plan şi realizare. Dacă eu ţi-aş spune că acel castel al lui Hearst s-a făcut singur, m-ai considera că nu sunt întreg la minte. Şi totuşi, în ciuda tuturor acestor afirmaţii ale raţiunii, ateul tăgăduieşte pe Dumnezeu. Nu dovedeşte aceasta că el e un amăgit al Satanei?

4. Amăgirea se vede şi în faptul că ateii recunosc legile din Univers, dar tăgăduiesc pe Legiuitor

Oricine vede un cod de legi, nici pentru o clipă măcar nu se poate gândi că s-a făcut singur. În Universul mare, în cosmos, şi în

universul mic al atomilor există legi precise după care se mişcă giganticele galaxii şi la fel minusculele particule atomice. Cine a întocmit aceste legi? Unde au fost afişate ca să fie cunoscute? Şi cine a avut forţa necesară să le impună materiei din Marele Univers? Ca legea circulaţiei să fie impusă e necesară o armată de poliţişti, care sancţionează pe oricine o calcă, trecând pe roşu la stop sau având exces de viteză.

Un copil de şcoală a ajuns cu lecţiile la legea gravitaţiei lui Newton şi el nu putea pricepe legea aceasta. Sir Isaac Newton a descoperit legea atracţiei universale în anul 1637. Copilul a cerut tatălui său să-i explice legea aceasta. Tatăl a căutat să-i spună că datorită acestei legi toate lucrurile se ţin împreună. Copilul a stat a cugetat puţin, apoi a întrebat iarăşi: „Dar înainte de a fi fost votată legea aceasta, cum s-au ţinut toate împreună?" Era doar copil, dar ştia că legile se votează, şi raţiunea lui nu putea pricepe cum înainte de 1637, înainte de legea lui Newton lucrurile s-au ţinut totuşi împreună. Toate legile nu pot fi înţelese fără un legiuitor. În cazul acesta, tatăl a trebuit să explice copilului că nu Newton a făcut legea, că ea a fost de la început dată de Creatorul, iar Newton datorită mărului căzut a ajuns să o recunoască.

În lume există legi ale naturii, legi civile şi legi morale sau spirituale. Dacă sari de la etajul patru, legea gravitaţiei nu te iartă, ci te izbeşte de pământ de te alegi cu picioarele rupte sau cu capul spart, încât nu mai zici nici „au". Calci o lege penală, eşti dus la tribunal, condamnat şi aruncat în închisoare. Iar ateul crede că nu există niciun Legiuitor şi că încălcarea legilor spirituale sau morale nu au consecinţe, fiindcă nu există Dumnezeu. Acum cugetă, dacă un hoţ în timp ce fură îşi spune că nu există judecători, oare spusa lui anulează realitate? Nu, ci se înşală pe sine însuşi. Cum numeşti tu pe cel ce se înşală pe sine?

Încălcarea oricărei legi atrage după sine pedeapsa. Biblia spune: „Plata păcatului este moartea" (Romani 6: 23). Gândeşte-te, ce a fost potopul? Nu o sancţiune pentru păcătoşenia lor? Ce a fost nimicirea Sodomei şi Gomorei prin foc? Ce a fost dărâmarea Ierusalimului şi ducerea poporului evreu în robia Babilonului pe timp de 70 de ani? Nu

li s-a spus oare mai dinainte lucrul acesta? (Ieremia 25: 8 – 18). Ce a fost dărâmarea Ierusalimului, incendierea templului de către romani în anul 70 d.Hr. şi împrăştierea poporului Israel printre neamuri timp de aproape 2000 de ani? Nu o pedeapsă anunţată de Domnul Iisus? (vezi Luca 19: 43, 44). În Romani 2: 3 este scris: *„Şi crezi tu omule... că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?"* Decât să-L tăgăduieşti pe Dumnezeu, e mult mai bine să te întrebi ce vei face când vei vedea că totuşi El există? Căci ţine minte: tăgăduirea ta nu anulează realitatea. El există fie că vrei sau nu vrei să crezi. Şi „groz*av lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu" (Ev*rei 10: 31). E necesar să-ţi recunoşti vina ta, să dai la o parte amăgirea ce ţi-a pus-o diavolul pe ochi şi să te pocăieşti. Cere iertare Dumnezeului pe care L-ai tăgăduit. El nu vrea condamnarea şi trimiterea ta în iad, în ospiciul de nebuni al veşniciei. Eu am scris aceste rânduri cu dorinţa ca cei amăgiţi cu ateismul să se trezească şi să scape de această amăgire până nu e prea târziu.

5. Amăgirea ateilor se vede şi din faptul că împotriva ştiinţei de care fac caz, ei susţin că viaţa a provenit din neviaţă

Biblia afirmă că Dumnezeu a creat viaţa, El e Izvorul vieţii. Ştiinţa a demonstrat în mod clar că viaţa nu poate veni din neviaţă. Experienţele lui Pasteur au rămas epocale. De atunci, ştiinţa, legea biogenezei, afirmă că viaţa provine numai din viaţă anterioară. Dar ateii fiindcă îl tăgăduiesc pe Dumnezeu, ei susţin că toată viaţa a apărut la întâmplare. S-au cheltuit sume mari, s-au străduit capete luminate, s-au folosit laboratoare ultramoderne în care s-au creat fel de fel de condiţii, ca doar, doar, va ţâşni viaţă, chiar un virus sau microb, dar rezultatul a fost zero. Acum gândeşte-te, dacă ar fi apărut viaţa, ar fi fost ea la întâmplare? Nu ar fi fost ea rezultatul unor inteligenţe ce s-au străduit timp de aproape 150 de ani? Dar ei n-au ajuns la cheia vieţii. Şi în ciuda tuturor eşecurilor lor, ei încă afirmă că viaţa nu e de la Dumnezeu.

Prof. Chandra Wickramasinghe, un astronom din Anglia ce nu e credincios, împreună cu alt savant, Dr. Hoyle, au făcut cercetări amănunţite cu privire la apariţia vieţii pe pământ. În revista „New Scientist", vol.93, 21 Ian. 1982, pag. 140, a scris: „Şansele ca viaţa să fi apărut pe pământ la întâmplare sunt tot aşa ca şi când un uragan

suflând peste un cimitir de maşini ar construi un avion Boeing 747". Calculele lor pentru posibilitatea apariţiei la întâmplare a unei singure celule vii cu cele 2000 de enzime ale ei, sunt de 1 din 10 urmat de 40.000 de zerouri. Deci, ceva cu totul absurd.

Prin analize amănunţite noi am ajuns să cunoaştem precis din ce e compus bobul de grâu. Deci îl putem face întocmai din aceeaşi compoziţie şi cu aceeaşi formă, încât să nu poţi deosebi care e bobul real şi care e cel realizat de om. Ştiţi care e deosebirea? Când îl pui în pământ, bobul real încolţeşte, cei imitat putrezeşte, nu are puterea de viaţă, de germinare. În acest caz, nu e vorba de a plănui bobul, de a stabili compoziţia lui, căci totul e stabilit, ci e vorba doar de a-l duplica, dar şi acest lucru e imposibil. Principiul de viaţă şi apoi întreg sistemul de duplicare nu pot fi imprimate în bobul de grâu imitat. Ateii ştiu aceasta şi totuşi îl tăgăduiesc pe Dumnezeu. Fiindcă sunt amăgiţi, intră în conflict chiar cu ştiinţa de care ei fac atâta caz. Au ochi, dar nu vreau să vadă.

6. Ateii sunt oameni amăgiţi de Satana, de aceea nu văd consecinţele nefaste ale ateismului

Prietenul meu ateu, te rog uită-te doar puţin la roadele ateismului în viaţa oamenilor. Ia o carte de istorie a revoluţiei franceze. În 1793, Dumnezeu a fost scos din Franţa, religia creştină a fost desfiinţată şi orice închinăciune lui Dumnezeu a fost strict interzisă. Mademoiselle Miliard, o actriţă destrăbălată, a fost declarată „zeiţa raţiunii", şi în alai triumfal a fost dusă şi aşezată pe altar în catedrala Notre Dame din Paris, iar oamenii în frunte cu episcopul catolic şi cu un sobor de preoţi, i-au adus închinare. Dar ce a urmat? Ceea ce istoria numeşte „Domnia Terorii". Istoricul Lacratelle în cartea sa „Istoria", vol. II, dă groaznice amănunte. Toţi se spionau unul pe altul, se acuzau şi ghilotina intra în funcţie. Toate atrocităţile din acea vreme sunt prea înfricoşătoare, ca să mai fie redate.

Tot aşa de bine îţi poţi da seama de urmările nefaste ale necredinţei nu în Franţa, ci în România. Oare nu am gustat noi amărăciunea lor? Nu au suferit mii de persoane torturile securităţii? Minciuna domnea peste tot, chiar şi în unele biserici. S-a proclamat că

nu există Dumnezeu şi oamenii s-au dedat la minciună, care era pe toate drumurile şi în toate statisticile, la desfrâu nepotolit, apoi boli venerice, SIDA, avorturi, divorţuri, homosexualitate, lesbianism, violuri, înşelăciuni, hoţii, crime, sinucideri. Ateismul a ridicat zăgazul tuturor relelor, care său revărsat în omenire. Nu e acesta un lucru evident? Nu l-am observat cu ochii noştri?

Grigore Alexandrescu, marele fabulist român, 1810 – 1885, prevedea aceste urmări nefaste ale ateismului. În poezia sa intitulată „Scrisoare lui Voltaire", îndurerat de valul năprasnic de păcătoşenie ce-l aducea ateismul asupra generaţiei tinere, spune într-o strofă:

Toate acestea le ştii, dar furia te-a orbit.
Tu, ca odată Satana, pe om din rai l-ai izgonit;
Nădejdea, rodul ceresc în inimi o ai călcat
Şi care despăgubiri în locul ei ne-ai lăsat?
Ucideri şi desfrânări, iată ce-ţi suntem datori!
Viaţa ai făcut-o grea, sărmanilor muritori…

7. Ateismul e amăgire care face pe oameni să nu ţină seama nici chiar de sfârşitul altor atei

Atâţia atei la sfârşitul vieţii au mărturisit deschis că au fost înşelaţi de ateism. Căutaţi şi citiţi sfârşitul grozav al lui Voltaire şi al altora. Sir Thomas Scott a fost sfetnicul privat al regelui Iacob al V-lea al Scoţiei, mare ateu şi prigonitor al puritanilor. Când a fost pe patul de moarte, câţiva preoţi anglicani au venit să-l încurajeze şi să-i dea împărtăşania, dar el furios, le-a zis: „Plecaţi de aici cu toate ale voastre. Până acum am crezut că nu există nici Dumnezeu, nici iad. Acum ştiu şi simt că există şi Dumnezeu şi iad, iar eu sunt condamnat la pierzare de dreapta judecată".

Căutaţi şi citiţi mărturia Svetlanei, fiica lui Stalin, ca să vedeţi cum a murit Stalin. Învăţaţi de la alţi atei că niciunul nu a fost fericit, nici în viaţă, nici în moarte. În clipa morţii şi-au dat seama de marea lor amăgire, dar a fost prea târziu. Curând vine moartea, care intră cu coasa ei şi în bordei şi în palat şi îţi seceră firul vieţii. Atunci vei vedea ce nebun ai fost că te-ai lăsat amăgit.

O, atei treziţi-vă din înşelăciunea diavolească. Altfel, urmează cea mai groaznică consecinţă: iadul, ospiciul de nebuni spirituali. Şi nu uitaţi că iadul nu are uşă de ieşire. Condamnarea e pentru veci de veci.

De aceea, prietenul meu, e bine să-ţi cauţi mântuirea sufletului prin Cristos Domnul înainte de a ajunge acolo. Dă-ţi seama de vina ta. Tu ai trăit respirând aerul lui Dumnezeu, ai băut apa şi ai mâncat pâinea crescută de Dumnezeu, te-ai bucurat de lumina şi căldura lui Dumnezeu, te-ai reconfortat prin somnul dat de Dumnezeu, te-ai plimbat pe pământul creat de Dumnezeu şi totuşi ca un nemernic, fără pic de recunoştinţă, te-ai răsculat împotriva Lui, ai luptat împotriva Lui, l-ai tăgăduit existenţa. Nu eşti tu vinovat? Ce adâncă ar trebui să fie acum pocăinţa ta! Dacă nu vrei acum, să ştii că te vei pocăi o veşnicie întreagă în iad, căci *„acolo e plânsul şi scrâşnirea dinţilor”*, dar fără posibilitate de scăpare. Ca să scapi de mânia lui Dumnezeu, fugi acum în braţele Dumnezeului pe care L-ai tăgăduit şi n-ai vrut să existe.

Iar voi, fraţii mei de credinţă, vegheaţi şi vă rugaţi ca să nu fim înşelaţi. Trăim vremuri de mare înşelăciune. Şi e bine să ştiţi că suntem ţinta atacurilor diavolului. Frate, nu te socoti prea înţelept, căci diavolul e foarte viclean, şi a înşelat chiar pe unii din marii înţelepţi ai veacului. Se cere o intensificare a vieţii de rugăciune ca să rămânem în picioare (Luca 21: 34 – 36).

O, Doamne, deschide-ne ochii să vedem că trăim în zilele din urmă, să nu ne lăsăm amăgiţi de vrăjmaşul sufletelor noastre, ci credincioşi şi pregătiţi să aşteptăm venirea Ta în glorie!

2. Amăgirea cu evoluţie

„Pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi, din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună” (2 Tesaloniceni 2: 10 b, 11)

Astăzi o mare parte a lumii crede în evoluţie. Evoluţionismul învaţă că nu Dumnezeu a creat lumea, ci toate plantele, vieţuitoarele şi

omul provin dintr-o celulă vie, care a apărut la întâmplare pe pământ. Nu se ştie când, nu se ştie unde, nu se ştie datorită cărei cauze, dar se afirmă că a apărut. Natural, niciun evoluţionist n-a fost acolo să fie naş, dar ei ştiu precis că din acea celulă vie au crescut plante, apoi plantele au căpătat picioare, o fi fost o amibă la început, apoi poate râme, şi având condiţii prielnice s-au dezvoltat în peşti, târâtoare, păsări, animale, iar o maimuţă mai deşteaptă a născut un puişor, ba trebuie să fi fost doi, care au devenit oameni. Deci, pe cale de evoluţie s-a ajuns de la amibă la om. Nimeni n-a văzut trecerile acestea, căci ei spun că s-au petrecut cu milioane, ba miliarde de ani în urmă, dar le presupun.

Evoluţionismul este contra lui Dumnezeu, contra Bibliei şi contra ştiinţei. Gânduri despre evoluţie a avut Hipocrat (460 – 380 î.Hr.), Teofrast (370 – 283), Aristotel (384 – 322), Lucreţiu (99 – 55 î.Hr.), Lamark (1744 – 1829 d.Hr.) şi alţii. Dar cel ce a lansat evoluţia ca teorie cu care a amăgit lumea a fost Charles Darwin (1809 – 1882 d.Hr.).

I. Amăgirea cu evoluţia e văzuta din înştiinţările Bibliei. Apostolul Pavel a scris fraţilor din Colose: *„Luaţi seama că nimeni să nu vă fure cu filosofia şi cu o amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii, şi nu după Cristos”* (Coloseni 2: 8). El îi înştiinţa să fie cu grijă să nu fie înşelaţi. În 2 Tesaloniceni 2: 11, 11 este scris despre vremurile în prag de venirea Anticristului. *„Fiindcă oamenii n-au primit dragostea adevărului să fie mântuiţi, din pricina aceasta, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi”*. Evoluţia e o abatere de la adevăr, o lucrare de rătăcire să creadă o minciună. E o lucrare de amăgire satanică pentru toţi cei cărora le-a plăcut păcatul. Prin Evanghelie le-a fost oferit adevărul despre ei că sunt păcătoşi şi despre Dumnezeu că vrea să-i mântuiască, prin credinţa în Cristos Domnul. Ca Anticristul însă să-şi poată ocupa tronul spre a guverna lumea, e nevoie ca oamenii să devină atei, să nu mai creadă în Dumnezeu. Chiar şi cei mai înapoiaţi păgâni credeau că Dumnezeu a creat lumea. Deci, trebuia să vină cineva cu o altă explicaţie privitoare la începuturile lumii şi a vieţii pe pământ. Prin Darwin a venit o aşa explicaţie, care părea ştiinţifică, şi a amăgit lumea.

Dumnezeu nu forţează pe nimeni să creadă adevărul spus de El, dar sancţionează pe cei ce cred minciuna spusă de Satan, marele înşelător. Mama Eva n-a ascultat de adevărul spus de Dumnezeu, ci a crezut minciuna diavolului şi au urmat consecinţele nefaste ale păcatului pentru ei şi urmaşii lor. Ahab a fost un împărat care a dus pe Israel în rătăcire. În 1 Împăraţi 22: 9 – 23, ni se spune că i-a încolţit gândul să meargă să cucerească Ramotul din Galaad, iar cei aproape 400 de proroci mincinoşi îl îndemnau să meargă că îl va cuceri. Dar când a venit Mica, prorocul Domnului, el a dat în vileag faptul că un duh de minciună a fost pus în gura acelor proroci, ca să-l amăgească pe Ahab să meargă la luptă spre a fi răpus. Ahab a iubit nelegiuirea şi Dumnezeu a trimis duhul de înşelăciune spre a-l pedepsi. Şi oamenii vremii noastre iubesc păcătoşenia, care a ajuns la culme, iar Dumnezeu a lăsat lucrarea aceasta de rătăcire cu mai mult de 400 de proroci mincinoşi ai evoluţionismului, spre a înşela pe cei ce nu primesc adevărul spre a fi mântuiţi, ci preferă minciuna.

Amăgirea cu ateismul nu prinde la cei cu adevărat credincioşi, ci doar la cei ce au o religie formală, care se numesc creştini, dar trăiesc în toate păcatele; se numesc creştini, dar îl blestemă şi pe Dumnezeu şi pe Cristos. Dar amăgirea cu evoluţia e mult mai subtilă şi prinde chiar şi pe unii credincioşi, dacă nu bagă de seamă. E un ateism deghizat ce intră pe uşa din dos. Căci nu e mare deosebire între a spune că nu există Dumnezeu şi a afirma că nu Dumnezeu a creat lumea. Chiar Darwin nu a tăgăduit direct pe Dumnezeu, ci în „Originea speciilor", apărută la Bucureşti în Editura Academiei RPR, în 1957, la pp.385, 386, a spus că Dumnezeu a pus viaţă în celula primară, apoi ea a făcut totul. Divinizând celula, oamenii au ajuns să-L scoată pe Dumnezeu din lumea lui Dumnezeu. Sir Julian Huxley se bucura de valul de ateism ridicat de teoria evoluţiei predicată de Darwin şi spunea că Supranaturalul a fost măturat din Univers şi Dumnezeu a fost forţat să abdice de a mai fi Conducător al Universului. Nu se poate să fii credincios în Dumnezeu şi credincios în evoluţie. Sunt lucruri ce se exclud. De aceea, caut să sesizez această amăgire. Ea e a vremurilor din urmă şi pregăteşte calea pentru Anticrist, care va face semne şi minuni şi se va da drept Dumnezeu, căutând să primească închinăciunea tuturor locuitorilor pământului. Cei ce nu i se vor închina, vor

completa numărul martirilor. Apostolul Pavel spunea că noi *„nu suntem în neştiinţă despre planurile lui Satan”* (2 Corinteni 2: 11). El dă atacuri vehemente, căci mai are puţină vreme şi *„caută să înşele, dacă este cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi”* (Matei 24: 24). Un duşman nu poate înşela când îi sunt demascate planurile. Cei din Troia n-ar fi deschis porţile, dacă ar fi ştiut că e amăgire calul acela de lemn, mai degrabă i-ar fi dat foc. Dar n-au ştiut şi au fost înşelaţi.

Mă rog ca demascarea acestor amăgiri diavoleşti din vremea din urmă să-i facă pe toţi cei credincioşi să fie mai veghetori, mai vigilenţi, ca să nu fie amăgiţi.

II. Evoluţia e amăgire căci e fundamentată doar pe dovezi aparente. Între anii 1831 – 36, când Darwin a vizitat insulele Galapagos, a văzut acolo vreo 14 varietăţi de broaşte ţestoase, precum şi alte animale puţin diferite de cele ce le ştia el. Acestea i-au dat ideea că toate vieţuitoarele au un strămoş comun şi au evoluat în diferite forme. Similarităţile, faptul că toate au ochi, urechi, nas, gură, picioare, toate au sistem digestiv, de respiraţie, de circulaţie a sângelui, de reproducere, sistem nervos, anatomia comparată l-au făcut pe el şi pe mulţi alţii să creadă în evoluţie. Au întocmit şi arborele genealogic, arbore fără rădăcini, iar despre om au spus că se trage din maimuţă. Apoi au pornit în căutarea de dovezi. Unii au colindat peşterile, alţii au răscolit pământul să găsească verigile de trecere dintr-un soi în altul. Alţii, mai ales după cel de-al doilea război mondial, s-au apucat de educaţia maimuţelor, a gorilelor, să le facă să devină oameni. O seamă de bărbaţi de ştiinţă la Moscova s-au dedicat acestei munci de emancipare a primatelor. S-au străduit să le înveţe să vorbească, să deosebească culorile, să socotească, să deseneze, dar toată munca a fost un ruşinos faliment.

Azi maimuţele savante ce au studiat în şcoli speciale şi au fost învăţate să vorbească, vorbesc fără grai împotriva evoluţiei. Căci gândeşte-te cum în perioada preistorică, la voia întâmplării, o maimuţă, ba două, nesilite de nimeni, au sărit pragul şi au devenit oameni, iar acum s-au încăpăţânat, şi-au opus prostia lor împotriva ştiinţei savanţilor şi n-au vrut să devină oameni. Acele maimuţe, care şi după terminarea şcolii speciale urlă ca cele din junglă, prin urletele lor

strigă savanţilor şi lumii că nu este evoluţie. Astfel, ei, evoluţioniştii, ne-au furnizat dovada ce nu se poate tăgădui. Cea mai mare dovadă că nu ne tragem din maimuţă e însăşi maimuţa. Dacă ar exista evoluţie, ea nu ar mai fi maimuţă.

În Decembrie 1954, revista „În apărarea păcii", nr. 43, ce apărea şi în România, avea un documentar semnat de M. Rouze intitulat „Strămoşii noştri n-au fost maimuţe". El spunea că azi savanţii dispun de procedee avansate pentru a cerceta gradul de înrudire între două specii. Rezultatul cercetărilor lor arăta că omul nu a descins din niciuna din actualele specii de maimuţe superioare. Deci, pe cale ştiinţifică, s-a dovedit aceasta, totuşi evoluţia omului din maimuţă se trâmbiţa mereu în toate şcolile. Şi vai, să nu fii îndrăznit un elev, un student sau profesor să zică altfel că avea ce ispăşi!

Da, similarităţile există, dar ele nu sunt o dovadă în favoarea evoluţiei, ci a creaţiei. Carul cu boi al lui Grigorescu avea patru roţi; şi mă uit la o maşină Dacia, are tot patru roţi. Această similaritate însă nu spune că Dacia s-a născut din carul cu boi, ci că o minte înţeleaptă a luat ca prototip cele patru roţi pentru a ne da un mijloc de transport mai rapid şi mai comod. Ceasul mic şi ceasul mare au asemănări, dar nici pentru o clipă nu-ţi trece prin cap gândul că cel mic a ieşit din cel mare. Ar fi absurd un aşa gând. Raţiunea îţi spune că ceasornicarul îl poate face şi pe cel mare, şi pe cel mic. Aşa Dumnezeu a folosit. aceleaşi principii în crearea vieţii, principii ce sunt asemănătoare, dar în acelaşi timp a stabilit şi deosebiri prin pecetluirea celulelor fiecărui soi cu un număr specific de cromozomi. Chiar încrucişarea între soiuri apropiate dă urmaşi sterili, deci nu se poate merge mai departe. Încrucişarea între cal şi măgar dă catârul, iar acesta e steril. S-au făcut nenumărate încercări de încrucişare forţată în eprubetă, dar fără rezultat. În vremea din urmă s-a constatat că compoziţia chimică a protoplasmei, a membranei ovulului nu permite penetrarea unui spermatozoid de la altă specie. E un fel de barieră împotriva încrucişărilor între specii. Această incompatibilitate chimică între celulele seminale cauzează falimentul în fertilizarea ovulului de către o altă specie şi îngăduie fertilizarea numai între membrii aceleiaşi specii. Conştienţi de această piedică, care de altfel e o dovadă împotriva teoriei lor, evoluţioniştii au făcut nenumărate încercări să rupă acea membrană, ca spermatozoidul

altei specii să facă fertilizarea, dar şi acestea au fost zadarnice, căci prima celulă se multiplica, dar la a doua sau a treia multiplicare murea, nu putea să meargă mai departe. Th. Dobzansky, mare evoluţionist, la 31 Mai 1945, pe atunci genetician la Universitatea Columbia USA, într-o scrisoare personală adresată lui Frank L. Marsh, profesor de biologie la Universitatea Andrews din Michigan, recunoştea că biologii sovietici au încercat să facă în eprubetă încrucişarea între om şi maimuţă, dar toate încercările au falimentat. Asemănări de suprafaţă sunt. Ele au servit ca dovezi aparente, dar ele au înşelat ochiul, căci deosebirile, multe nevăzute, sunt bariere de netrecut. Ele dovedesc că evoluţia e doar o amăgire.

Varietăţile, rasele la fel sunt dovezi aparente. În faţa casei noastre, au răsărit nişte trandafiri sălbatici cu floarea mică, dar avem şi o seamă de trandafiri cu floare mare, în mai multe culori şi foarte parfumaţi. Cineva ar putea obiecta: Cum nu se vede aici evoluţie? În grădină avem roşii mărunte ca cireşele şi mie îmi plac, dar avem şi roşii mari. La fel: Nu e aici evoluţie? La Firiteaz aveam o seamă de porumbei obişnuiţi, aveam porumbei mari şi porumbei păun. Nu arată ei evoluţie? Viţa de vie de la cea sălbatică până la cea tămâioasă are atâtea varietăţi, nu e evoluţie? La fel câinii au vreo 300 de rase, nu e evoluţie? Toate acestea sunt dovezi aparente. Şi Darwin a fost amăgit de cele 14 varietăţi de broască ţestoasă din Galapagos. Varietăţile nu dovedesc evoluţia, ele nu sunt treceri dintr-un soi în altul, ci îmbunătăţiri în cadrul soiului. Evoluţie înseamnă trecere dintr-un soi în altul, de la amibă la om. Evoluţie ar fi ca ţânţarul să devină armăsar, dar asta nu se întâmplă decât în mintea celor amăgiţi.

Biologul german Richard Goldschmidt, fost director al faimosului Institut Kaiser Wilhelm din Berlin, mai târziu şeful Departamentului de Zoologie la Universitatea Californiei, a făcut cercetări serioase în laborator pentru trecerea dintr-un soi în altul, spre a dovedi evoluţia, dar fără rezultat. În cartea sa: „The Material Basis of Evolution" (Yale University Press) la pag. 29 el mărturiseşte: *„... noi nu avem nicio cunoaştere că specii noi au fost formate în acest fel". Hu*gh Ross în cartea sa „The Fingerprint of God" (Amprenta degetului lui Dumnezeu) Orange, la.1991, ia pag. 78 arată că Sir Fred Hoyle, mare savant evoluţionist, după ce a făcut calcule minuţioase în

ce priveşte durata de timp necesară pentru apariţia vieţii la întâmplare pe pământ, conform legii probabilităţii, spune că vârsta de zece sau douăzeci miliarde de ani a pământului şi a universului e mult prea mică pentru dezvoltarea la întâmplare a aminoacizilor spre a forma enzime şi apoi viaţă. Deci, evoluţia nu stă în picioare.

Dovadă că nu e evoluţie arată chiar varietăţile, rasele, prin reversibilitate. Reversibilitatea e revenirea de la treapta superioară a soiului la care s-a ajuns prin cultivare, la treapta de jos prin lăsare în voia sorţii, prin neîngrijire. Porumbei de toate rasele duşi şi lăsaţi pe o insulă să trăiască de a valma, devin sălbatici, după două, trei generaţii, cu penajul cenuşiu şi înfăţişarea porumbelului sălbatic. Dacă ar exista evoluţie, nu ar trebui să se oprească la limita de jos a soiului, ci porumbeii să devină vrăbii sau piţigoi. Dar aceasta nu se întâmplă niciodată.

III. Evoluţia e amăgire căci se întemeiază doar pe presupuneri, nu pe dovezi. În cartea „Originea speciilor", (în original) de vreo 800 ori Darwin foloseşte expresia „să asumăm", „să presupunem". El nu a fost prezent când a luat fiinţă prima celulă. Unii presupun că a luat fiinţă în mâl, alţii în apă, alţii în spuma mării sau în craterul unui vulcan. E curată bâjbâire. Şi toate presupunerile au avut ca scop să-L scoată pe Dumnezeu din creaţie. Din ură faţă de Dumnezeu, au preferat să spună că maimuţoiul e strămoşul lor, au fost gata să creadă absurdul, să se ridice chiar împotriva ştiinţei. Dacă ar fi fost nişte analfabeţi, am spune că n-au ştiut mai mult, dar ei au fost oameni de ştiinţă, şi totuşi ei au susţinut împotriva ştiinţei generarea spontană, adică pe neaşteptate materia moartă a dat viaţă.

Ştiinţa, prin bărbaţi de seamă ca Francesco Redi, Lazaro Spallanzani, Liebig, Louis Pasteur, şi experienţe bine verificate ale altor cercetători, a demonstrat că viaţa provine numai din viaţă anterioară de acelaşi soi şi că niciodată materia moartă, neviaţă, nu poate da viaţă. Dar ei presupuneau că ştiinţa nu ştie. De aceea, Oparin, Urey, Fox, Olga Borisovna Lepişinskaia şi alte multe batalioane de savanţi din multe ţări s-au apucat de lucru. Au luat eprubete, au pus materie moartă, le-au învârtit, le-au scuturat, au pregătit retorte, le-au încălzit, le-au bombardat cu diferite raze, au creat condiţii, unii au făcut şi ore

suplimentare, ca doar, doar va apărea o celulă vie. Voiau să silească natura să nască viaţa, ca să dovedească lumii că viaţa a apărut la întâmplare, ca generare spontană. Acum, gândiţi-vă, dacă ar fi apărut, ar fi fost ea la întâmplare? Nu au fost oare la lucru sute, mii de inteligenţe? Vai, cum vreau oamenii să se amăgească pe ei şi să amăgească şi pe alţii, exact cum scria apostolul Pavel despre vremurile din urmă (2 Tesaloniceni 2: 11, 12). Dar toată munca lor a fost un mare faliment, căci viaţa n-a apărut. Savanţii n-au vrut să creadă nici Biblia, nici legea biogenezei. Astronomul francez Flamarion a scris: „Viaţa nu stă în mâna noastră… Nicăieri planta, chiar cea mai simplă, animalul cel mai jos aşezat pe scara zoologică, nu se nasc din conlucrarea afinităţilor chimice… Nu, domnilor, cu toată poziţia dvs. afirmativă şi îndrăzneaţă, nu puteţi crea viaţa. Nu puteţi nici măcar să ştiţi ce este viaţa şi sunteţi siliţi să mărturisiţi neştiinţa voastră… Nu se întâlnesc fiinţe care să nu se fi născut dintr-un tată şi o mamă sau a căror naştere să nu se fi făcut după legile stabilite".

Toate strădaniile evoluţioniştilor au dovedit nu evoluţia, ci Biblia. Ei nu ar fi vrut aceasta, dar Dumnezeu prinde pe cei răi în viclenia lor. Încercările lor au eşuat, arătând prin aceasta că ei sunt nişte amăgiţi, iar adevărul afirmat în Biblie că Dumnezeu a creat viaţa a rămas în picioare.

Lord Kelvin, un mare savant, a afirmat: „Niciun proces artificial, oricare ar fi el, nu ar putea produce materie vie din cea moartă". Dr. David Star Jordan, Preşedintele Universităţii Stanford, California, institut de învăţământ cu o vechime de peste o sută de ani, a zis: „Nicio protoplasmă n-a putut fi văzută sau probată că a venit în existenţă altfel decât prin intermediul existenţii vieţii anterioare". Profesorul Trass, renumit paleontolog, tratând despre evoluţie, a scris: „Ea este, cu siguranţă, cea mai nebunatică idee născută vreodată de om". Iar Arthur N. Field în broşura sa: „Karl Marx ca evoluţionist" a scris că evoluţia „este bazată pe credinţa în realitatea nevăzută, pe credinţa în fosile ce nu pot fi produse, pe credinţa în evidenţa embriologică ce nu există, pe credinţa în experienţa încrucişărilor ce refuza să se realizeze". Cuvântul „credinţă" din această frază dă în vileag cum diavolul a înşelat pe atâţia să creadă o minciună, şi nu pe oamenii de jos, ci tocmai pe cei de sus, ca prin ei să înşele pe cei de jos şi tineretul.

Ce mare amăgire! Ea arată că trăim vremurile din urmă.

IV. Evoluţia e amăgire diavolească, lucru ce se poate constata din falsificările şi minciunile la care au recurs evoluţioniştii. În general, oamenii de caracter nu mint, chiar dacă nu sunt credincioşi. Rămâi însă stupefiat cum Satan, care e tatăl minciunii, a determinat pe oameni intelectuali să falsifice dovezi şi să mintă cu bună ştiinţă, spre a face pe alţii să creadă evoluţia.

1. Unul din ei a fost E. Haeckel, 1834 – 1919. El a studiat medicina şi ştiinţele naturale la Universitatea din Berlin, Würzburg şi Viena. El a fost evoluţionist înfocat şi a căutat să arate că ontogeneza recapitulează filogeneza.

În anul 1868, el a publicat prima ediţie a lucrării sale: „Naturalische Schöpfungsgeschichte". Ca să arate că embrionii diferitelor mamifere şi ai omului nu prezintă nici cea mai mică deosebire, el a recurs la fals. La pag. 242 a pus clişeu cu embrioni de om, de maimuţă şi câine, spunea el; iar la pag 248, figuri a embrionilor de câine, găină şi broască ţestoasă, care erau întocmai. Un alt profesor de zoologie şi anatomie din Basel, Elveţia, Rutimeyer, în „Archiv für Anthropologie", vol.8, pag. 300, a dovedit că Haeckel a inventat figurile şi că altele au fost modelate şi generalizate în mod arbitrar. O cercetare amănunţită a celor două rânduri de figuri a dovedit că toate cele trei figuri au fost tipărite pe rând cu acelaşi clişeu. V. His, un alt profesor de anatomie din Leipzig, a reluat chestiunea şi a dovedit alte falsificări ale lui Haeckel. Constrâns de adversari cu probe zdrobitoare, Haeckel a răspuns: „Recunosc bucuros că în utilizarea figurilor schematice am mers uneori prea departe şi regret că multe din ele (parte din cauza propriei mele greşeli, parte din greşelile lucrătorului de planşe), au ieşit foarte greşite. Iar în altă lucrare „Apologetisches Schlusswort der Antropogenie", Haeckel mărturisește: „Specialiştii experţi ştiu că e vorba de o prostie foarte nesocotită, pe care am comis-o bona fide la restaurarea pripită a celor câteva ilustraţiuni pentru prima ediţie…". Falsitatea a fost dată pe faţă şi recunoscută. Omul de ştiinţă se pusese în slujba diavolului să falsifice şi să mintă pentru a amăgi şi pe alţii. Se pare că mai târziu, după peste 50 ani de evoluţionism, el a regretat mult aceasta, căci înainte de moarte, în „Christlicher Haustreund" nr.

45, anul 1919, la pag. 362, Haeckel a mărturisit că „cei mai mulţi cercetători din timpul din urmă au ajuns la rezultatul că teoria evoluţiei, şi mai ales darwinismul sunt o eroare care nu mai poate fi ţinută în picioare”.

Dar prorocii mincinoşi ai evoluţiei nu au învăţat minte, nu s-au oprit cu falsificările, ci au continuat cu unele mai grosolane, căci dictatorul ce urmează să pună mâna pe puterea lumii, Anticristul, se poate arăta numai într-o lume de minciuni, el, „Fiara”, să apară ca salvator.

Marii doctrinari ai evoluţionismul aveau nevoie de câteva fosile, ca să arate trecerea de la maimuţă la om. Aceasta considerau ei că va da lovitura de moarte afirmaţiei biblice că „Dumnezeu a făcut pe om”. Şi s-au pus pe lucru. Unii au cercetat peşteri, alţii au răscolit pământul. Era o adevărată goană nebună în privinţa găsirii strămoşului lor: maimuţoi-om.

2. Homo Neanderthalensis sau Omul de Neanderthal a fost găsit în Germania la Neanderthal, în anul 1856. Vârsta lui a fost stabilită la 100.000 de ani. El a fost considerat veriga lipsă a trecerii de la maimuţă la om şi l-au aşezat pe piedestal în muzeu. Dar încă în 1939, Prof. Sergio Sergi într-un studiu amănunţit publicat în revista „Science”, 1939, supliment, pag. 13, a dovedit că Omul de Neanderthal a fost om deplin dezvoltat, nu jumătate maimuţă, jumătate om, cum l-au falsificat evoluţioniştii. În 1957, Dr. W. Straus de la Universitatea John Hopkins şi Dr. A.J. Cave de la Colegiul Medical al Spitalului St. Bartholomew, ambii anatomişti, au reexaminat fosilele Omului de Neanderthal şi au scris: „Dacă ar putea fi reînsufleţit şi aşezat în metroul din New York, îmbăiat, bărbierit şi îmbrăcat în haine moderne, e îndoielnic că ar atrage mai multă atenţie decât alţii”. Evoluţioniştii au fost gata să-l degradeze, din om deplin, să-l facă maimuţă-om, ca să corespundă scopurilor lor.

3. Pitecanthropus erectus sau Omul de Java a fost găsit în anul 1891, de Dr. Eugene Dubois, medic în armata olandeză, deplasat în Indonezia. În albia râului Solo, el a găsit partea de sus a unui craniu. După un an, la o distanţă de vreo 16 – 18 metri de primul loc a găsit un

femur, după câtva timp a găsit două măsele, iar în 1898 a mai găsit o măsea. El a susţinut că toate aceste fosile au aparţinut aceluiaşi individ şi l-a numit Pitecanthropus erectus (om drept). Vârsta acestor fosile a fost socotită la 750.000 de ani. Dubois a expus fosilele lui Pitecanthropus erectus la Congresul Zoologilor ţinut la Leyden în 1895. Autorităţile evoluţioniştilor l-au felicitat pentru contribuţia sa la dovedirea evoluţiei. Imediat i-au ticluit înfăţişarea şi l-au aşezat în muzeu ca fiind veriga de trecere a maimuţei de la umblarea în patru labe, la umblarea pe două picioare Alţi evoluţionişti i-au redus vârsta la 500.000 de ani. Nimeni nu a întrebat cum de n-au putrezit oasele în albia râului timp de 750.000 de ani. În 1906, o expediţie s-a dus şi a făcut săpături la faţa locului, dar n-au găsit nici urmă de fosile. Înainte de moarte, Dubois a recunoscut că fosilele găsite erau ale unui gibon.

4. Ramapithecus sau Omul de Heidelberg a fost fabricat de către Pilbeam, Simons şi alţii din nişte dinţi şi patru frânturi de falcă. Aceste fosile au fost găsite în anul 1907 într-o groapă de nisip din albia râului Mauer din Germania. Dinţii erau mărunţi, iar frânturile de falcă le-au cârpit şi le-au dat forma parabolică, cum e la om, nu în formă de U cum e la maimuţe. I-au făcut o frunte mică, cu toate că nu aveau niciun indiciu. Dr. Osborn a reconstituit de la această falcă un strămoş primitiv ce poartă pe umeri un mistreţ. Vârsta lui au stabilit-o la 700.000 de ani. Mai târziu l-au întinerit spunând că are 375.000 de ani. Falca a produs discuţii aprinse. Evoluţioniştii susţineau că e tocmai veriga lipsă. Recent, Dr. Robert Eckhard, renumit paleoantropolog a făcut cercetări minuţioase, 24 feluri de măsurători a acelor dinţi şi a constatat că acele fosile erau ale unui soi de cimpazeu ce trăieşte sălbatic şi azi în Liberia, Africa. Deci, nici el nu a consimţit să fie strămoşul evoluţioniştilor.

5. Eanthropos sau Omul de Piltdown a fost găsit sâmbătă 2 Iunie 1912, de Charles Dawson, un medic şi paleontolog amator, într-o carieră de pietriş de lângă Piltdown, Anglia. De fapt, tot ce a găsit a fost o mandibulă cu două măsele şi o parte de craniu. Falca părea de maimuţă, iar măselele şi partea de craniu păreau a fi de om. Ele au fost declarate că aparţin unui maimuţoi-om. Antropologii i-au şi stabilit vechimea că ar fi de 500.000 de ani. Deci, unul din cei mai vechi strămoşi ai evoluţioniştilor. Imediat i-au fabricat înfăţişarea feţei şi

l-au aşezat în muzeu. În 1953, vârsta lui a fost coborâtă la 50.000 ani, iar în 1959 a fost coborâtă la 50 de ani. În 1950 s-a descoperit o nouă metodă de testare a fosilelor după cantitatea de fluor absorbită de oase din pământ. O grupă de savanţi britanici compusă din Ken P. Oakiey, J.S. Weiner şi J.E. Le Gros Clark au testat fosilele Omului de Piltdown şi ele nu aveau pic de fluor. Privite îndeaproape s-a constatat că dinţii au fost umpluţi jos, pentru a se deghiza forma lor originală, iar pentru a avea culoarea închisă au fost tratate cu bicromat de potasiu, dar acesta nu a reuşit să dea culoarea brună şi atunci au folosit compuşi de fier. Revista „Reader's Digest" în Octombrie 1956, purta pe paginile ei un articol intitulat: „Marea mistificare de la Piltdown", în care demasca toată falsificarea care a amăgit tineretul timp de 40 de ani să creadă că Eanthropus e maimuţa-om de 500.000 de ani, care a dovedit evoluţia.

6. Sinanthropus sau Omul de Peking a fost găsit de Dr. Davidson Black, profesor de anatomie la Paking, China. De fapt, nu au fost găsite fosilele unui om-maimuţă, ci doar un dinte. Pe baza lui a fost fabricat Omul de Peking. I s-a dat înfăţişarea feţei, poziţia frunţii, forma nasului, a gurii, etc. Totul era doar imaginaţie. Dr. Black a făcut acelui dinte o casetă de aur pe care a atârnat-o la ceas, căci considera că e descoperire epocală. Marcellin Boule şi H.M. Vallois în cartea lor: „Les Hommes Fossiles", la pag 141, îl critică pe Black şi îl suspectează de fraudă în fabricarea Sinantropului. Ei consideră că a fost cu idei preconcepute, lipsit de obiectivitate. Mai târziu, în 1928 – 29 s-au făcut excavaţii şi s-au mai găsit fosile, dar azi sunt dispărute, nu pot fi verificate. M. Bowden în cartea sa: „Ape-Man Pact or Fallacy", 1981, la pag 16, spune că acel dinte considerat de maimuţă-om era un dinte de rinocer.

7. Hesperopithecus sau Omul de Nebrasca a fost fabricat tot pe baza unui dinte. În anul 1922, un geolog a găsit în partea de vest a statului Nebrasca un dinte. Atât. Ca să ştie cărei specii îl aparţine, el l-a învelit şi l-a dus la dr. Henry Fairfield Osborn, unul din cei mai mari paleontologi ai lumii. Fac precizarea aceasta ca să nu credeţi că a fost un analfabet, ci unul din cei mai de seamă oameni de ştiinţă, dar fără Dumnezeu. Cum a privit dintele a spus că e veriga de tranziţie de la maimuţă la om. L-a şi văzut în imaginaţia sa cum arăta. I-a făcut o faţă frumoasă şi a publicat marea descoperire în „Illustrated London

News". L-au popularizat şi spuneau că Hesperopithecus a populat America cu un milion de ani în urmă. Profesorul Wilder a publicat o carte despre Omul de Nebrasca. Cu faţa fabricată a fost aşezat pe piedestal în muzeu şi trecut în manualele de şcoală. Sir Smith a scris despre domnul şi doamna Hesperopithecus cum arătau, cum lucrau, le-a făcut şi două clişee, cu toate că nu i-a văzut niciodată. Totul de la un dinte. Ce imaginaţie înfierbântată de evoluţionism! La 27 Aprilie 1927, dr. Osborn în senzaţionala sa cuvântare ţinut în faţa Societăţii Filosofilor Americani, l-a aşezat pe Hesperopithecus la baza arborelui genealogic al strămoşilor omului. Dar culmea ironiei, tot în 1927, puţin mai târziu, o expediţie a mers în Nebrasca să caute şi alte fosile în acel loc. Săpând cu hârleţul au găsit scheletul întreg căruia îl aparţinea dintele. Scheletul, fără grai, a spus că nu a existat omul de Nebrasca, omul maimuţă, şi fără să dea măcar din picior, a prăbuşit de pe piedestal pe mult lăudatul Om de Nebrasca. Scheletul era al unui pecariu, un fel de porc mistreţ. Nici aceasta nu vă spune cât de puternică e amăgirea evoluţiei? Să fii unul din cei mai mari savanţi şi totuşi să nu fii cinstit, ci să induci pe alţii în eroare e ceva prea grav. Unde e onestitatea ştiinţifică? Dr. Duane T. Gish, în cartea sa: „Evoluţie? Fosilele zic ‚Nu", scrie: „Eu cred că acesta e un caz în care un porc a făcut dintr-un evoluţionist o maimuţă". Mă opresc aici cu falsificările săvârşite de oamenii de ştiinţă cu scopul de a dovedi evoluţia, trecerea de la maimuţă la om. Milioane de copii şi tineri au fost îndoctrinaţi în mod fraudulos că ne tragem din animale. Şi care sunt roadele acestei învăţături? Trăirea ca animalele doar pentru satisfacerea poftelor, sexualismul, lesbianismul, homosexualitatea, incestul, violurile, crimele, avorturile, divorţurile, pornografia, asasinări, terorism, pogromuri, anarhia. Cristos Domnul spunea: *„După roadele lor îl veţi cunoaşte"*. Nu arată clar aceste demascări că toate falsificările sunt amăgire satanică menită să înşele lumea? Trăim vremuri de mare înşelăciune.

V. Evoluţia e amăgire diavolească, lucru ce se constată din recunoaşterea falimentelor în experienţele de a o dovedi, dar cu toate acestea o cred. S-au făcut zeci de mii de experienţe cu scopul de a da lumii dovezi pentru susţinerea evoluţiei, dar rezultatele au fost zero; ba nu, ci au confirmat creaţionismul. Dr. Francisc J. Ryan a făcut culturi şi a supravegheat 7.000 generaţii de bacterie. A ales bacteria

căci ea se înmulţeşte extrem de rapid. Omului îi trebuie 20 de ani ca să ajungă la maturitate, bacteria e matură în 20 de minute. Astfel în doi ani, bacteria trece prin mai multe generaţii decât trece omul într-un milion de ani. În fine, el a scris: „Aproape nicăieri evoluţia nu poate fi văzută în acţiune".

Revista franceză „Figaro Literaire" nr. 574, avea un articol de jelanie cu privire la evoluţie sub semnătura lui Jean Rostand, mare evoluţionist francez. El a scris: „Teoria evoluţiei nu dă niciun răspuns la importanta problemă a originii vieţii şi prezintă numai soluţii false la transformările evolutive… Noi suntem condamnaţi să credem în evoluţie, dar totdeauna aşteptăm sugestii cu privire la motivele transformărilor… Poate că noi acum suntem într-o poziţie mai proastă decât în 1859, fiindcă am făcut cercetări timp de un veac… Nu am găsit niciun mijloc prin care mamiferele au provenit din şopârle, iar şopârlele din peşti". El recunoaşte că e condamnat să creadă în evoluţie, aceasta împotriva raţiunii sale care vede clar falimentul tuturor experienţelor cu maimuţe, cu drosofila, cu încrucişări, cu iradieri, cu ingineria genelor, cu mutaţii, cu combinaţii chimice în formarea de proteine, în producerea unei celule vii. Pentru a face o celulă vie s-a încercat sinteza de aminoacizi cu raze ultraviolete, cu fotosinteza, cu climat special, cu descărcări electrice de felul trăsnetului, dar totul a fost zadarnic.

Legea biogenezei afirmă categoric că viaţa vine numai dintr-o viaţă anterioară de acelaşi fel. Ceea ce ei susţin că viaţa s-a produs la simpla întâmplare, iată că zeci de mii de inteligenţe, cu laboratoare uriaşe şi cu aparatură ultramodernă, în timp de peste 130 de ani, nu au putut produce nici măcar o singură celulă vie şi nu au putut forţa pe nicio vieţuitoare să treacă în alt soi.

Dr. Ariton C. Murray este supranumit „Domnul Fosilă". Aceasta din pricină că toată viaţa lui, mai bine de 45 ani, a fost un studiu asupra fosilelor. Timp de 27 ani a lucrat pentru Institutul Smithsonian din Washington, apoi pentru muzeul William Penn din Harrisburg, Pa., iar acum de câţiva ani lucrează pentru Muzeul Universităţii Liberty din Virginia. El a fost ateu şi mare evoluţionist. Doctrina evoluţiei îi era până în măduva oaselor, deşi îl vedea falsitatea. Totul a fost însă până

într-o zi, când Evanghelia i-a luminat mintea. De atunci, viaţa lui a fost schimbată şi el a devenit un mare creaţionist. El a scris: „Nu s-a găsit nici o singură fosilă intermediară. Toate fosilele găsite arată clar că fiecare s-a dezvoltat ,după soiul ei, cum spune Biblia".

Dr. Kuzenţov a fost ani de zile amăgit de evoluţie. El a lucrat ca cercetător ştiinţific în biologia moleculară şi în biochimie la Moscova. Cu vreo 10 ani în urmă, i-a ajuns în mână o carte a lui dr. Henry Morris despre creaţionism. Până atunci, nici nu s-a gândit că ar mai putea să fie şi o altă explicare a originii vieţii pe pământ decât cea a evoluţiei. De atunci, a început să cugete asupra problemei. A scris scrisori atât evoluţioniştilor, cât şi creaţioniştilor, iar în cercetările sale a căutat să vadă care din cele două modele face sens din punct de vedere ştiinţific. După multe cercetări stăruitoare şi verificări, s-a convins că explicaţia creaţionistă este cea mai ştiinţifică. Căci ştiinţa adevărată arată clar că viaţa provine numai din viaţă, nu din neviaţă. Creaţionismul arată că viaţa a dat-o Dumnezeu, care e Izvorul vieţii. Abia după doi ani de la această convingere, el a devenit credincios. El a înfiinţat la Moscova „Părtăşia Ştiinţifico-Creştină" cu 12 oameni de ştiinţă, iar la sfârşitul lui August 1991, număra peste 120 membri. El a zis: „Evoluţioniştii cred că imaginarul lor străbunic unicelular s-a transformat în peşte şi palmier, în broaşte, care apoi s-au transformat în prinţi... Dar desigur noi nu vedem aceasta".

VI. Evoluţia este amăgire cu perioade extrem de lungi, ca să nu le poţi verifica. Spre a se auto-mulţumi pe ei înşişi cu evoluţia şi spre a amăgi pe alţii, evoluţioniştii pretind mereu că evoluţia s-a petrecut în perioade foarte lungi de milioane şi sute de milioane de ani. Fiindcă eu nu am trăit atunci, mi se cere să-i cred pe cuvânt. Eu stau şi cuget. Dacă ei vorbesc de perioade aşa de lungi, raţiunea mea îmi spune că nici ei nu au trăit pe acea vreme când a apărut viaţa pe pământ şi când vieţuitoarele au început să evolueze unele din altele. Pot să-i cred? Mai ales când ştiu ce minciuni au tras unii savanţi şi la ce falsificări grosolane s-au dedat numai ca să înşele pe alţii, cum pot să-i cred?

Eu nu vreau să fiu amăgit, ci doresc să ştiu dacă Dumnezeu a creat lumea şi toate sunt „după. soiul lor", cum spune Biblia, sau că

toate au apărut la întâmplare şi au evoluat din râme în şopârle, în crocodili, în maimuţe şi apoi în om? Ce pot să fac? Stau şi mă gândesc. Deodată îmi vine în minte îndemnul lui Iov să întreb dobitoacele, nu pe învăţaţii lumii. Iată ce este scris în cartea lui Iov cap.12: 7, 8: *„Întreabă dobitoacele, şi te vor învăţa, păsările cerului, şi îţi vor spune; vorbeşte pământului şi te va învăţa şi peştii mării îţi vor povesti"*. Dar eu nu pricep graiul dobitoacelor, cum aş putea să ştiu ceva în privinţa aceasta? Da, pământul e un mare ţarc de dobitoace şi în sânul lui are atâtea mii, ba milioane de fosile, dar cum să-l fac să-mi vorbească?

După mai multă cugetare iată ce am făcut: am căutat cărţi de botanică şi de zoologie care arată vârsta anumitor plante şi vieţuitoare din cele ce există astăzi pe pământ, că poate, poate să o împlini vremea la unele să evolueze, ca să văd şi să mă conving şi eu că există evoluţia. Apoi am vizitat muzee de ştiinţe naturale din Statele Unite, din Australia, cu scopul să văd şi să verific ce schimbări au survenit la vieţuitoarele de altă dată, care sunt expuse ca fosile, şi la forma lor actuală. Am făcut notări mai ales cu privire la vremea când spun savanţii că au apărut pe pământ. Unele sunt de sute de mii de ani, altele de zeci sau sute de milioane de ani. Nu aş vrea să credeţi că eu le-am dat vârsta aceasta, căci nu sunt expert în aşa evaluări. Alţii, care sunt savanţi evoluţionişti, le-au pus eticheta cu vârsta. De fapt, pentru unele vieţuitoare am găsit la diferiţi autori, două, trei diferite vârste. Cifrele nu se prea potrivesc, dar pe atunci desigur nu a fost calendar, iar pe un savant nu i-a costat nimic să dea unei specii un milion sau cincizeci de milioane în plus faţă de evaluarea altui savant. Deci, eu nu am umflat cifrele, ci le-am luat de bune în cercetarea mea, căci cu cât vârsta stabilită de ei e mai mare, cu atât adevărul ajunge să strălucească mai puternic. Este scris în Biblie că Dumnezeu *„prinde pe cei înţelepţi în viclenia lor şi planurile oamenilor înşelători sunt răsturnate"* (Iov 5: 13). Iată acum câteva din rezultatele investigaţiilor mele:

1. GRÂUL este una din plantele cele mai cultivate pe faţa pământului. Nu am găsit eticheta când a apărut, dar când am studiat arheologia mi-aduc aminte că în mormintele faraonilor şi în piramide au fost găsite boabe de grâu, care erau de vreo cinci mii de ani. Boabele erau întocmai ca cele de azi. Puse în pământ, au germinat şi au dat

grâu. Singura deosebire ştiţi care a fost? Paiul era ceva mai înalt decât a grâului de azi, dar boabele erau întocmai. Deci grâul nu a evoluat, şi e bine, slavă Domnului, că aşa avem pâine.

2. ALUNUL e un arbust ce produce ca roadă alunele. În locuinţele palustre, care sunt datate cu o vechime mai mare ca a piramidelor, s-au găsit alune întocmai ca alunele noastre. În toată perioada aceasta de 5 – 6.000 de ani alunul nu a evoluat.

3. FERIGA se găseşte aici în păduri şi la fel în ghiveci în casele oamenilor, ca plantă ornamentală. În straturile de cărbuni s-au găsit ferigi. Perioada carboniferă se susţine că a început acum 340 milioane de ani. Deci, nici feriga nu a evoluat, ba din contră a devoluat, a descrescut, căci pe acea vreme creştea ca copacii, iar azi e pitică. Când o să evolueze feriga? Tot în straturi de cărbuni s-au găsit frunze de stejar, de ulm, de tei, care sunt exact ca cele de astăzi. Deci nici aceşti copaci n-au evoluat.

4. RACUL este un animal marin care merge de-a-ndărătelea. Când o fi evoluat animalul acesta pe dos? Will Burnett, profesor la Universitatea Illinois şi Harvey Fisher, şeful Departamentului de Zoologie la Southern Illinois University, în cartea lor „Zoology", apărută în 1958, arată că vârsta racului şi a crustaceelor este de 25.000 de ani. Dar când am vizitat Muzeul de Ştiinţe Naturale din Chicago, pe un panou mare era expus un rac fosilă din Perioada Jurasică ce se susţine că a avut loc cu 100 milioane de ani în urmă. El e expus alături de un rac din vremea noastră şi erau exact la fel. Deci, acum 100.000.000 de ani racii populau mările şi mergeau tot de-a-ndărătelea, ca cei de astăzi. Aceasta îmi spune că nu au evoluat, ci au rămas tot raci. De ce? Probabil fiindcă merg de-a-ndărătelea, racii n-au putut să evolueze. Şi nu prea sunt speranţe să evolueze în viitor, căci nu merg înainte, ci tot înapoi ca racul.

5. Iau BROASCA ŢESTOASĂ. Oare când o fi apărut ea pe pământ? Cercetez şi găsesc în cartea „The Book of Popular Science", la pagina 2075 că broasca ţestoasă a ajuns la noi aproape neschimbată în formă şi obiceiuri din marea epocă a reptilelor, care a fost cu vreo 160 milioane de ani în urmă. Auzi, în o sută şaizeci milioane de ani ea nu a

evoluat nici în formă, nici în obiceiuri! Curios!

6. Mă opresc la GÂNDAC, căci îi găsim peste tot. După ce am cercetat enciclopedii şi cărţi de zoologie, am găsit că gândacul a existat cu 200.000.000 ani în urmă. Au fost identificaţi vreo 12.000 feluri de gândaci şi sunt ca cei de azi. Deci nici gândacul nu a evoluat. Oare câte milioane de ani îi mai trebuie gândacului până evoluează, căci i-ar fi vremea să devină bondar.

7. Ia să văd ce se spune despre RECHINI. În apele oceanului Pacific sunt mulţi rechini şi uneori vin până aproape de plajă şi înhaţă piciorul câte unui înotător de rămâne schilod pe toată viaţă. T.H. Eaton Jr. spune că rechinii au apărut cu vreo 300 – 350 milioane de ani în urmă. Nici ei nu au evoluat şi sunt cam demult.

8. Dar ce zic despre SCORPION? Trebuie să fie de demult, căci şi Biblia vorbeşte despre ei. Îmi răspunde savantul în evaluări de vârste W.J. Gertsch spunând că scorpionii se pot lăuda că au cea mai veche familie dintre toate animalele de pe pământ. În decursul unei perioade de 400.000.000 de ani scorpionul nu s-a schimbat. E tare de cerbice, n-a vrut să evolueze!

9. Caut să văd ce se spune despre GASTEROPOZI. Îi găsesc în cartea „The living sea". La pag. 202 autorul îmi spune că gastropozii sunt locuitorii foarte vechi ai mărilor şi au trăit acolo fără să se schimbe mai mult de 300 – 400 milioane de ani.

10. Mă uit să văd ce se spune despre MOLUŞTE. (Şi unii oameni sunt fără şira spinării, ca moluştele). Găsesc că ele bat recordul, sunt dintre cele mai vechi grupe de vieţuitoare: au peste jumătate miliard de ani. Oricine a ajuns la putere, ele s-a mlădiat şi au rămas tot moluşte. Acum, staţi şi judecaţi voi, dacă n-au evoluat în jumătate miliard de ani, când vreţi să evolueze???

După falimentul evoluţioniştilor de a găsi o probă validă pentru susţinerea teoriei lor, ascultaţi-l pe dr. George Wald cum îşi duce cu zăhărelul cititorii: „Timpul cu care avem de a face e de ordinul a două miliarde de ani. Dând atât timp, „imposibilul" devine posibil, posibilul

probabil şi probabilul virtual sigur. Unul are doar să aştepte; timpul va săvârşi „minunea". Citat dat în revista „Scientific American", August 1954, în articolul „Originea vieţii".

Aceste date oferite de ştiinţă mie îmi spun că nu există evoluţie şi că nu am ce aştepta să o văd, căci ea e numai în capul unora, nu în realitate. Marea vechime a acestora dovedeşte că niciuna n-a putut sări pârleazul ca să treacă în altă specie, ci că aşa cum spune Biblia toate sunt create de Dumnezeu şi sunt „după soiul lor".

Realitatea vieţii nu poate fi tăgăduită, ea are un grai mai puternic decât toate lăudăroşiile evoluţioniştilor. Botanica şi Zoologia îmi demonstrează prin exemplare de milioane şi de sute de milioane de ani, după socotelile lor, care desigur sunt false, că toate au rămas aceleaşi. Atunci unde e evoluţia? Faceţi şi voi cercetarea aceasta, e simplă, nu vă costă prea mult, spre a vă convinge.

E de ales între spusele evoluţioniştilor şi afirmaţiile Bibliei, să crezi că întâmplarea oarbă le-a făcut să apară toate sau că Dumnezeul cel Atotputernic şi Atotînţelept le-a creat pe toate. Eu am ales să cred în Dumnezeu, căci cealaltă credinţă e amăgire satanică, e evanghelia dracului şi eu nu vreau să o cred. Până şi dobitoacele, în graiul lor, îmi spun să cred în Dumnezeu.

În ce priveşte vechimea mare a pământului şi a sistemului nostru solar, Biblia nu stabileşte anul creaţiei, ci spune: „La început Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul" (Geneza 1: 1). Când a fost acest început nu ştiu. Între versetul întâi şi doi din capitolul întâi din Geneza pot fi milioane sau miliarde de ani. De la versetul 2 e redată pregătirea globului pământesc pentru viaţă. Totuşi vârsta reală a pământului poate fi mult diferită. Noi nu avem încă aparatură precisă în privinţa aceasta. De exemplu: multe stabiliri de vârstă se fac cu metoda radioactivităţii pe baza carbonului 14. Mostre de roci aduse de pe lună la unii au dat 4, 3 miliarde de ani, la alţii au dat 8, 2 miliarde de ani. Care e vârsta reală? S-a constatat că metoda e greşită. Dintr-o stâncă din Rusia, despre care se ştie precis că s-a format în ultimii 200 de ani, s-au adus mostre şi au fost supuse examinării cu carbonul 14. Rezultatul dat a fost că s-a format cu milioane de ani în urmă. Aceeaşi

eroare s-a constatat la bucăţi de stâncă care s-a format acum 185 de ani în Insulele Haway, iar aparatul îi dădea milioane de ani.

Savanţii evoluţionişti susţineau că luna trebuie să aibă o vechime de patru miliarde şi jumătate de ani. Dovezi ale vechimii e răcirea şi solidificarea ei din starea de materie topită, lipsa de un câmp magnetic şi o mare cantitate de praf cosmic colectată în decursul celor patru miliarde de ani. Geofizicienii presupuneau că luna s-a răcit chiar înaintea pământului. Dar testul făcut de astronauţi arată că luna e încă în stadiul de răcire, cu o radiaţie de temperatură la suprafaţă. De asemenea, spre surpriza neplăcută a evoluţioniştilor, s-a constatat un câmp magnetic, ceea ce indică un interior fluid, nu solid. Starea fluidă dovedeşte că luna e tânără, nu are vechimea presupusă de evoluţionişti. Dar cea mai zdrobitoare dovadă pentru aceştia este lipsa stratului de praf cosmic pe lună. S-a calculat că pe pământ cad anual vreo 14 milioane tone de particule, micro-meteoriţi sau praf cosmic. Dacă pământul şi luna sunt de patru miliarde şi jumătate de ani vechime, asta ar fi însemnat ca primii astronauţi coborâţi pe lună, să se înfunde într-un strat de 17 metri de praf cosmic, să se scufunde în el.

NASA a dat mare importanţă acestei teorii. A cheltuit sume de miliarde dolari, spune William Hartman în cartea sa „Lune şi Planete”, spre a stabili grosimea stratului de praf cosmic, ca să nu pericliteze viaţa primilor astronauţi, care aveau să umble pe lună. Dar Neil Armstrong, primul care a pus piciorul pe lună, a constatat că a pus piciorul pe stâncă. Doar în locurile joase era o acumulare de praf, dar nicăieri n-a găsit un strat mai gros de 3 metri. Astronauţii au lăsat pe lună aparatură seismografică, care să detecteze cutremurele de pe lună şi ele transmit că pe lună se petrec cutremure. Acestea de asemeni indică o vârstă tânără.

La fel, creşterea populaţiei pe pământ arată un pământ tânăr. În Biblie avem cifra precisă că după potop au rămas în viaţă doar opt persoane. În anul întâi după Cristos toţi statisticienii consideră că populaţia pământului a fost 200 milioane. În anul 1650, populaţia a fost estimată la 600 milioane. În anul 1800 d.Hr. a ajuns la un miliard. Deci în 150 de ani a crescut cu 400 milioane. Media de creştere a populaţiei a fost de 1 k3 procente. Socotind această rată de creştere

pentru a ajunge la populaţia de astăzi, calculul dă 6100 ani de vechime a omului pe pământ. Această cifră e mult prea mică faţă de cifrele evoluţioniştilor cu miliardele lor de ani. Dar în stabilirea vechimii trebuie luaţi în considerare toţi factorii. Dacă omul ar fi de un milion de ani pe pământ, populaţia ar trebui să fie densă, ce sardelele în cutia de conservă. Populaţia de azi dovedeşte că viaţa omului pe pământ e de dată recentă, nicidecum de miliarde sau milioane de ani. Dar evoluţia are nevoie de perioade lungi, foarte lungi, ca să amăgească pe mulţi.

VII. Că evoluţia e amăgire diavolească se poate vedea din mărturisirea deschisă a unor lideri de seama ai evoluţionismul a aversiunii, a duşmăniei lor faţă de Dumnezeu. Faptul că însuşi Darwin a recunoscut că evoluţia e „evanghelia dracului" ar fi dovadă suficientă. Totuşi redau citate ale altor vârfuri, ca să vă daţi bine seama că e amăgire.

Revista „Nature", vol. 124, pag 231, spune că Dr. D.M.S. Watson, biolog britanic şi persoană marcantă între evoluţionişti, a arătat că evoluţia este o teorie universal acceptată nu pentru că ea poate fi probată prin dovezi logice, coerente, ci fiindcă singura alternativă, creaţia specială, este de neconceput pentru ei. Fiindcă Dr. Watson nu crede în Dumnezeu, de aceea creaţia este de necrezut pentru el.

Acelaşi lucru l-a mărturisit şi Sir Arthur Keith, mare evoluţionist. Iată cuvintele lui: „Evoluţia nu este dovedită şi nu poate fi dovedită. Noi o credem fiindcă singura alternativă este creaţia specială şi aceea e de neconceput". Deci, se poate constata din aceste mărturisiri că doar aversiunea, duşmănia satanică faţă de Dumnezeu, îl face să creadă minciuna evoluţiei.

George Salet, distins bărbat de ştiinţă, în cartea sa „Hazard şi certitudine", analizează problema transformismului şi dovedeşte că formarea de noi organe sau noi funcţii la fiinţele vii, prin simplul joc al întâmplării, este cu totul imposibilă. Din punct de vedere ştiinţific, afirmă el, teoria evoluţiei nu poate fi susţinută. Ea e bazată doar pe prejudecata ateistă.

Scott M. Huse în cartea sa „The Collapse of Evolution", Grand Rapids 1989, la pag. 3, dă mărturisirea despre evoluţie a lui Dr. George Wald, câştigător al Premiului Nobel în 1967, din care se constată în mod clar că ateismul, amăgirea e la bază. El scrie: „Când se vine la originea vieţii pe acest pământ, sunt numai două posibilităţi: creaţia sau generaţia spontană (evoluţia). Nu există o a treia cale. Generaţia spontană s-a dovedit acum 100 de ani că e falsă, dar aceasta ne duce la cealaltă singură concluzie a creaţiei supranaturale. Pe aceasta nu o putem accepta pe baze filosofice (motive personale); deci noi alegem şi credem imposibilul: că viaţa a apărut la întâmplare". Aceasta înseamnă că se mint pe ei înşişi, căci împotriva tuturor dovezilor ştiinţifice, fiindcă nu vreau să creadă în Dumnezeu, preferă să creadă o minciună. Nu e aceasta amăgire satanică?

Biblia spune clar că în vremea din urmă vor fi mari amăgiri şi că unii se vor lepăda de credinţă şi se vor alipi de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor (Matei 24: 24; 1 Timotei 4: 1). Noi trăim vremurile acestea. Aş vrea ca unii care au fost amăgiţi, să se trezească înainte de a fi prea târziu. Căci cine alege să-l creadă pe Satan, va avea parte cu Satan şi cu toţi demoni în iad pentru veci de veci. Tineri studenţi, profesori şi toţi ceilalţi, nu vă lăsaţi amăgiţi, ci rămâneţi lângă adevăr, chiar dacă trebuie să plătiţi un preţ. Satan prin evoluţie pregăteşte lumea să creadă că provine din animale, ca apoi să poată instala Fiara ca dictator al lumii (Apocalipsa 13). Vremea e aproape. Stările de criză în toate domeniile duc la starea de haos, moment prielnic de ridicare a lui Anticrist, care promite să salveze el lumea şi va cere închinarea tuturor. Urmează ca mulţi să fie martirizaţi pentru credinţa lor în Dumnezeu. Dar e mai bine să mori ca erou al lui Dumnezeu, decât să trăieşti ca apostat, ca lepădat de credinţa în Dumnezeu. Biruitorii fiarei vor fi în glorie eternă, apostaţii vor fi în chin veşnic.

O, Doamne, luminează prin Duhul Sfânt pe mulţi în privinţa aceasta!

3. Amăgirea cu formalism

„... având doar o formă de evlavie..." 2 Timotei 3: 5

Biblia îl prezintă pe Cristos Iisus, Fiul lui Dumnezeu că e Mântuitorul lumii. Apostolul Ioan a scris: „Noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii" (1 Ioan 4: 14). El a venit în lumea noastră, a luat asupra Sa păcatele noastre a tuturor şi prin moartea Sa a săvârşit mântuirea noastră şi ne-a deschis o intrare liberă în cer, în locul preasfânt. El e Mântuitorul, dar nu toţi oamenii sunt mântuiţi. Există o cale îngustă care duce la viaţă, la fericire veşnică. Cum se face că deşi există Mântuitor, o mare parte nu sunt mântuiţi? Deşi există cale spre fericire, mulţi ajung în iad, în chinul veşnic? Care e cauza? Biblia ne dă explicaţia în Apocalipsa 12: 9: „Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ, şi împreună cu ei au fost aruncaţi şi îngerii lui". Acelaşi lucru este scris şi în Apocalipsa 13: 14; 19: 20; 20: 8, 10. Textele acestea arată că omenirea e amăgită, e înşelată. Conform Bibliei, toţi oamenii se împart în două: în mântuiţi şi amăgiţi. Gândeşte-te tu din care faci parte? Eşti tu mântuit sau eşti amăgit?

E curios că cei amăgiţi nici nu îşi dau seama că sunt amăgiţi. Sunt ca peştele prins în mreje, dar încă nu e scos afară din apă. Când e tras afară, îşi dă seama, dar atunci e prea târziu. Apostolului Pavel Domnul i-a spus: „Te trimit ca să le deschizi ochii să se întoarcă de la întuneric la lumină, şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 26: 18). Aceasta e slujba tuturor vestitorilor Evangheliei: să deschidă ochii oamenilor, ca ei să vadă amăgirea în care se află, să se trezească şi să se întoarcă la Dumnezeu, înainte de a fi prea târziu. Eu vreau să fiu sincer în vestirea adevărului; oare vei fi şi tu sincer în primirea lui? Cristos Domnul a spus: „Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi" (Ioan 8: 32). Eu mă rog ca Domnul să-ţi dea lumină de sus.

Amăgirea cu ateismul nu prinde la toţi, şi nici cea cu evoluţia. Oamenii îşi dau seama că există Dumnezeu şi că e imposibil ca lumea să fii apărut la întâmplare. Tot ce vedem şi ce nu vedem e mărturie monumentală că există Dumnezeu, mărturie mult mai puternică decât mărturia marii piramide din Egipt că a existat Keops. Dar vrăjmaşul nu se dă bătut, ci îşi face lucrarea de înşelare. O plasă mare şi foarte

periculoasă de a prinde suflete e formalismul religios, care de fapt e apostazie, lepădare de credinţă, de care oamenii nu îşi dau seama.

Ce mari ravagii a făcut amăgirea cu formalismul în biserica creştină! Cu durere trebuie să exclamăm şi noi ca David: „S-au stricat oamenii, au săvârşit fărădelegi urâte… toţi s-au rătăcit, s-au stricat; nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar" (Psalmul 53: 1, 3).

Israel era poporul lui Dumnezeu, care a fost izbăvit din sclavia Egiptului cu braţ tare, au văzut semne mari şi minuni, au avut proroci, mesageri ai lui Dumnezeu. Israel era un popor în care trebuia să predomine sfinţenia, dar prin vieţuirea lor, s-au depărtat de Dumnezeu. Preoţii au rămas în slujbă, la Templu a continuat închinăciunea şi jertfele, numele le-a rămas de „popor al lui Dumnezeu", dar în realitate, ei nu mai erau ai lui Dumnezeu. Prin profetul Isaia, Dumnezeu a zis: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar inima lui este departe de Mine" (Isaia 29: 13). Infecţia a început dinăuntru, de sus în jos. Preoţii, care aveau menirea să apropie poporul de Dumnezeu, să fie pildă poporului, tocmai ei nu-L mai cunoşteau pe Dumnezeu, nu-L slujeau, ci se slujeau pe ei înşişi. Prin profetul Mica, Dumnezeu spunea: „Preoţii lui învaţă pe popor pentru plată" (Mica 3: 11). Orice slujbă sau rugăciune trebuia plătită preotului. Aveau proroci mincinoşi, iar preoţii stăpâneau poporul cu ajutorul lor (Ieremia 5: 3 l). Toţi erau interesaţi numai în câştig. „Toţi, de la cel mai mic până la cel mai mare, toţi sunt lacomi de câştig; de la proroc până la preot, toţi înşală" (Ieremia 6: 13). Poporul lui Dumnezeu a ajuns fără Dumnezeu. „Boul îşi cunoaşte stăpânul şi măgarul cunoaşte ieslea stăpânului său; dar Israel nu Mă cunoaşte, poporul Meu nu ia aminte la Mine" – spunea Dumnezeu (Isaia 1: 3). Formalismul lui Israel devenise o scârbă lui Dumnezeu. El a zis: „Nu mai aduceţi daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, Sabate şi adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea… Când vă întindeţi mâinile spre Mine, îmi întorc ochii de la voi; şi oricât de mult v-aţi ruga, n-ascult, căci mâinile vă sunt pline de sânge" (Isaia 1: 13, 15). Israel căzuse în apostazie. Atunci Domnul i-a lăsat în mâinile împăratului Babilonului, care a asediat Ierusalimul, i-a înfometat, apoi a pătruns în cetate, a dărâmat-o şi poporul l-a dus în robie. Profetul

Ieremia umbla plângând printre dărâmături şi zicea: „Domnul a făcut să se uite în Sion sărbătorile şi Sabatul, şi în mânia Lui năprasnică a lepădat pe împărat şi pe preot. Domnul şi-a dispreţuit altarul, şi-a lepădat locaşul Său cel sfânt… Mi s-au stors ochii de lacrimi, îmi fierb măruntaiele, mi se varsă ficatul pe pământ din pricina prăpădului fiicei poporului Meu… Iată roada păcatelor prorocilor şi a nelegiuirii preoţilor săi" (Plângerile lui Ieremia 2: 6, 7, 11; 4: 13). Poporul Israel a păstrat forma religiei, dar a pierdut fondul: ascultarea de Dumnezeu.

Am dat această apostazie a lui Israel, ca să recunoaştem apostazia zilelor din urmă, prorocită de apostolul Pavel şi a cărei împlinire o vedem sub ochii noştri. Domnul Iisus a spus că pomul se cunoaşte după roadă, nu după nume. Mulţi din creştinii de azi au rămas doar cu numele, cu firma că sunt creştini. Mi-aduc aminte că imediat după al doilea război mondial eram la Arad şi pe bulevardul din centru, la o prăvălie era o firmă mare pe care scria „Delicatese", la alta „Mezeluri", dar când te-ai apropiat de uşă, era închisă şi rafturile erau goale. A rămas doar firma, şi ea înşela şi decepţiona pe mulţi. Aşa e cu creştinismul multora., a rămas doar firma, căci înăuntru e doar moloz, dărâmături, murdărie. E un creştinism ce nu se deosebeşte de lumea păgână. Ba da, în unele privinţe necreştinii întrec pe creştinii de nume. S-au găsit triburi în pădurile virgine ale Amazonului, care deşi umblă goi, nu trăiesc în desfrâu şi nu divorţează de soţiile lor; alţii nu folosesc deloc băuturi îmbătătoare; dacă mor părinţii, copiii sunt crescuţi de rude sau vecini, bătrânii sunt respectaţi de cei tineri. Luaţi după aspectul moral, mulţi sunt mai creştini decât creştinii de nume.

Cum aş vrea ca slujitorii altarelor şi ai amvoanelor, preoţii şi pastorii, să-şi dea seama bine de starea reală a membrilor bisericii lor! Şi aceasta până nu e prea târziu. O salcie, copac gros pe marginea unui râu, avea o înfăţişare frumoasă, dar a venit o furtună şi a doborât-o la pământ. Ea avea o coroană frumoasă, dar s-a ţinut numai în scoarţă, căci în interior a fost mâncată de putregai. Ce multe biserici frumoase ca aspect, sunt doar un fel de morgă spirituală. Nu vreau să insult pe nimeni, căci n-am niciun câştig, dar trebuie să privim lucrurile aşa cum sunt. Falsitatea creştinismului mă doare. Oamenii sunt amăgiţi cu formalismul şi ajung în pierzare. De aceea caut să strig, să demasc aceasta amăgire. Oare care vor fi preoţii şi păstorii aceia gata să facă ce

a zis prorocul Ioel? „Dar chiar acuma, zice Domnul, întoarceţi-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset şi cu bocet. Sfâşiaţi-vă inimile, nu hainele, şi întoarceţi-vă la Domnul Dumnezeul vostru… Vestiţi un post, chemaţi o adunare de sărbătoare. Strângeţi poporul, ţineţi o adunare sfântă… Preoţii, slujitorii Domnului, să plângă între tindă şi altar şi să zică: „Doamne, îndură-te de poporul Tău!" (Ioel 2: 12, 13, 15 – 17).

I. Amăgirea cu formalismul îl face pe oameni să se creadă creştini, când în realitate nu sunt. Aici e şiretenia ascunsă a diavolului. Preoţi şi popor se cred bine, în timp ce sunt pe marginea prăpăstiei iadului. Mă rog Domnului ca prin aceste rânduri, Duhul Sfânt să deschidă ochii multora să vadă starea gravă în care se află, cum sub numele de creştin este ascuns cel mai decăzut trai păgân. Până ce nu îşi dau seama de aceasta, nu poate fi nicio îndreptare. O scurtă paralelă între creştinismul biblic primar şi între creştinismul de azi poate convinge pe oricine de amăgirea formalismului religios.

PARALELĂ

1. Creştinii au fost oamenii ce şi-au recunoscut păcatele lor faţă de Dumnezeu, s-au cutremurat de vina lor, s-au pocăit şi s-au despărţit de traiul păcătos (Faptele Apostolilor 2: 37 – 38).	1. Creştinii formali consideră păcătoşi, nu se p lor şi nu se despart de ele.
2. Creştini au fost cei ce au primit mântuirea prin credinţă în jertfa Domnului Iisus Cristos (Efeseni 2: 8 – 9; 1 Corinteni 6: 11; Coloseni1: 13, 14; 1 Ioan 2: 12).	2. Creştini amăgiţi d mântuirea, sunt indiferenţ nu caută mântuirea.
3. Creştinii au avut experienţa naşterii din nou, adică schimbarea vieţii prin Duhul Sfânt. Aceasta i-a făcut creştini, i-a făcut copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1: 12, 13; 3: 3 – 7; 1 Petru1: 23; 1 Ioan 2: 29; 3: 1, 2, 9; 4: 7; 5: 1, 4). În viaţa lor se văd roadele Duhului: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor" (Galatentă: 22 – 23).	3. Creştinii amăgiţi ştiu nimic despre naştere viaţa lor se văd doar fapte „preacurvia, curvia, necu închinarea la idoli, vr certurile, zavistiile, mâni dezbinările, certurile de uciderile, beţiile, îmbuibă asemănătoare cu acestea… lucruri, nu vor moşte

	Dumnezeu" (Galateni 5: 19
4. Creştinii îndată după pocăinţă, după ce credeau în Domnul Iisus, cereau să fie botezaţi oameni mari, nu copii mici (Faptele Apostolilor 2: 41; 8: 12, 36; 10: 47; 16: 33).	4. Creştinii formali au copii mici, care nu s-au poc fie botezaţi, ci li s-a imp creştinismul. Ei n-au în pentru botez: pocăinţa şi cr
5. Creştinii iubeau pe Dumnezeu şi pe Domnul Iisus şi dovedeau aceasta prin trăirea lor (Ioan 14: 15, 21; 1 Petru 1: 8, 14, 15)	5. Cei de azi nu-L cun nu-L iubesc pe Cristos Dom voia, ci îl înjură cum ştiu ma
6. Cei de atunci, după botez, trăiau viaţa de rugăciune şi caldă părtăşie frăţească (Faptele Apostolilor 2: 42; 4: 23, 24; 12: 5, 12).	6. Cei de azi sunt s rugăciune, unii nu ştiu nici nostru", iar părtăşia o ştiu băutură, unde ajung la cear cu sticlele sau cu scaun creştini?
7. Creştinii stăruiau în învăţătura apostolilor pe care o aplicau în viaţă şi erau sfinţi în trăirea lor (Faptele Apostolilor 2: 42; 1 Petru 1: 15 – 17; Filipeni 1: 1; Coloseni 1: 2; Evrei 3: 1).	7. Creştinii de azi nu apostolilor, unii nu au avut Noul Testament, de aceea n ci păgân (Efeseni 4: 17 – 19
8. Creştinii de la început aveau disciplina în biserică, când cineva a păcătuit, a fost dat afară (Faptele Apostolilor 5: 1 – 12; 1 Corinteni 5: 4 – 5; Apocalipsa 2: 2).	8. Azi bisericile aşa n ca membrii şi pe atei, şi criminali, şi pe toţi mincin aplice disciplina, preotul ar toţi afară, probabil şi pe sin
9. Cei de atunci toţi erau martori ai Domnului, toţi spuneau altora despre mântuirea prin Cristos Domnul, spre a smulge şi pe alţii din împărăţia Satanei şi a-i strămuta în Împărăţia lui Dumnezeu (Luca 24: 47, 48; Faptele Apostolilor 1: 8; 4: 20; 5: 32; 8: 1 – 5; 1 1: 19 – 21; 20: 19 – 21).	9. Creştinii de azi n mântuirea, căci nici ei înşiş stăpânirea Satanei şi ar v urmează pe Cristos Domn nou în păcat.
10. Creştinii credeau în a doua venire a Domnului Iisus Cristos, se pregăteau şi o aşteptau (Filipeni 3: 20 – 21; 1 Tesaloniceni 4: 15 – 17; 2 Petru 3: 10)	10. Creştinii amăgiţi se pregătesc pentru venir Cristos şi nu-L aşteaptă (Fil

Deosebirea între creştinii de azi şi cei de la început este enormă. E deosebire în fire, în gândire, în crez, în vorbire, în comportare, în vieţuire, iar deosebirea cea mai mare va fi în ziua judecăţii şi în viaţa după moarte, care e pentru veci de veci. Prorocul Maleahi a scris: „Şi veţi vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit şi cel rău, dintre cel ce slujeşte lui Dumnezeu şi cel ce nu-l slujeşte" (Maleahi 3: 18).

Apostazia îl face pe oameni să nu aibă nicio teamă de Dumnezeu, nu cred ce a spus Dumnezeu despre păcat, despre pedeapsa păcatului, nu cred ce a spus despre mântuire, nu cred ce a spus Dumnezeu despre trăirea vieţii sfinte, nu cred Evanghelia, nu cred în iad şi nu cred în fericirea din rai, dar se numesc creştini. De aceea sunt nepăsători de Dumnezeu, nepăsători de jertfa Domnului Iisus, nepăsători de sufletul lor, nepăsători de clipa morţii, nepăsători de ziua judecăţii şi nepăsători de soarta lor veşnică. Nu arată tocmai această nepăsare că sunt amăgiţi cu creştinismul formal?

Probabil că unii citind aceste rânduri se înfurie foc împotriva mea. Ei sunt ca unii negrii din Africa, care atunci când europenii le-au dus oglinda şi său văzut cum arată, au dat cu ea de pământ şi au spart-o, dar aceasta n-a schimbat realitatea. Pe mine mă doare că trebuie să scriu lucrurile acestea! Le scriu din dragoste şi aş vrea să vă ajut să scăpaţi din cursa diavolului, de care aţi fost prinşi să-i faceţi voia (2 Timotei 2: 20). Prietenul meu, nu ai avea niciun câştig să-ţi spun că eşti bun creştin în timp ce tu nu ai şi nici nu-ţi cauţi mântuirea sufletului tău. Oare nu aş fi vinovat în faţa lui Dumnezeu, ştiind că eşti în cel mai mare pericol, poate mâine ajungi în groaznicele chinuri ale iadului şi eu să tac? Te rog nu te înfuria pe mine, căci îţi vreau binele tău etern. Stai însă şi cugetă la creştinismul tău, la starea sufletului tău. Fii sincer cu tine însuţi. Timpul zboară şi te poartă spre punctul final, unde vei ajunge?

Pe apele ce formează cascada Niagara, există un punct unde se află înştiinţarea: „Dincolo nu-i scăpare". Toţi barcagii ştiu să nu depăşească acel punct, căci apele îşi iau viteză încât nu mai există posibilitate de scăpare. Odată un barcagiu, în timp ce îşi aştepta clienţi pe care să-i treacă de partea cealaltă a fluviului, avea barca legată de

un ţăruş la mal, iar valurile legănându-l l-au adormit în barcă. Legănarea bărcii a făcut ca legătura la ţăruş să se desfacă şi barca a pornit în jos. Luată de curenţi, barca a fost dusă spre firul apei. Unii ce erau pe mal, au văzut pericolul şi au început să strige, dar barcagiul dormea dus, n-a auzit strigătele lor. Barca a depăşit punctul cu înştiinţarea şi curând barcagiul şi-a găsit sfârşitul în furtunoasa prăbuşire a apelor în abis. Cauza? El s-a crezut în siguranţă în barca lui, s-a lăsat pradă somnului, dar l-a costat viaţa. Aceasta încerc să fac şi eu să-ţi strig să te trezeşti înainte de a fi prea târziu. Martor îmi este Dumnezeu că îţi vreau binele. Samson a adormit cu capul în poala Dalilei şi a plătit scump aceasta prin pierderea ochilor, prin viaţa de sclavie şi la urmă cu moartea. Vai, pe câţi i-a adormit diavolul în barca bisericii şi duşi de val, curând se vor trezi în pierzarea veşnică. Tuturor celor ce sunt amăgiţi de formalism, indiferent de ce religie aparţin, le strig să se trezească, căci dincolo nu mai e scăpare. Şi din nou te întreb, prietenul meu, nu cumva în timp ce te crezi bine, eşti purtat spre abis?

II. Amăgirea cu formalismul îl face pe creştinii formali să nu-şi caute mântuirea. În cartea proorocului Isaia 44: 22, este scris: „… inima lui amăgită îl duce în rătăcire, ca să nu-şi mântuiască sufletul şi să nu zică: „N-am oare o minciună în mână?" Observaţi, vă rog, că însuşi Dumnezeu spune despre unii că au inima amăgită. Nu cumva şi inima ta e amăgită? De altfel, toţi păcătoşii, care nu au iertarea păcatelor prin Cristos Domnul, sunt nişte amăgiţi. Satan nu vrea mântuirea oamenilor, ci pierzarea lor, de aceea îi amăgeşte. În textul acesta Domnul demască şi scopul ce-l are diavolul prin amăgire: „să nu-şi mântuiască sufletul". El le-a pus o minciună în mână: formalismul religios. Ei cred ce spun oamenii, nu ce spune Dumnezeu.

1. Cei amăgiţi cu formalismul religios se bizuiesc pe ereditate. Ei îşi zic: Tata şi mama au fost creştini, deci şi eu sunt creştin. Ei pierd din vedere că creştinismul nu se moşteneşte. Tertulian încă în secolul al treilea a scris răspicat: „Ne facem creştini, nu ne naştem creştini".

Şi la evrei era bizuirea pe ereditate. Ioan Botezătorul a strigat fariseilor şi saducheilor, care au venit să fie botezaţi, fără să se fi pocăit: „Pui de năpârci, cine v-a învăţat să fugiţi de mânia viitoare?

Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră. Să nu credeţi că puteţi zice în voi înşivă: „Avem ca tată pe Avraam!” (Matei 3: 7 – 9). Iar Domnul Iisus a fost chiar mai tăios în privinţa eredităţii. El a zis evreilor: „Dacă aţi fi copii ai lui Avraam, aţi face faptele lui Avraam…! Voi aveţi de tată pe diavolul şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru” (Ioan 8: 39, 44). Lui Nicodim, care era un fruntaş al evreilor, deci a fiilor lui Avraam, Cristos Domnul i-a spus: „Adevărat, adevărat îţi spun că dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu” (Ioan 3: 3). Naşterea firească e pentru păcat, întreaga omenire e decăzută în păcat. De la părinţi noi moştenim firea păcătoasă cu toate înclinările spre rău. De aceea, copilul ce abia începe să vorbească, fără să-l înveţe cineva, el începe să mintă. Pentru Împărăţia lui Dumnezeu e necesară naşterea din nou prin Duhul Sfânt. Aceasta e o schimbare radicală a vieţii. „Ce este născut din came, este came, şi ce este născut din Duh este Duh. Nu te mira că ţi-am zis: Trebuie să vă naşteţi din nou” – a spus Cristos Domnul către Nicodim. Ea e o experienţă personală prin care se schimbă complet viaţa. Omul capătă o nouă fire, o fire dumnezeiască. Naşterea din nou îl face pe omul pătimaş în ale beţiei să nu mai bea, pe omul mincinos să nu mai mintă, ci să spună adevărul; pe cel desfrânat îl face să părăsească păcatul şi să trăiască în sfinţenie; pe cel ce înjura la fiecare vorbă, să nu mai înjure, ci să-L slăvească pe Dumnezeu; pe cel ce fuma ţigară după ţigară, să nu o mai pună în gura lui. Nu ai văzut tu aşa oameni schimbaţi? Există o forţă eliberatoare din robia păcatului. Oamenii s-au pocăit de păcatele lor, şi-au predat viaţa lor murdară şi robită de patimi Domnului, iar El, prin Duhul Sfânt, o înnoieşte. Uneori colegii de muncă sau de şcoală au căutat să-i provoace la înjurături, la ceartă, dar cel întors la Dumnezeu a devenit alt om. Pe de altă parte, nu ai văzut tu copii născuţi din părinţi buni, foarte buni credincioşi devenind foarte răi? De ce? Simplu, fiindcă ei n-au avut naşterea din nou. Ereditatea nu te face creştin. De aceea, sunt pline cârciumele şi puşcăriile de „creştini”. În Luca 16: 19 – 25, Domnul Iisus îl dă ca exemplu pe bogatul nemilostiv, care era „fiu al lui Avraam”, pe cale ereditară, dar aceasta nu l-a ajutat cu nimic să nu ajungă în văpaia iadului. Tot aşa creştinismul tău ereditar, formal, nu te face să intri în cer. Din contră, Domnul Iisus spune că fără naşterea de sus, e imposibil să intri în Împărăţia lui Dumnezeu. Te rog, ţine seama de ceea ce spune Cristos Domnul. Predă-i Lui viaţa să ţi-o înnoiască. Adevăratul creştinism

începe la naşterea din nou.

2. Pe alţii vrăjmaşul îl amăgeşte să se creadă creştini datorită faptului că au fost botezaţi când au fost copilaşi. Dar apa botezului nu are puterea miraculoasă să schimbe viaţa. Apa botezului, chiar dacă e numită „apă sfinţită", în compoziţia ei a rămas tot apă. Pusă la analiză în orice laborator, nu e diferită de cealaltă apă. Oare apa ce o bem e spurcată? O, nu, nicidecum. Dovadă că botezul nu schimbă viaţa sunt sutele de mii de criminali, de pungaşi, de mincinoşi, de desfrânaţi. Toţi au fost botezaţi când au fost copii mici, dar prin aceasta nu au primit naşterea din nou. Şi ţin să precizez că nici cei ce au fost botezaţi oameni mari, apa nu le-a spălat păcatele şi nu le-a înnoit inima. Pot să dau sute de cazuri ca dovezi de netăgăduit în privinţa aceasta. Au fost copii de-ai pocăiţilor, care nu s-au pocăit şi nu au fost botezaţi. Când a fost vremea să se căsătorească au găsit tinere catolice sau ortodoxe şi înainte de a fi cununaţi, au fost botezaţi. Au fost ei născuţi din nou prin apa botezului? Nicidecum, căci după câteva luni unul şi-a bătut soţia, altul a fost prins în desfrâu, apoi a ajuns la divorţ. Acestea sunt cazuri triste, dar adevărate. Avem chiar pe paginile Bibliei un caz în Faptele Apostolilor 8: 13, unul numit Simon a fost botezat fiind om mare, şi a fost botezat de Filip, evanghelistul, dar n-a fost mântuit, n-a fost înnoit de Duhul Sfânt, iar când a venit apostolul Petru a trebuit să-i spună: „... văd că eşti plin de fiere amară şi în lanţurile fărădelegii" (Faptele Apostolilor 8: 23). De aceea, înţelege, nu te lăsa amăgit că ai fost botezat când ai fost copilaş şi eşti creştin.

În Biblie nu avem nici măcar un singur caz de botez a copiilor. Ca cineva să fie botezat, se cer cele două condiţii: pocăinţa şi credinţa (Marcu 1: 15; Faptele Apostolilor 20: 21), ori copiii nu pot îndeplini niciuna din ele. Unii, în zelul lor pentru botezul copiilor, spun că temnicerul din Filipi a fost botezat el şi toată casa lui. Da, însă nu se precizează că au fost copii mici. Dimpotrivă, cine citeşte, să înţeleagă, căci acolo se face clar că temnicerul „s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 16: 34). Or copiii mici nu se ştiu bucura de credinţa în Dumnezeu. Urmarea botezului care a fost bucuria, denotă că toţi cei botezaţi au fost persoane conştiente, care au avut motive să se bucure.

Mai mult, botezul e un act voluntar. Persoana respectivă vrea şi cere să fie botezat. Famenul etiopian când a fost convins de adevăr şi în drumul lor a văzut apa, a zis lui Filip: „Uite apă, ce mă împiedică să fiu botezat? Filip nu îi spune: „Stai, domnule, că nu am apă sfinţită la mine", ci au coborât amândoi în apă şi a fost botezat. Botezul copiilor nu e un act voluntar, ci un act ce se aplică copilului în mod forţat. Vrea, nu vrea, e făcut creştin. Dar este el creştin? Traiul lui de mai târziu, nu argumentele, îl arată că nu e cu nimic diferit de un păgân. Din contră, sunt păgâni care îşi cinstesc cu mai multă reverenţă zeul lor şi petrec un timp în rugăciune în fiecare zi, pe când creştinii formali nu se roagă, ci îl înjură pe Dumnezeu.

Ca să te ţină în amăgire, poate veni cineva să-ţi arate că Domnul Cristos a zis că trebuie să fii născut din nou „din apă şi din Duh" (Ioan 3: 5), deci aici ar fi vorba de apa botezului. Nu, nicidecum, atât în capitolul 3 cât şi în capitolul 4 din Ioan, când Domnul Iisus vorbeşte despre apă, nu se referă la apa naturală, ci la apa vie sau apa vieţii, care e Cuvântul lui Dumnezeu. Spre trezirea păcătosului şi spre schimbarea vieţii lui, Dumnezeu foloseşte Cuvântul sfânt şi Duhul Sfânt. Priviţi la ceea ce spune apostolul Petru în întâia sa epistolă 1: 22, 23, „... prin ascultarea de adevăr – Cuvântul – v-aţi curăţit sufletele prin Duhul... fiindcă aţi fost născuţi din nou nu dintr-o sămânţă care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi rămâne în veac". Aici avem precizate ambele elemente care lucrează naşterea din nou: Cuvântul şi Duhul Sfânt.

3. Unii amăgiţi se bizuiesc pe faptul că sunt membri într-o biserică creştină. Deşi mulţi nu merg la biserică decât la Crăciun şi ia Paşti, ei se consideră membri. În 1972, am fost invitat la aniversarea Unirii Principatelor Române ce avea să se ţină în sala Bisericii Ortodoxe din Los Angeles. Împreună cu fratele Petre Denisiu am mers la slujba religioasă, ca apoi să fim şi la aniversare. Pe acea vreme, preot era Richard Grabowschi. Când am intrat în locaşul de închinăciune era doar preotul ce cânta Evanghelia în altar, cantorul care dădea răspunsurile în strană şi bătrâna Conie Căpăţână din Long Beach. Conform unor statistici, în aria Los Angeles trăiau vreo 12 – 15.000 de români. Cei care şi-au plătit membralitatea la biserică nu erau decât

vreo 400. Am văzut tabelul lor. Spre terminarea slujbei au sosit mai mulţi la biserică. Ştiu că şi preotul s-ar fi bucurat dacă biserica ar fi fost plină, şi eu m-aş fi bucurat să văd pe români că îl caută pe Dumnezeu. Când am trecut în sala alăturată, era plină de români, care fumau, beau, se cinsteau. Ei au venit doar pentru sarmale şi o oră socială, nu să se închine şi să mulţumească lui Dumnezeu.

Unii spun că biserica e corabia mântuirii, deci cei ce sunt membrii în biserică sunt mântuiţi. Oare aşa să fie? Eu nu am găsit nicăieri în Evanghelie scris lucrul acesta. Asta înseamnă că poţi să înjuri, să bei să minţi, să trăieşti în toate păcatele, dar dacă îţi plăteşti membralitatea, eşti mântuit. Dar mântuirea noastră de păcate a fost plătită mult mai scump. Apostolul Petru a scris: „Căci ştiţi că nu cu argint şi cu aur aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire pe care îl moşteniserăţi de la părinţii voştri, ci cu sângele scump al Mielului fără cusur şi fără prihană" (1 Petru 1: 18, 19). Nu, nu biserica mântuieşte, oricare ar fi denumirea ei, ci numai Cristos Domnul, căci aşa au spus apostolii: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiţi" (Faptele Apostolilor 4: 12). Oricine îţi spune altfel, înseamnă că te amăgeşte să nu-ţi mântuieşti sufletul. În prima biserică creştină oamenii întâi primeau mântuirea, apoi deveneau membri. În Faptele Apostolilor 2: 47 este scris: „Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi".

Mergerea la biserică nu dă iertarea păcatelor ci te ajută să auzi Evanghelia spre a primi mântuirea, iar dacă ai primit-o, te ajută să creşti în har. Biserica nu te naşte din nou. Tu poţi intra în garaj de sute de ori, dar intrarea nu te face maşină. Aici de Crăciun o catedrală, ca să atragă lumea, căci li se părea că Cristos Domnul nu mai are puterea de a-i atrage pe oameni, şi ca Sărbătoarea să fie mai cu moţ, au băgat cămile şi măgar în biserică; dar acestea dobitoace au intrat şi dobitoace au ieşit, clădirea nu le-a făcut creştine.

4. Unii creştini formali se consideră bine fiindcă iau parte la ceremonialul din biserică, se închină şi sărută obiectele de cult, crucea şi icoanele. Dar în biserica creştină din primele trei secole nu a fost niciun ceremonial şi niciun obiect de cult. Toată închinăciunea

lor era simplă: cântau laude lui Dumnezeu, se vestea Evanghelia şi se rugau. Pliniu cel tânăr, guvernatorul Bitiniei, într-o scrisoare adresată împăratului Traian spunea din informaţiile pe care le-a primit despre creştini, care erau mulţi în părţile Bitiniei, căci templele păgâne aproape că au rămas pustii, că ei se adună în zorii dimineţii într-o anumită zi şi cântă imnuri lui Cristos ca Dumnezeul lor şi că se îndeamnă să nu comită niciun fel de crimă. La fel „Istoria Bisericii" de A.M. Renwick şi A.M. Harman, Intervarsity Press 1986, la pag. 22, spune despre creştini: „Adevărata esenţă a organizaţiei bisericii, a vieţii şi a închinăciunii creştine în primele două veacuri a fost simplitatea. Nu era niciun fel de formalism şi pompă. Acestea au pus stăpânire doar mai târziu, când viaţa spirituală a ajuns în declin… Biserica activa cu putere. Nu numai păstorul, ci mulţi din cei prezenţi luau parte la serviciu, căci pentru ei preoţia tuturor credincioşilor era o puternică realitate". Iustin Martirul în prima sa Apologie, la cap. 129, spune: „În ziua dedicată soarelui – Duminica – toţi cei ce locuiesc în oraşe sau la ţară se adună într-un anumit loc şi cât le permite timpul, citesc din Memoriile Apostolilor sau din scrierile profeţilor. Când s-a sfârşit cu citirea, cel ce conduce dă îndrumări şi apelează la toţi să imite acele bune exemple. Apoi ne ridicăm cu toţii la rugăciune…"

Totul era simplu, dar plin de viaţă, de dinamism. Nici Petru, nici Pavel nu au tămâiat şi nu au purtat odăjdii. Aşa ceva au purtat preoţii care L-au răstignit pe Domnul Iisus. Ucenicii Domnului au fost în îmbrăcămintea lor simplă, obişnuită. Mândria şi pompa au intrat în biserica creştină odată cu creştinarea forţată a preoţilor păgâni în timpul lui Constantin cel Mare, când creştinismul a fost decretat religie a imperiului şi a cerut păgânilor să devină creştini. Atunci localităţi întregi cu preotul păgân în frunte au trecut prin apa unui râu şi au zis că au fost botezaţi. Ei au făcut aceasta nu pentru că s-au văzut păcătoşi şi au dorit mântuirea, ci pentru că au dorit favorurile împăratului. Se părea că păgânismul a fost înfrânt, dar nu păgânismul a fost înfrânt, ci adevăratul creştinism a suferit înfrângerea.

Împăratul Constantin a fost trecut în rândul sfinţilor şi mulţi îi sărută icoana, fiindcă nu ştiu. El după ce a dat libertate creştinismului din motive politice, el numai creştin nu a fost. Harry R. Boer în „A Short History of the early Church", Grand Rapids 1976, la pag. 106 spune că

împăratul Constantin întâi a făcut prizonier pe socrul său, pe împăratul Maximian, pe care l-a făcut apoi să se sinucidă. În 324 şi-a ucis cumnatul pe Lucinius. În 325 şi-a ucis fiul, pe Crispus, apoi şi-a ucis soţia, pe Fausta, iar după aceea l-a ucis şi pe un alt cumnat pe Maxenţiu. Mereu se temea să nu-şi piardă tronul. Constantin însuşi nu a fost botezat decât atunci când a fost pe patul de moarte, dar el e considerat mare sfânt şi e sărbătorit în fiecare an.

În „Istoria Bisericii", pomenită mai sus, la pag. 51, autorii spun că împăratul Constantin cel Mare a făcut cadou episcopului Ierusalimului odăjdii strălucitoare pe care le purtau numai marii preoţi păgâni. Ei fac precizarea: „Aceasta e prima ocazie de folosire a odăjdiilor în biserica creştină". Preoţii păgâni au adus cu ei odăjdiile, ceremonialul, altarul, tămâierea şi în locul imaginilor păgâneşti, au făcut icoane de sfinţi pe pereţi. Istoricul Henry C. Sheldon în „History of the Christian Church", 1988, vol. 1, pag. 501, spune: „La sfârşitul secolului IV, a devenit ceva obişnuit să înfrumuseţeze clădirea bisericii cu icoane, în special cu scene din istoria martirilor". Adevăraţii creştini nu le-au acceptat, considerau aceasta o profanare a locaşului de închinăciune, o idolatrie. Au urmat adevărate lupte pentru şi împotriva icoanelor. Epifaniu a rostit o afurisire împotriva închinării la icoane. La fel Grigore cel mare s-a împotrivit cu dârzenie introducerii icoanelor şi închinării la ele sau cinstirii lor. Până în secolul al IV-lea niciuna din bisericile creştine nu a avut niciun fel de icoane. În anul 303, împăratul Diocleţian a dat edictul de stârpire a creştinilor, de dărâmare a locaşurilor de închinăciune şi de ardere a cărţilor sacre. Când Prefectul a intrat cu oamenii săi în marea clădire a bisericii din Nicomedia, capitala imperiului roman de răsărit, au fost uimiţi că n-au găsit înăuntru niciun semn, nicio imagine, nicio icoană. Dumnezeu a spus că acestea sunt urâciuni. În Exod 20: 4, este scris: „Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor…" Aici e interdicţia pentru toate sculpturile de sfinţi, pentru icoane şi pentru cruce, care e înfăţişarea crucii de pe Golgota. Ele erau lucruri de care biserica creştină s-a ferit ca de foc. Ei ştiau că Dumnezeu nu permite aşa ceva… Azi aproape pe toate locaşurile de închinăciune se văd cruci. Oare s-a schimbat Dumnezeul mântuirii noastre?

Cineva poate întreba: Dar statuile sfinţilor, icoanele, Madona şi

altele, sunt capodopere; vitraliile cu scene biblice înfrumuseţează locaşul, crucile de lemn, lustruite frumos sau de aur, toate sunt excelente, e păcat să le ai? Nu eu, ci Dumnezeu le etichetează ca păcat. Şi El a zis: „Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb" (Maleahi 3: 6). Da, sunt foarte frumoase, şi nu e de loc de mirare că până şi unii protestanţi au încetat de a mai protesta. Noi ne schimbăm, dar Dumnezeu nu se schimbă. Vai, amarnic amăgeşte vrăjmaşul! Israel a căzut în idolatria Baalilor, dar niciodată n-au îndrăznit să şi L zugrăvească pe Dumnezeul lor sau să facă o icoană a lui Moise, David, Ilie sau a altui mare proroc. Am vizitat multe sinagogi, dar nicăieri nu am găsit aşa ceva. Şi ţineţi seama că de la darea poruncii pe Sinai sunt vreo 3500 de ani. În privinţa aceasta merită toată aprecierea. Şi pe nicio sinagogă nu vezi toiagul lui Moise cu care i-a scos din robie, cu care a despicat marea şi cu care a lovit stânca. Ţinem noi seama de ce spune Domnul sau de ce spun oamenii?

Din perioada aceasta a început ierarhia bisericească. Episcopii bisericilor din oraşele de seamă, care erau păstori de biserici ca şi ceilalţi, au început să poruncească celorlalţi. Ierarhia păgână şi superstiţiile au infectat biserica dinăuntru. În biserica creştină nu exista ierarhie, toţi mântuiţii erau fraţi, iar preoţia aparţinea tuturor membrilor, era preoţia universală (vezi 1 Petru 2: 9; Apocalipsa 1: 6). După convertirea în masă a păgânilor, preoţia a devenit o castă aparte, apoi s-a format ierarhia. Ea a declanşat lupta pentru întâietate.

Lupta împotriva icoanelor a cuprins bisericile. În anul 726, împăratul bizantin Leo al III-lea a dat un edict de interzicerea închinării la Icoane şi a poruncit ridicarea lor, ca poporul să nu ajungă să le sărute. Fiindcă poporul n-a fost gata să asculte, împăratul a dat al doilea edict pentru distrugerea tuturor icoanelor. Soldaţii au trecut la executarea acestui decret imperial. Atunci unii preoţi şi călugări au aţâţat poporul la răscoală. Papa şi episcopul din Constantinopol au cerut venerarea icoanelor şi l-au excomunicat pe împărat. În anul 754, împăratul Constantin Capronimul a convocat un Sinod la Constantinopol la care au participat 338 episcopi. Acest Sinod a declarat că Satana însuşi a introdus în biserica creştină cultul icoanelor şi închinarea la făpturi. „... Cultul şi închinarea la ele – spuneau ei – sunt contrare Sfintelor Scripturi şi citau textele: Ioan 4: 24; 1: 15; 20:

29; Deuteronom 5: 8, 9; Romani 1: 23; 2 Corinteni 5: 7; Romani 10: 17. Cei 338 episcopi au declarat că închinarea la icoane a fost condamnată de sfinţii părinţi ai bisericii. De aceea, Sinodul a rostit anatemă împotriva celor ce se vor mai închina la icoane. Toţi preoţii au trebuit să semneze această hotărâre a Sinodului şi icoanele au fost scoase din biserici. În anul 769, papa Ştefan a înduplecat Sinodul din Lateran să condamne pe adversarii închinării la icoane şi icoanele iarăşi au fost puse în biserici. La fel, Sinodul din 787 de la Niceea cerea să se dea venerare şi închinare icoanelor. Dar Sinodul din Frankfurt, ţinut în anul 794, deci la 7 ani după cel din Niceea, a respins cu unanimitate hotărârile cu privire la închinarea la icoane ca fiind idolatrie, cu totul contrară Bibliei şi a rostit o gravă afurisenie asupra celor care le-ar aduce vreo cinstire prin slujbe, tămâiere sau sărutare a icoanelor. Timp de 116 ani au fost lupte aprige cauzate de icoane. Împărăteasa Irina a acceptat condamnarea celor ce luptau împotriva icoanelor. Sub Niceforus, succesorul Irinei, icoanele iar au fost scoase din biserici. În anul 842 împărăteasa Teodora le-a introdus din nou în biserici. Biserica Catolică s-a complăcut în această idolatrie şi preoţii au început să le atribuie puteri magice, că sunt făcătoare de minuni. Şi azi se spune că sunt icoane care vindecă, icoane care plâng, icoane care au inimă şi poţi auzi cum bate inima. De altfel, nu e aşa vinovat poporul, cât sunt vinovaţi preoţii şi călugării ce amăgesc poporul şi-l ţin în idolatrie şi în întuneric să nu cunoască Evanghelia, căci Evanghelia aduce eliberare de toate aceste superstiţii şi ar instaura creştinismul primar de care are lumea nevoie. Dar unii ar pierde sursa de câştig.

Nici acum la sfârşitul secolului al XX-lea, oamenii nu stau să gândească şi să se ridice împotriva idolatriei. Toate icoanele sunt lucrare de minciună. Nici Cristos Domnul, nici apostolii nu au fost fotografiaţi, căci nu era inventat aparatul de fotografiat. La fel nu li s-a făcut niciun fel de pictură, căci aşa ceva în biserica creştină era considerat un sacrilegiu. Atunci de unde ştiu pictorii cum arăta Domnul Iisus, cum arăta Ilie, cum arăta Petru şi toţi ceilalţi sfinţi? Din imaginaţia pictorului. Dacă ar veni 100 de pictori şi ar face chipul lui tata Popovici, sunt sigur că niciunul nu ar reuşi să-i redea figura. Ei ar putea să scrie dedesubt Simeon Popovici, dar eu aş spune că e minciună, nu e chipul lui. Toată iconoclastica e o amăgire. În bisericile catolice sfinţii sunt frumoşi, grăsuţi, cu faţa rotundă. În bisericile

ortodoxe sfinţii sunt slabi, cu faţa lungă. Dumnezeu care a spus că idolatria e o urâciune, credeţi că azi primeşte o aşa închinăciune? Care vor fi episcopii şi preoţii, care treziţi de Duhul Sfânt, se vor ridica împotriva acestui sistem de idolatrie ce amăgeşte pe atâţia? Cum să se ridice împotrivă că imediat pierd slujba! Dar e mai bine, dacă nu se poate altfel, să devină cerşitori, însă să aibă conştiinţa curată, decât să fie în cinste şi să fie condamnaţi pentru veci de veci. Biblia spune că „Dumnezeu e Duh şi cine se închină Lui să se închine în Duh şi în adevăr", deci fără mijlocirea icoanelor (Ioan 4: 24).

Tot idolatrie e şi închinarea la cruce. Nici Domnul Iisus Cristos, nici ucenicii nu şi-au făcut semnul crucii şi nu au cerut să avem în locaşurile de închinăciune sau pe turnul bisericii semnul crucii. Îmi veţi spune că e semnul creştinismului. Cristos Domnul nu a spus că crucea e semnul creştinismului, ci dragostea. El a zis: „Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenici Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii" (Ioan 13: 35).

Da, crucea a fost semn de închinăciune, dar la păgâni. Preoţii egipteni în slujba lui Horus, zeul luminii, purtau pe odăjdiile lor semnul crucii. În mormintele Faraonilor din Teba se află zugrăvite vaci înjugate la plug şi înaintea lor e un viţel ce zburdă. Pe fiecare animal se află în mai multe locuri făcut semnul crucii. Atât zeul Osiris cât şi Jupiter Amon aveau ca monogramă semnul crucii. De asemenea, pe monumentele vechi feniciene se află semnul crucii – spune Unger în Dicţionarul său biblic. Crucea aparţinea idolatriei păgâne. Crucea pentru creştini a fost lemnul pe care Cristos a fost făcut „blestem pentru noi" (Galateni 3: 13).

„Dar crucea Domnului a fost găsită de Sfânta Elena, mama împăratului Constantin" – poate spune cineva. Pe aceştia îl întreb: Ştiţi precis lucrul acesta? Legenda spune că în anul 326, Elena în vârstă de 79 ani a mers la Ierusalim, că acolo a găsit trei cruci şi împreună cu episcopul Macarie al Ierusalimului a apropiat pe un bolnav de fiecare din cele trei cruci şi crucea care l-a vindecat pe cel bolnav, ei au ştiut că e crucea Domnului. Ce uşor se îmbată oamenii cu apă rece! Să creadă cine vrea o aşa legendă, căci ea e absurdă. Crucea pentru evrei era o urâciune. Cine credeţi că a dorit să păstreze obiectul torturării, a

răstignirii Domnului Iisus? Oare dacă tatăl tău sau cineva drag ar fi condamnat la spânzurătoare, te-ai gândi tu să păstrezi ştreangul ca o scumpă amintire? Şi de ce au păstrat şi crucile tâlharilor, nu v-aţi pus întrebarea aceasta? Nu vedeţi nici în aceasta absurditatea legendei? Crucea era ceva de groază pentru evrei. Aproape zilnic pe străzile Ierusalimului evrei condamnaţi de romani îşi purtau crucea spre locul de osândă. Unii istorici relatează că într-o vreme au fost răstigniţi 30.000 de evrei încât nu se mai găseau lemne pentru cruci. Dacă Elena ar fi mers chiar după zece ani, nu după trei sute de ani, nu ar fi găsit-o.

Chivotul legământului a fost ceva sfânt pentru Israel. El întruchipa prezenţa Domnului în Sfânta Sfintelor la Templul din Ierusalim. Când oştirile Babilonului au asediat Ierusalimul, chivotul probabil a fost scos din Templu şi a fost ascuns (2 Ezra 10: 21), ca să nu cadă în mâinile duşmanilor. Evreii, parte au fost omorâţi, parte au fost duşi în robie. Poate că cei ce l-au ascuns au fost omorâţi, căci după 70 de ani când său întors din robie, nu după 300 de ani, chivotul nu a mai fost găsit nici până în ziua de azi. Deşi său făcut cercetări minuţioase, chivotul nu a putut fi găsit nici până azi.

S-a putut oare găsi crucea Domnului după 300 de ani? Vă rog să ţineţi seama de situaţia istorică. În anii 69 şi 70, Ierusalimul a trecut prin asediul de sub Vespasian şi al doilea asediu sub Titus, A urmat cucerirea Ierusalimului, dărâmarea cetăţii, arderea Templului şi poporul dus în robie. Prin toate aceste situaţii grele cine s-a gândit să păstreze crucea? Cum de nu pomeneşte nici Petru, nici Ioan nimic de ea? Când Ierusalimul a fost pustiit şi toţi au fost duşi în robie, cine a ocrotit cele trei cruci? Cu vremea unii evrei s-au reîntors la Ierusalim şi în anul 135 d.Hr. sub conducerea lui Bar Coceba s-a produs o răscoală care a fost suprimată de armatele împăratului Adrian. Acesta a dărâmat tot ce au început evreii să reconstruiască, a tras brazde cu plugul ca semn de dărâmare totală, a schimbat numele Ierusalimului, numind localitatea Aelia Capitolina şi a pus interzicerea strictă că orice evreu care îndrăzneşte să se mute acolo, va fi pedepsit cu moartea. Elena a mers la Ierusalim după trei sute de ani, cum se putea să se păstreze toate cele trei cruci? Prin absurd vorbind, dacă cineva ar fi vrut să păstreze, ar fi păstrat imediat numai crucea Domnului, nicidecum şi pe ale tâlharilor.

Ce a urmat după aceea a fost mai fantastic. Multe din bisericile catolice mari au dorit să aibă bucăţi de lemn din crucea Domnului. Atunci au hotărât să o taie, să facă bucăţi, aşchii, pe care le-au vândut ca relicve nespus de preţioase. Am citit o relatare că unii interesaţi au făcut o investigare de inventariere a bucăţilor şi aşchiilor din crucea Domnului ce se află sub sticlă în multe biserici şi au ajuns la rezultatul că azi în lume se află câteva vagoane de lemn din acea cruce. Cu adevărat crucea a fost grea, dar nu chiar aşa! Ce mârşavă slujbă să înşeli pe oameni în numele lui Dumnezeu! Eu cred în Cel ce a murit pe cruce pentru mine, dar nu pot să cred în lemnele acelea.

E adevărat că Domnul Iisus a spus: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să mă urmeze" (Matei 16: 24). Prin luarea crucii, Domnul Iisus cerea ca urmaşii Lui să fie gata de suferinţă, de martiraj. Acesta e sensul. Pe vremea inchiziţiei, mulţi credincioşi au preferat să ardă pe rug decât să sărute crucea. Ei îl adorau pe Mântuitorul crucificat, nu obiectul de tortură.

Apostolul Pavel scrie de propovăduirea crucii (1 Corinteni 1: 21), dar nu e vorba de propovăduirea lemnului crucii, ci de propovăduirea Jertfei Sale. Ei propovăduiau un Mântuitor răstignit pe cruce şi asta pentru neamuri era o nebunie. La fel în Galateni 6: 14, când scrie de lauda lui „cu crucea Domnului nostru Iisus", e vorba tot de Jertfa Domnului, căci prin ea suntem mântuiţi, nu prin cruce.

5. Unii trăiesc toată viaţa în amăgirea formalismului datorită sucirii adevărului cu privire la iertarea păcatelor. Omul ştie că e păcătos, dar ca să fie iertat, i s-a spus că trebuie să meargă la preot să-şi mărturisească păcatele şi apoi să ia sacramentul, cuminecătura, căci aceasta prin transsubstanţiere, pâinea la ruga preotului se preface în trupul real al Domnului şi vinul se preface în sângele Domnului, iar păcătosul luându-le are iertarea păcatelor. Şi aceasta e tot amăgire, căci pâinea rămâne pâine şi vinul rămâne vin şi după zece rugăciuni ale preotului. Puteţi verifica aceasta la orice laborator, ca să nu ziceţi că vorbesc în vânt. Judecaţi voi, dacă pâinea şi vinul ar da iertarea păcatelor, Cristos Domnul nu mai trebuia să moară, căci El a instituit Cina cea de Taină înainte de moartea Sa. În Luca 22:

19 se precizează scopul pentru care a cerut ucenicilor să facă aceasta. El a zis: „Să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Cele două elemente: pâinea şi vinul sunt simboluri, să spun aşa fotografia suferinţelor Lui, nu realitatea. Oricine vede fotografia mea şi mă cunoaşte, spune: Acesta e fratele Pitt, dar nu sunt eu în realitate. Apostolul Pavel a scris fraţilor din Corint: „Căci am primit de la Domnul ce v-am învăţat că Domnul Iisus în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine, şi după ce a mulţumit lui Dumnezeu, a frânt-o şi a zis: „Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi, să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea” (1 Corinteni 11: 23, 24). El nu a spus să facem aceasta spre iertarea păcatelor, ci spre pomenirea Lui. Scopul e reamintirea suferinţelor Lui. Jertfa Lui reală a fost pentru iertarea păcatelor, Cina Domnului e doar amintirea acelei Jertfe.

Pe de altă parte, apostolul Pavel spune că cel ce se apropie de masa Domnului trebuie să aibă deja iertarea păcatelor, căci dacă cineva mănâncă pâinea şi bea vinul în chip nevrednic, se face vinovat. „Fiecare trebuie să se cerceteze pe sine şi aşa să mănânce” (1 Corinteni 11: 27 – 29). A fi cu păcatele pe conştiinţă şi a te apropia aşa la Cina cea de taină, înseamnă a te apropia în chip nevrednic, a te face vinovat.

De asemenea e sucit adevărul cu privire la iertarea păcatelor prin amăgirea că iertarea o dă preotul prin dezlegarea ce o face la înmormântare. Omul şi-a zis creştin, dar toată viaţa a trăit-o în tot felul de păcate şi ştie că aşa nu poate ajunge în cer, dar se bizuieşte că vine preotul la groapă, îl face dezlegarea de păcate şi Dumnezeu imediat îl strămută în corturile drepţilor. Omul e un amăgit fiindcă nu stă să se gândească cine îi face dezlegarea. Au fost cazuri când preotul care făcea dezlegarea era mai beţivan şi mai desfrânat decât cel ce era în sicriu. El, sărmanul, nu s-a putut dezlega pe sine de păcate, cum să poată dezlega pe altul? Nu e un secret că sub regimul trecut au fost unii preoţi făcuţi peste noapte. Pe dinăuntru era ateu, era satană, dar pe dinafară a îmbrăcat sutană. Nu era aceasta o amăgire? Numai ziua judecăţii va descoperi toate acestea. Cum putea un aşa preot să dea dezlegarea de păcate? Ce spune raţiunea ta? Nu vreau să insult, ci vreau să ne dăm seama de adevăr. Veţi spune că face aceasta în baza învestiturii dată prin hirotonisire de a lega şi dezlega. Dar e bine să analizăm ce spune Cristos Domnul în privinţa aceasta, căci oamenii au

sucit adevărul acesta, ca să poată stoarce bani tocmai în clipele de mare durere. Sunt două texte care vorbesc despre aceasta. Primul e în Matei 16: 19 unde Cristos Domnul a spus lui Petru: „Îţi voi da cheile Împărăţiei cerurilor şi orice vei lega pe pământ, va fi legat şi în cer; şi orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat şi în cer". A avea cheile Împărăţiei însemna că putea vârî pe alţii în această Împărăţie. Şi Petru a făcut aceasta din plin. A vârât o mare mulţime în ziua de Rusalii, apoi a descuiat şi a vârât în Împărăţia lui Dumnezeu casa ofiţerului roman Corneliu. Toţi cei ce predică Evanghelia, deschid uşa Împărăţiei pentru ca alte suflete să poată intra. Misionarii au deschis uşa pentru popoarele păgâne. Al doilea text este Matei 18: 18. Aici Domnul Iisus a vorbit tuturor ucenicilor Săi despre mustrarea unui frate care a păcătuit. Dacă acela ascultă, primeşte mustrarea şi se îndreaptă, e câştigat, e dezlegat. Dacă nu ascultă, să mai ia doi martori şi dacă nici atunci nu ascultă să fie spus bisericii. Dacă nu ascultă nici de biserică, atunci să fie considerat ca un păgân. Apoi Cristos Domnul a adăugat: „Adevărat vă spun că orice veţi lega pe pământ, va fi legat şi în cer, şi orice veţi dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în cer".

Întâi, aici e vorba de o împuternicire acordată tuturor urmaşilor Săi. El nu a spus preoţilor lucrul acesta, ci ucenicilor. Noi toţi avem îndatorirea să dezlegăm pe alţii de patimi şi păcate. În al doilea rând, aici e vorba de dezlegarea de păcate a unor oameni vii, nicidecum a unor oameni după moarte. Şi copiii de şcoală dacă fac analiza acestui text, îşi dau seama de adevărul acesta. În al treilea rând, aici e arătat cum se face dezlegarea de păcate. Dezlegarea nu e o formulă magică, nu, ci o cale practică. Să presupunem că fratele a fost văzut cu paharul de ţuică şi cel ce l-a văzut merge şi-l mustră pentru aceasta. Dacă respectivul se pocăieşte, îl pare rău de ceea ce a făcut, omul e dezlegat de păcatul beţiei; dacă nu, el rămâne legat şi pe pământ şi în cer. Dezlegarea nu se face cu forţa. Când un om nu acceptă dezlegarea, atunci păcatele îi sunt legate. Apostolul Pavel a vrut să dezlege pe Imineu şi Alexandru, dar ei n-au vrut şi atunci i-a dat pe mâna Satanei să înveţe să nu hulească (1 Timotei 1: 20). În ce priveşte dezlegarea, un caz din Noul Testament ne poate da lumină. Când Domnul l-a înviat pe Lazăr, acesta a ieşit din mormânt cu mâinile şi picioarele legate cu fâşii de pânză. Atunci Domnul le-a zis: „Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l să meargă" (Ioan 11: 41). Un păcătos când devine creştin prin întoarcerea la

Dumnezeu, Duhul Sfânt îi naşte din nou. Apostolul Pavel numeşte aceasta înviere din păcat (Efeseni 2: 1 – 6). Acum, acesta e viu, dar mai are unele legături ale păcatului, poate obiceiuri rele de care trebuie să fie dezlegat. Toţi cei credincioşi au îndatorirea să ajute la această dezlegare de legăturile păcatului: de minciună, de vorbire de rău, de fumat, de beţie, de mândrie, de bijuterii, de nervozitate, etc.

Apostolul Petru caută să facă această lucrare de dezlegare nu rostind o formulă magică, ci prin îndemnul: „Lepădaţi dar orice răutate, orice vicleşug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă şi de clevetire" (1 Petru 2: 1). Unii din biserică se vede că mai aveau aşa legături de care trebuiau să fie dezlegaţi. Apostolul Pavel la Efes predicând Evanghelia a dezlegat pe vrăjitorii păgâni de vrăjitoriile lor. Dezlegarea aceasta a fost reală, căci ei imediat au fost gata să ardă cărţile lor oculte, deşi acestea costau 50.000 de arginţi (Faptele Apostolilor 19: 18 – 20). Aceasta a fost o dezlegare practică, reală, de păcatele lor. Dacă apostolul Pavel ar fi făcut ceea ce fac preoţii astăzi, rostind formula de dezlegare, credeţi că ar fi fost dezlegaţi? O, nu, ei ar fi continuat în vrăjitoriile lor. Prin ascultarea de ceea ce a predicat Pavel, prin pocăinţă, ei au fost cu adevărat dezlegaţi de păcatele lor nu numai ca vină, ci dezlegaţi de robia păcatului. Apostolul Ioan a căutat să dezlege pe fraţi de dragostea de lume. El a scris: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el" (1 Ioan 2: 15). Dezlegarea de păcate e lucrare spirituală reală pe care o poate verifica oricine. Ea se face aici, nu după moarte. Nicăieri nu veţi găsi că Petru sau Pavel să fii rostit dezlegări după moartea cuiva. Aşa ceva nu se găseşte în Biblie. Dezlegarea doar aduce bani în buzunarul preotului, nimic celui plecat.

Am citit despre un scoţian, care după înmormântarea tatălui, a mers la preot să-l întrebe în ce stare se află sufletul tatălui său. Preotul a văzut durerea fiului şi imediat s-a gândit că aici e rost de ciupit. El a spus fiului că tatăl său se află în purgatoriu în stare gravă, e în flăcări până la gât. Fiul a izbucnit în plâns, căci ştia că tatăl său a trăit în multe păcate. Preotul însă i-a spus că el, prin rugăciuni, poate interveni să-l scape. Fiul a plătit cât a cerut pentru o săptămână de rugăciuni şi a plecat. După o săptămână a venit să întrebe de starea tatălui. „Acum e în flăcări până la subsuori, deci e mai uşurat" – a zis preotul. Fiul a mai

plătit pentru încă o săptămână de rugăciuni. Când a venit a treia oară, preotul bucuros i-a spus că acum e în flăcări numai până la brâu, că s-a făcut progres şi se apropie de marginea lacului de foc. Fiul a scos banii şi i-a mai plătit încă pentru o săptămână de rugăciuni. Data următoare când a venit, preotul i-a spus că acum e numai până la genunchi în flăcări; că trebuie încă puţină răbdare şi va fi scăpat. Fiul se gândea nu la răbdare, ci la bănuţi. I se părea curios că după atâtea rugăciuni, tatăl său încă nu e izbăvit. Fiul era sărac şi avea familie grea, dar l-a iubit pe tatăl său şi a fost gata să se împrumute de bani ca să-l scape. A mai plătit pentru încă o săptămână de rugăciuni. După o săptămână când s-a dus la preot credea că o să-i spună că tatăl său a scăpat din purgator. Dar n-a fost aşa. Acum preotul îl aprecie pentru inima lui bună faţă de tatăl său şi îl spuse că tatăl său e aproape la mal, că în foc e numai până la glezne. Fiul de data asta n-a mai adus bani, căci se gândea că e izbăvit. El stătu puţin pe gânduri, apoi zise: „Dacă e numai până la glezne în foc, acum să mai facă şi el un efort că eu am făcut destule, să sară singur afară".

Vai, câtă înşelătorie, câtă amăgire, se face cu Evanghelia în mână! Ce răspundere grea îşi atrag aceştia pentru veşnicie! Ei fac aceasta fiindcă ei înşişi nu cred în veşnicie. La Timişoara se pocăise fratele Daul Traian cu soţia şi cu fiica. Ei se despărţiseră de toată stricăciunea cea lumească şi au devenit buni credincioşi. El era din Seceani, lângă Vinga. La o sărbătoare, s-a dus la sat să-şi întâlnească prietenii. Toţi au auzit că el s-a pocăit şi se mirau că nu mai cinsteşte cu ei un păhărel de ţuică. Acolo a întâlnit şi pe preotul satului, un om mai în vârstă, care l-a întrebat că de ce s-a pocăit. El a spus că a auzit chiar în biserica ortodoxă de calea pocăinţei, că a citit Evanghelia şi că acolo a găsit că Dumnezeu porunceşte tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască (Faptele Apostolilor 17: 30), că el a cugetat că decât să fie beţiv, să mintă, să înjure, să trăiască în stricăciune, e mai bine să fie pocăit şi că se pregăteşte pentru viaţa viitoare. La aceasta preotul a zis: „Măi Trăiane, cine ştie dacă mai este ceva dincolo". Şi fratele. Traian a venit foarte amărât cum se poate ca un preot să nu creadă în viaţa după moarte. Acum cugetă, cum poate un aşa preot să dea altora dezlegarea de păcate? Ei amăgesc pe alţii şi se amăgesc pe ei înşişi (2 Timotei 3: 13).

Cristos Domnul prin jertfa Sa pe Golgota a săvârşit o mântuire deplină, suficientă, pentru toate păcatele şi pentru toţi păcătoşii. Nu aştepta să fii dezlegat de păcatele tale după moarte. Nu te lăsa amăgit cu aceasta, că te vei pomeni în adâncul iadului. Ia şi citeşte Evanghelia. Domnul Iisus a zis: „Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi" (Ioan 8: 32). Mii şi mii de suflete au primit dezlegarea de păcate primindu-L pe Cristos Domnul ca Mântuitor al lor. Fă şi tu aceasta acum, nu după moarte. Eu vreau să te dezleg de aceste amăgiri ale Satanei. E spre binele tău şi vremelnic şi veşnic. Domnul să-ţi dea lumină prin Duhul Sfânt!

4. Amăgirea cu plăceri spre înmulţirea fărădelegii

„Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele căci oamenii vor fi... iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu" (2 Timotei 3: 1, 4)

Profeţia aceasta a apostolului Pavel se împlineşte sub ochii noştri. Împlinirea e o dovadă că Biblia e adevărată şi ea spune celor credincioşi că trăim în zilele din urmă. Astăzi, în general, oamenii sunt iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu. Nimeni nu poate tăgădui aceasta. Această dovadă că trăim vremea sfârşitului ne-o furnizează nu cei credincioşi, ci tocmai ei, cei necredincioşi. Dar poporul Domnului e bine să ia seama căci această amăgire prin plăceri îi poate înşela şi pe ei.

Unii poate vor spune că totdeauna oamenii au fost iubitori de plăceri. Da, dar azi e o cultură a plăcerilor, o dezvoltare sistematică a gustului şi o stimulare continuă pentru plăceri, precum şi industrii care exploatează la maximum pentru satisfacerea plăcerilor. Plăcerile au dus societatea umană la o depravare cum n-a cunoscut pământul. Datorită plăcerilor, lumea de azi a întrecut păcătoşenia Sodomei. Şi Sodoma n-a avut Biblie, n-a avut biserici, n-a avut preoţi şi păstori care să vestească Evanghelia în biserică, la radio, la televizor sau pe stadioane. Deci, cu atât vina celor de azi e mai mare. Înmulţirea fărădelegii a ajuns la culme încât te întrebi cum de mai rabdă Dumnezeu aşa ceva. Apostolul Pavel acum două mii de ani ne-a înştiinţat despre aceasta…

Există forţe specializate ale întunericului mobilizate în această lucrare de amăgire prin plăceri şi există organizaţii drăceşti care activează din umbră şi manipulează abuziv o întreagă industrie a plăcerilor, chiar contrar legilor statelor, organizaţii subversive ce deţin fonduri enorme, a căror membrii nici nu îşi cunosc preşedintele, dar lucrează după un plan diabolic bine stabilit să realizeze „taina fărădelegii", care va culmina cu un singur guvern al lumii, condus de Anticrist, care va putea controla totul, şi o singură religie formală, fără Dumnezeu, condusă de prorocul mincinos.

Dan E. Stanton, în cartea sa: „Mistery 666" 1986, la pag. 5 spune: „O clică de elită, formată din intelectuali, bancheri, politicieni, lideri de influenţă şi radicali, au formulat un plan de lungă durată – chiar veacuri. Această clică a antrenat pe mulţi în săvârşirea lucrării conspirative în întreaga lume". El spune că este imposibil să cunoşti detaliile planului lor, căci e conspirativ, extrem de secret. Unele directive au ajuns cunoscute prin organizaţia „Illuminati", datorită prof. John Robinson în cartea sa „Proofs of a Conspiracy" (Dovezi ale unei conspiraţii). Iată câteva:

— Să se lucreze în mod camuflat. Niciodată să nu apară numele lor, ci sub alte nume.

— Să câştige de partea lor poporul de rând.

— Să-şi pună în acţiune opiniile prin orice mijloc şi să fie răspândite cu ajutorul scriitorilor tineri.

— Trebuie să se acapareze direcţia educaţiei.

— Judecătoriile să fie completate cu oamenii noştri de încredere.

— Să se obţină influenţă în Academiile militare, în tipografii, în tot ce poate avea efect în dirijarea minţii oamenilor.

— Cea mai puternică armă în mânuirea oamenilor sunt femeile.

Să li se insinueze gândul de emancipare şi asta le va face să lucreze pentru noi cu zel, fără să-şi dea seama.

Cele două obiective majore ale Organizaţiei Illuminati sunt:

1. Exilaţi-L pe Dumnezeu din ceruri şi pe creştini de pe pământ. Faceţi ca poporul să urască chiar numele şi gândul despre Dumnezeu şi Cristos.

2. Corupeţi tineretul. Îndopaţi-l cu sex. Răspândiţi literatură vulgară, imorală, pornografică.

Aceste ţeluri au fost formulate cu mai bine de două veacuri. Timp de 200 de ani, organizaţii ca Illuminati, Puterea 13, Francmasoneria, Insiders, Comunismul, Mişcarea Era nouă, Noua Ordine a lumii, Societăţile ateiste şi altele au lucrat sistematic, în mod camuflat, la atingerea acestor ţeluri, aşa că, corupţia ce o vedem azi e rezultatul lucrării forţelor întunericului. S-au făcut şi se fac eforturi, uneori cu risc, pentru infectarea societăţii. Poate cineva susţine că acestea nu sunt planuri diavoleşti?

Prin anul 1860, traficanţii cu tutun, băuturi alcoolice şi praf de puşcă din Insulele Mării Sudului, înfuriaţi pe misionari din pricina că unde ajungea Evanghelia, băştinaşii se lepădau de aşa lucruri, deci ei pierdeau piaţa de desfacere, au infectat patru persoane cu pojar, pe care apoi i-au debarcat în patru puncte pe insula Tana din Noile Hebride. Băştinaşii erau foarte sensibili la pojar, nu aveau nicio imunitate şi mureau cu grămada. Pe de o parte ei voiau stârpirea canibalilor, ca să aducă colonişti englezi, iar pe de altă parte, ei doreau să răscoale populaţia împotriva misionarilor şi să-i omoare, răspândind zvonul pe insulă că misionarii au dus pojarul care făcea ravagii.

Exact aşa au făcut slugoii diavolului. Ei au infectat societatea vremii noastre cu o seamă de plăceri spre a o distruge. Plăcerile sunt doar mijlocul de a prinde oamenii în cursa diavolului. Ceea ce e râma pe care o pune pescarul în undiţă şi seminţele ce le pune păsărarul în laţ, aceea sunt plăcerile în lucrarea ascunsă a Satanei. Niciodată n-au

fost pe faţa pământului atâtea plăceri inventate cum sunt astăzi. Şi ele sunt popularizate cu ajutorul a sume mari de bani, pe ascuns şi pe faţă, că fericesc viaţa. De aceea oamenii au ajuns iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.

Privind din alt unghi, îţi dai seama că vinovăţia o poartă într-o mare măsură bisericile şi slujitorii lor. Majoritatea au adormit spiritualiceşte, au devenit formale. Cele mai multe spre a avea linişte, au scos copiii din biserică, într-o altă sală, unde altcineva se ocupa de ei, le spunea istorioare, desenau, le arătau filme religioase, şi bisericile s-au pomenit fără tineret. Gândul părea bun, dar rezultatul a fost dezastruos. Bisericile trebuiau să fie lumină şi sare. Sarea opreşte stricăciunea. Câtă vreme sângele cu sarea în el circulă în organism, corpul e păstrat viu, dar de îndată ce sângele nu mai circulă, corpul intră în putrefacţie. Aşa s-a petrecut cu societatea vremii noastre, a ajuns să dorească numai dulcele, fără sare, şi s-a corupt. Prin plăceri amăgitoare, înmulţirea fărădelegii a cuprins lumea de azi. Şi focul plăcerilor nu cunoaşte bariere, graniţe, ci distruge totul. Ce mare amploare a luat această amăgire pe tot rotocolul pământului! Guvernul american cheltuieşte miliarde de dolari spre a stopa unele plăceri, dar e cheltuială zadarnică. Lumea iubeşte focul plăcerilor, şi numai focul din ziua cea mare a judecăţii va pune capăt acestei amăgiri.

O plăcere e FUMATUL Se fumează cu tutun, cu marijuana şi cu alte ierburi sau produse chimice. Nicotina din tutun ajunge să pună stăpânire pe om şi devine patimă. Paguba mare e că omul îşi arde banii câştigaţi cu multă trudă. Cineva aici a făcut o socoteală că dacă un om cheltuieşte numai 62 cenţi pe zi pentru fumat – în realitate se cheltuieşte mult mai mult – dacă ar depune banii aceia la bancă, cu dobânda ce ar avea, în 54 de ani s-ar ridica la suma de 58.754 dolari. Care om sănătos la minte, dacă ar avea această sumă în faţa sa, ar fi gata să le pună chibritul, să-i ardă? Şi totuşi fumătorii fac prostia aceasta în fiecare zi. Dar nebunia aceasta se constată că e mult, mult mai gravă. Doi bărbaţi de ştiinţă de la Institutul Sud-vestic de Cercetări Ştiinţifice din San Antonio, Texas, Dr. Donald E. Johnson şi Dr. John W. Rhoedes au raportat că au găsit prezenţa nitrosaminei în fumul de ţigară. Nitrosamina se ştie că e producătoare de cancer. S-a bănuit mai de mult aceasta, dar acum s-a dovedit pe bază ştiinţifică aceasta – scria

revista „The Plain Truth" în numărul 4, Mai 1972. Azi se ştie precis că numărul bolnavilor de cancer e cu mult mai ridicat la fumători. S-a calculat că în 1980 în Anglia şi ţinutul Wales numărul morţilor de cancer pulmonar, cauzat de fumat, s-a ridicat la 50.000 persoane. Acum stai şi cugetă: nu e aceasta o amăgire diavolească să-ţi cumperi cancer pe banii tăi, iar după aceea nici dacă ai avea miliarde să nu mai poţi scăpa de acea boală cumplită? Dar oamenii nu cugetă, ci se fălesc cu fumatul căci sunt nişte amăgiţi.

Din motive de sănătate, în Statele Unite s-a interzis prin lege fumatul în birouri, în localuri publice, în tren, în autobus sau avion.

Plăcerea fumatului a fost introdusă în Europa prin anul 1559, iar fumatul cu pipa a ajuns în Anglia după 1585. Sir Walter Raleigh fuma cu pipa sa în ascuns, dar într-o zi, în timp ce fuma, a strigat servitorului să-i aducă ceva lichior. Când a intrat servitorul în cameră, a văzut că din gura şi nările bărbatului de seamă iese fum, i-a aruncat lichiorul în faţă şi înspăimântat a fugit în jos pe scări strigând: „Foc! Ajutor! Sir Walter a studiat până ce i-a luat foc capul, că acum îl iese fum şi pe gură şi pe nas".

Industria tutunului din Statele Unite încasează sume fabuloase din vânzarea ţigărilor în ţară şi în străinătate. Ca să vă faceţi o mică idee e de ajuns doar să ştiţi că ei cheltuiesc suma de două milioane şi jumătate anual numai pe reclame la televizor pentru ţigările „Salem"; iar pentru reclame la toate tipurile de ţigări suma se ridică la patru miliarde dolari – scria revista Reader's Digest pe Apr. 1993, pag. 50 şi 53. Toate reclamele lor sunt pentru amăgirea tineretului, amăgire ce se face pe scară mare nu numai în Statele Unite, ci în peste 20 de ţări din patru continente. La Buenos Aires în Argentina, o tânără blondă cu maşina vopsită ca reclamă la ţigările Camel, a oprit în faţa unui liceu şi oferea gratuit ţigări tinerilor de 15 – 16 ani, ce au primit pauza pentru masă. Aceasta numai să-i seducă în patima fumatului. Reclama la televizorul lor spunea că fiecare american fumează, deşi realitatea e cu totul alta. Aici foarte mulţi fumători au căutat să se scape de această patimă. Fabricile de ţigări sunt obligate să scrie că fumatul produce cancer. Organizaţia Mondială a Sănătăţii a înştiinţat că fumatul omoară prematur 200 milioane din cei ce azi sunt adolescenţi şi bagă în groapă

zece procente din populaţia lumii. Vai, ce plăcere diabolică, infernală!

În patima aceasta sunt prinşi chiar şi profesorii şi mulţi preoţi, care ar trebui să lumineze poporul să se scape din această amăgire. În 1945 – 46, la Arad încă nu erau taxiuri, ci se călătorea cu birja. Fratele Negrău a mers cu birja la gară să aştepte călători. Cum până la sosirea trenului mai era vreun sfert de oră, fiind iarnă şi-a acoperit calul, iar el a intrat în sala de aşteptare să se încălzească. În sală băncile erau ocupate, dar şi el ca alţii se plimba prin sală. Într-o parte a zărit un preot înalt ce trăgea cu patimă din ţigară. Fratele Negrău, om mic de statură, dar care cunoştea bine Biblia, s-a postat în faţa lui şi se uita în sus fix la el. Cumva incomodat de privirea lui, preotul îi zise: „Ce te uiţi aşa la mine?" Acesta îi răspunse: „Mă uit că în biserică am văzut mulţi sfinţi pe pereţi, dar nu am văzut pe niciunul cu ţigara în gură. Nu credeţi că dacă Dumnezeu ar fi vrut să fumaţi, v-ar fi făcut un horn în vârful capului?" Preotul iritat a spus unele cuvinte urâte şi a plecat afară.

Fumatul nu e interzis în Biblie, căci pe vremea aceea nu exista în Europa şi nici în Orientul Mijlociu tutunul. Dar Biblia spune categoric: „Să nu mai daţi în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca pe nişte unelte ale nelegiuirii; ci daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu" (Romani 6: 13). Iar în 1 Corinteni 6: 12 este scris: „... nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine".

Prietenul meu, dacă eşti robit de această plăcere, medicii îţi spun că e dăunătoare sănătăţii tale, deci renunţă la ea. E spre binele tău. Nu poţi? Există Unul care te poate izbăvi de această patimă. E Cristos Domnul. El a izbăvit pe atâţia alţii, El vrea şi poate să te izbăvească şi pe tine din această robie a păcatului.

Odată eram pentru evanghelizări la Chicago. Într-o seară, după predică, a venit un tânăr şi a spus că el se predă Domnului, dar el are pachetul de ţigări în buzunar, să-i dăm voie să meargă la amvon şi acolo să lase pachetul, căci nu mai vrea să le pună în gura sa. Apoi s-a predat Domnului. După un timp, când am ajuns din nou la biserica din Chicago, un tânăr a venit la mine şi m-a întrebat: „Mă cunoaşteţi? Eu sunt tânărul care am pus ţigările pe amvon şi am făgăduit Domnului că

nu mai fumez. Domnul m-a mântuit şi m-a izbăvit şi de patima fumatului, astăzi sunt frate botezat". I-am strâns mâna şi m-am bucurat că Domnul a lucrat în viaţa lui. De aceea spun că El poate să te izbăvească şi pe tine din amăgirea şi robia acestei plăceri. Pune ţigările sub picioare, sfărâmă-le şi îngenuncheat spune Domnului că de acum vrei să fii un adevărat urmaş al Lui.

Fumatul cu marijuana şi cu alte droguri este mult mai periculos sănătăţii şi de aceea este interzis cu desăvârşire. Totuşi spre a vă da seama cât de amăgitoare e plăcerea aceasta e de ajuns să spun că în anul 1980, marijuana a fost o afacere de 57 miliarde pe an. A treia afacere bănoasă din Statele Unite. Fiindcă atâţia nu ţin cont de legi, ci vreau beţia acestei plăceri, când sunt prinşi, ajung condamnaţi la ani de închisoare. Oare nu vă spune chiar faptul acesta că e o mare amăgire şi că oamenii au devenit iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu? Nu dovedeşte aceasta că trăim în zilele din urmă şi că ce a spus Biblia se împlineşte?

BEŢIA este o altă plăcere ce pune stăpânire pe om, îl face să o dorească în fiecare zi, devine pătimaş, rob al băuturilor. Beţia a fost şi înainte la unii, dar acum a devenit plagă socială, şi aceasta nu într-o ţară, ci pe toată faţa pământului. Prin beţie, diavolul a pus stăpânire pe cei de jos şi pe cei de sus. John Wesley White, în cartea sa: „The Coming World Dictator", 1981, la pag. 110, dă relatarea lui Dr. Hugh Lelang, redactor din Londra, care a aflat de la un martor ocular că în 1945, când Churchill, Roosevelt şi Stalin erau la Conferinţa de la Yalta şi trebuiau să traseze noua hartă a Europei, toţi trei erau morţi de beţi. Ruşii i-au amăgit cu băuturi tari şi i-au pus să semneze pactul prin care atâtea ţări au ajuns să sufere robia comunistă atâţia ani lungi şi grei.

Vai, câtă suferinţă produce plăcerea de a bea! Din plăcere, ea devine patimă, omul nu mai poate fără ea. Beţivul îşi risipeşte banii. El nu dă zeciuială lui Dumnezeu, ci dă tot ce a câştigat diavolului pentru această plăcere. Prin alcool îşi întunecă mintea încât nu mai judecă ce vorbeşte sau ce face, nu-şi mai are controlul şi se prăbuşeşte. Mulţi la beţie devin agresivi, se bat între ei, îşi bat soţiile, copiii, unii săvârşesc crime oribile şi sfârşesc în puşcărie. Alţii, după ce au băut urcă la volan şi cauzează accidente cu morţi şi nenorociţi pe viaţă.

În dosul plăcerii de a bea există o întreagă industrie producătoare de băuturi alcoolice, care stimulează această plăcere. Aici când intri la un magazin în sectorul băuturilor, rămâi uimit câte sortimente au, toate frumos etichetate, ca să te atragă. Apoi reclame măiestrit lucrate, puse la loc de frunte în ziare, în reviste, la radio, la TV. Îţi prezintă cum alţii închină cu pahare largi, căutând să trezească şi în tine plăcerea de a bea. Niciodată n-a fost atâta reclamă la băuturi ca astăzi. Nu e mirare că sunt milioane de alcoolici, oameni rataţi, care nu mai sunt folositori nici societăţii, nici familiei, nici lor înşişi. Plăcerea de a bea i-a făcut epave. Altă dată era o ruşine să vezi o femeie beată, dar azi numărul femeilor alcoolice a crescut vertiginos. Până şi doamna Betty Ford, soţia fostului preşedinte al Americii, a trebuit să fie internată în spital pentru dezalcoolizare. Nu arată această o realitate tragică? Pe primul loc în statisticile cu milioane de oameni declaraţi alcoolici figurează nu ţările înapoiate ale Africii, ci ţările avansate ca Statele Unite, Franţa, Germania, Rusia. Amăgirea face ravagii.

Influenţa rea în privinţa băuturilor de multe ori pleacă de la preoţi, care în loc să frâneze plăcerea de a bea, o încurajează prin faptul că ei înşişi sunt gata să închine cu paharul la botezul copiilor, la pomeni, la parastase. Ce pilde pot fi aceştia pentru cei din parohia lor?

La o conferinţă a bisericilor episcopale, un preot de frunte a luat cuvântul în favoarea folosirii vinului, că nu e mare păcat să bei, dar să nu te îmbeţi. Când şi-a terminat pledoaria lui, s-a ridicat un bătrânel simplu şi a zis: „Domnule Preşedinte de zi, nu e scopul meu să contrazic pe un om învăţat, ci am un cuvânt umil, dar practic. Cunosc pe un tată, care în condiţii grele şi-a dat copilul să înveţe la facultate. Acolo copilul a devenit un beţivan. După ce a terminat studiile, a revenit acasă. Influenţa tatălui şi a mamei l-au ajutat să se scape de patima aceasta. Tatăl său s-a bucurat în mod deosebit de renunţarea sa la băuturi şi spera într-un viitor bun al fiului său. Au trecut câţiva ani şi fiul n-a mai pus băutură alcoolică în gura sa. Schimbând serviciul, înainte de a se muta în altă localitate, a fost invitat la masă la distinsul nostru preot. La acea masă s-a servit şi vin şi tânărul a fost îmbiat să bea, dar el a refuzat. S-au umplut din nou paharele şi iar a fost

îndemnat să bea, iar tânărul a refuzat din nou. Atunci preotul a început să-l ridiculizeze că nu e în stare să bea un pahar de vin. Tânărul a biruit plăcerea, dar n-a putut birui ironia; el a luat paharul, l-a băut şi din acel moment patima s-a trezit în el şi a pus stăpânire deplină pe mintea lui. El a fost un beţivan până a intrat în mormânt. El a fost o pricină de mare durere pentru tatăl său". Pe om l-au podidit lacrimile, a trebuit să stea puţin să se stăpânească, apoi a zis: „Eu sunt tatăl acelui tânăr, iar distinsul preot care a vorbit în favoarea vinului, este cel ce a pus paharul în mâna fiului meu şi l-a ruinat, iar viaţa mea a scăldat-o în lacrimi".

În legătură cu plăcerea de a bea, Biblia spune: „Nu te uita la vin, când curge roşu şi face mărgăritare în pahar; el alunecă uşor, dar pe urmă ca un şarpe muşcă şi înţeapă ca un basilic" (Proverbe 23: 31, 32). Iar apostolul Pavel a scris credincioşilor din Roma: „Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri şi în beţii" (Romani 13: 13). Vrei să nu cazi pradă amăgirii? Nu pune în gura ta băutură alcoolică. Trupul nostru e Templul Duhului Sfânt şi nu trebuie profanat cu spiritul alcoolului. Eu am luat hotărârea aceasta la 14 ani şi slavă Domnului nici chiar când Prof. Dr. Haţegan din Cluj mi-a indicat să beau câte puţin vin din pricina slăbiciunii organismului meu, nu am cedat, ci i-am spus categoric că nu beau vin. E bine să fim fermi, neclintiţi în hotărârile noastre pentru Dumnezeu.

Altă plăcere înrobitoare şi foarte dăunătoare sunt DROGURILE. Ele pot fi sub formă de pastile, de bomboane, de praf ce se trage pe nări sau de injecţii. Ele poartă diferite numiri: LSD, PCP, heroină, cocaină, haşiş, opium, marijuana, crac, halucinogene ce au efect dezastruos asupra creierului şi a sistemului nervos. Ele sunt plaga tineretului zilelor noastre. Drogurile luate în organism produc o stare de euforie, de halucinaţie, un fel de beţie fără băutură. Prin droguri ei caută să evadeze de la cele reale. Ele fac captiv pe cel ce le ia încât nu mai poate fără ele. Fiindcă drogurile sunt scumpe, cei robiţi de ele ajung să fure, ca să-şi poată procura droguri. Beţia drogurilor duce la tâmpenie, studentul nu mai poate să înveţe, e tot ca adormit, trezeşte pofta de desfrâu, de viol, de crimă, îl duce la disperare. E un fel de nebunie. Adicţia, înrobirea aceasta, e atât de puternică încât nu se mai poate scăpa de ea. Unii pierd anul şcolar, apoi ajung la închisoare sau

la sinucidere.

Plăcerea drogurilor deşi e interzisă prin lege, face ravagii între tinerii din licee şi universităţi. Fata de 12 ani a unui pastor american din Statul Michigan fusese eminentă la învăţătură, dar după un timp, părinţii au observat că ea era ca pierdută, privea în gol, nu mai avea chef de învăţătură, la şcoală a început să aibă note proaste. Fiindcă nu ştiau ce e cu ea, au dus-o la medic. Atunci au aflat că ea era drogată. Ce se întâmplase? O colegă de a ei îi dădea bomboane cu droguri. Imediat părinţii au oprit-o de la liceu şi numai după un tratament riguros, a putut fi recuperată.

Plăcerea drogurilor nu a existat pe vremea apostolului Pavel, dar el a profeţit că în vremea din urmă vor fi aşa plăceri captivante. Toţi drogaţii, şi azi sunt milioane de ei, sunt iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu. Oricine îşi poate da seama că drogurile sunt o puternică amăgire satanică ce duce la dezastru. Aceasta trebuie să spună tinerilor credincioşi să se ferească de tot ce se pare rău, chiar şi de bomboana ce ţi-o oferă cineva.

În perioada 1970 – 80 la Hollywood, California era o misiune care se ocupa în special de recuperarea drogaţilor. Cel ce a iniţiat misiunea a fost el însuşi un drogat ce s-a pocăit. Era foarte disperat de starea în care a ajuns şi în timp ce se gândea la sinucidere, la un colţ de stradă cineva i-a dat un tractat care îi spunea că Cristos Domnul îl poate izbăvi din robia drogurilor. El s-a predat Domnului, a scăpat de droguri şi a început să salveze pe alţi drogaţi. Din pricină că mai toţi drogaţii erau nespălaţi, bărboşi, neîngrijiţi, când a dus din ei la o biserică, toţi se fereau de ei. Atunci s-a gândit să formeze el o biserică cu aceştia. A închiriat o sală şi Duminica aducea cu grămada drogaţii să asculte Evanghelia, să le spună cum Cristos Domnul l-a scăpat pe el din robia acestei plăceri. Şi fiindcă toţi drogaţii, care s-au pocăit, au devenit activi în lucrarea de salvare a altora, în curând s-a format o biserică frumoasă. Acum însă erau spălaţi, îmbrăcaţi frumos, au înjghebat o orchestră frumoasă şi au început să dea programe religioase la televizor. Ei cântau cu toată bucuria şi mărturiseau cum Cristos Domnul i-a izbăvit din murdara şi nenorocita plăcere a drogurilor, cum i-a salvat din marginea prăpăstiei. Cristos Domnul e un Mântuitor

minunat. El vrea şi poate să mântuiască pe orice suflet care în chip sincer vine la El.

O plăcere dusă la extremă azi este DESFRÂUL cu toate formele de deviaţii, de homosexualitate, de lesbianism, etc. Această depravare sodomică a fost plănuită sistematic şi este stimulată prin filme, casete video, televiziune, prin telefon la un anumit număr, prin discoteci, prin localuri de noapte, prin muzică erotică, prin reviste şi o întreagă literatură pornografică, prin educaţie sexuală în şcoli, prin îmbrăcăminte femeiască deşănţată, cu decolteuri, cu spatele gol, cu fustele crăpate, prin serate, baluri, festivaluri, prin escapade la munte sau la mare. Virusul desfrâului a contaminat lumea. Un foc nepotolit al patimilor mistuie societatea de la sfârşitul secolului al douăzecilea, în mod deosebit tineretul. Unii la manifestaţii sunt fără nicio ruşine, umblă goi ziua în amiaza mare. Obrăznicia lor a depăşit orice limită. Fac lucruri ruşinoase în văzul altora. La o manifestaţie recentă a lor, femei lesbiene despuiate de îmbrăcăminte au defilat pe strada din centru a oraşului Washington şi poliţia a avut ordin să nu le aresteze. În aceasta, cei de astăzi au întrecut păcătoşenia Sodomei şi a Gomorei, care au fost nimicite de Dumnezeu cu foc şi pucioasă.

Azi nu mai e modern să fii curat, moral, ci cât mai murdar. Nu mai există teamă de Dumnezeu şi nici ruşine de oameni, îşi spumegă pe faţă ruşinile lor. Limbajul a devenit provocator la desfrâu nu numai al bărbaţilor, ci şi al femeilor. Se petrec lucruri ce nu pot fi scrise. E un val năprasnic de destrăbălare. Acum îl înţeleg pe apostolul Petru ce a scris despre Lot că în Sodoma „neprihănitul acesta îşi chinuia sufletul din pricina celor ce vedea şi auzea din faptele lor nelegiuite" (2 Petru 2: 8).

Oricine îşi poate da seama că e amăgire satanică. Fetiţe de 12 ani rămân însărcinate şi milioane de copii sunt ucişi prin avorturi. Familia, celula de bază a societăţii e prăbuşită prin divorţuri datorită desfrâului. Statisticile arată că mai mult de jumătate din căsătoriile încheiate, se desfac prin divorţ. Niciodată nu a fost aşa ceva. Amăgirea divorţurilor atacă crunt şi familiile unor credincioşi. Grozava boală AIDS (SIDA), cauzată de homosexualitate, boală fără leac, contaminează milioane de tineri. Aici a devenit boala Nr. 1, care duce

pe cei mai mulţi tineri între 20 şi 45 ani la groapă. Spuneţi voi nu e amăgire? Toţi îşi dau seama de consecinţele înspăimântătoare ale acestei boli, şi totuşi merg înainte, „ca boul care se duce la măcelărie" – cum spune Solomon în Proverbe 7: 22. Nu arată aceasta că oamenii au devenit iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, cum spune Biblia? Vai, ce teribilă împlinire!

În epistola către Romani 1: 22 – 27, apostolul Pavel acum aproape două mii de ani a scris: „S-au făcut că sunt înţelepţi şi au înnebunit; au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană, care seamănă cu omul muritor, pasări dobitoace cu patru picioare şi târâtoare. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăţiei, să urmeze poftele inimii lor; aşa că îşi necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu şi au slujit şi s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin. Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuinţarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel şi bărbaţii au părăsit întrebuinţarea firească a femeii şi s-au aprins în poftele lor unii pentru alţii, au săvârşit parte bărbătească cu parte bărbătească, şi au primit în ei înşişi plata cuvenită pentru rătăcirea lor".

Pentru plăceri unii îşi vând sufletul, dar aceştia îşi vând şi trupul, viaţa aceasta trecătoare. Ce puternică e amăgirea aceasta!

O altă plăcere ce pare mai puţin păcătoasă este SPORTUL cu diferitele lui ramuri. Milioane şi milioane au ajuns captivaţi de sport. Pentru biserică, unii nu au timp, dar pentru sport îşi fac timp şi plătesc o sumă frumuşică la intrare. Organizaţiile sportive mânuiesc miliarde de dolari. Evanghelistul Billy Graham a spus că într-o după masă în Florida, la o singură cursă, pariurile au fost de peste patru milioane dolari.

Datorită faptului că pare nevinovat, sportul amăgeşte şi pe mulţi credincioşi. Această plăcere le absoarbe timpul lor preţios. Ei nu mai au timp să citească Biblia, nu au timp să se roage, nu au timp să meargă la biserică, nu au timp să caute pe cei pierduţi în păcate, dar au timp pentru sport. Unii chiar dacă sunt ia biserică, sunt gata, când e ora de

sport, să se ridice şi să plece la stadion. Dragostea pentru sport a devenit mai puternică decât dragostea pentru Dumnezeu. Exact cum a spus apostolul Pavel. Aceştia nu se întreabă: oare ar merge Cristos Domnul acolo? Sportul a devenit idolul acestui veac. Şi milioane îl caută şi se încălzesc pentru el, nu pentru Dumnezeu.

Cu adevărat azi oamenii sunt iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu. Cristos Domnul cere urmaşilor Săi să renunţe la toate aceste plăceri. Ele sunt de factură satanică. Cine nu renunţă la plăceri, cum va putea oare să renunţe chiar la viaţa sa când i se va cere? Apostolul Ioan a scris: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el" (1 Ioan 2: 15).

Fraţii mei iubiţi, azi amăgirea aceasta e mare, de aceea e bine să ne dăm seama că trăim vremea sfârşitului, prezisă în Biblie. Dominaţia păcatului se intensifică, nu vă lăsaţi înşelaţi. Vegheaţi şi rugaţi-vă să rămâneţi neîntinaţi. Mai bine fără plăcerile acestea trecătoare decât fără de Cristos Domnul. Aduceţi-vă aminte că la dreapta Lui sunt „desfătări veşnice". Fiţi statornici, credincioşi Domnului până la capăt.

5. Amăgirea cu ocultism

„Dar Duhul spune lămurit că în vremile din urmă unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor" (1 Timotei 4: 1)

Amăgirea cu ştiinţele oculte, cu spiritismul e una din cele mai subtile amăgiri. Această amăgire trece lupta de pe tărâmul firesc al ispitirilor, pe tărâmul spiritual, cum nu se aşteaptă omul. Şi prin aceasta încearcă să înşele chiar şi pe cei aleşi. Sunt o seamă de cazuri când din cei aleşi, oameni buni credincioşi, au fost doborâţi, căci nu se aşteptau la o aşa amăgire. Pentru o aşa amăgire, Satana se preface chiar în înger de lumină (2 Corinteni 11: 14). Anumite spirite se prezintă la buni credincioşi şi le propun să caute stări mai înalte după îndrumarea lor. Dacă le asculţi, te prăbuşeşti. De fapt, chiar la primii oameni diavolul le-a dat sugestia să devină ca Dumnezeu, prin ascultarea nu de Dumnezeu, ci de el.

Bizuirea noastră trebuie să fie totdeauna pe Cuvântul scris, nu pe simţirile noastre, nu pe ceea ce auzim sau vedem. Scriptura spune: „Cel neprihănit va trăi prin credinţă" (Romani 1: 17), iar fraţilor din Corint le scrie: „... pentru că umblăm prin credinţă, nu prin vedere" (2 Corinteni 5: 7). Firea noastră ar vrea să vadă semne şi minuni, dar pierdem din vedere că în vremea din urmă Biblia spune că vrăjmaşul va face semne şi minuni tocmai ca să înşele (2 Tesaloniceni 2: 9, 10; Apocalipsa 13: 13 – 15).

Acum lupta e de domeniul spiritelor din văzduh care au invadat pământul şi îşi desfăşoară cu furie lupta de amăgire. Încă înainte de prăbuşirea materialismului, a comunismului, vrăjmaşul şi-a mobilizat forţele, ca vidul lăsat prin prăbuşirea materialismului, să fie imediat inundat, umplut cu spiritismul secolului al douăzecilea: satanism, ghicitorie, vrăjitorie, prezicerea viitorului, astrologie, ocultism, necromanţie, etc.

William R. Goetz, în cartea sa „Apocalypse Next" (Apocalipsa urmează) 1991, la pag. 244 – 45 scrie că încă din 1970, reviste de seamă ca McCalls, Esquire, Time, dădeau în vileag o „explozie a ocultismului". Universităţile au început să aibă cursuri de ocultism, vrăjitorie şi „magie albă". Librăriile au început să fie saturate cu cărţi oculte. Spre sfârşitul anului 1979, Dr. Charles Malik, fost Preşedinte al Naţiunilor Unite, la o conferinţă ţinută la Arrowhead Springs, California, a vorbit despre o reînviere în vremea din urmă a păgânismului şi a spiritismului chiar în sofisticata Americă.

Un sistem de forţe ale întunericului îşi face intens lucrarea de subjugare a oamenilor. A vrăji e o acţiune a magiei când prin descântece se încearcă a încânta, a fermeca, a înrobi, a influenţa de obicei în rău voinţa altuia şi derivă de la acţiunea unor vrăjitori de a fermeca şerpii să-i asculte. În Galateni 3: 1, apostolul Pavel întreabă: „O, galateni nechibzuiţi! Cine v-a fermecat...?" Ei erau proaspăt convertiţi la creştinism şi cineva i-a abătut din cale. Azi se face pe scară largă lucrarea aceasta de amăgire. Spirite de mare inteligenţă azi caută să înrobească sufletele oamenilor şi mulţi cad victime. În dorinţa de a şti ceva mai mult, unii întreabă, consultă pe tatăl minciunii, căci nu

vreau să întrebe pe Domnul.

Biblia interzice cu desăvârşire ştiinţele oculte, spiritismul, necromanţia sau chemarea duhurilor morţilor, astrologia, vrăjitoria, ghicirea viitorului cu ghiocul, în palmă, în ceaşca de cafea sau în balonul de sticlă. Biblia spune: „Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului" (Deuteronom 18: 10 – 12). Iar în Levitic 20: 6, 27 este scris: „Dacă se duce cineva la cei ce cheamă pe morţi şi la ghicitori, ca să curvească după ei, îmi voi întoarce Faţa împotriva omului aceluia şi-l voi nimici din mijlocul poporului lui… Dar dacă un om sau o femeie are duhul unui mort, sau se îndeletniceşte cu ghicirea, să fie pedepsit cu moartea; să-i ucideţi cu pietre; sângele lor să cadă asupra capului lor". Pentru aşa lucruri în Israel era pedeapsa cu moartea. Împăratul Saul a scos din ţară pe toţi aceştia. Mai târziu a ajuns el să recurgă la vrăjitoare, iar în ziua următoare a fost sancţionat cu moartea. Pentru unii, acestea par lucruri curioase. Ei ar vrea să ştie viitorul şi nu consideră că e mare păcat să i se ghicească după liniile din palmă, din reziduurile de la cafea sau din horoscop. Dar aici e un domeniu strict interzis de Dumnezeu.

BISERICA SATANEI. Revista „Prophetic News Letters" pe Dec. 1970, relata ştirea că la San Francisco a fost formată prima biserică a Satanei de către Anton Szandor La Vey ca preot. Szandor era de 40 ani şi era instructor de animale de circ, iar aparte de acestea se ocupa cu astrologia, hipnotismul şi magia neagră. El devenise stăpânit de duhuri satanice şi spunea că în fiecare om există un demon căruia trebuie să-i dea voie să-şi facă lucrarea. El credea că poate să le instruiască şi pe duhurile necurate ca pe animale, dar a ajuns el să fie stăpânit şi instruit de demoni ca să le facă lucrarea de amăgire. Astăzi Satanismul a ajuns foarte răspândit. E un fel de explozie în privinţa aceasta. Dan E. Stanton, în cartea sa: „Mistery 666", Perth, Australia 1986, la pag. 143, spune că în Statele Unite sunt peste 5.000.000 de satanişti şi că un singur oraş are vreo 600 biserici dedicate Satanei. John Wesley White în cartea sa „The Coming World Dictator", p.101, spune că columnistul

Max Rafferty a scris încă 1980 că satanismul şi vrăjitoria chiar acum taie o mare parcelă în activitatea tineretului american. Diavolul îi antrenează la torturi, la cruzimi, orori, atrocităţi demonice. Nu e aceasta o izbitoare împlinire a ceea ce a spus Duhul Sfânt prin apostolul Pavel că oamenii se vor alipi de învăţăturile dracilor? Şi amăgirea aceasta creşte cu repeziciune. E necesar ca cei credincioşi să-şi dea seama bine de vremea ce o trăim?

VRĂJITORIA a fost foarte dezvoltată în Egipt încă pe vremea lui Moise. Primul semn făcut în faţa lui Faraon, prefacerea toiagului în şarpe, a fost imitat şi de vrăjitori, deosebirea a fost că şarpele lui Aron a înghiţit pe ceilalţi şerpi. La fel au imitat plaga întâia şi a doua (Exod 7: 11, 12, 22; 8: 7), dar la plaga a treia n-au mai putut, ci au zis: „Aici e degetul lui Dumnezeu" (Exod 8: 19). Izabela a adus vrăjitoria în Israel, dar Iehu o sancţionează cu moartea. În Noul Testament îl găsim la Samaria pe Simon, vrăjitorul, la Pafos pe Clima, vrăjitorul şi la Efes pe unii vrăjitori care s-au pocăit.

Vrăjitoria a fost interzisă prin lege în majoritatea ţărilor. În anul 1692, la Salem, Massachusetts, Statele Unite, a fost un mare proces al vrăjitoarelor şi 19 persoane au fost condamnate la spânzurătoare. În Anglia ultima condamnare pentru vrăjitorie a fost a Janei Wenham în 1712. Dar în Apocalipsa 9: 21 se spune despre unii că „nu s-au pocăit de vrăjitoriile lor". În alte cuvinte, la vremea sfârşitului, vrăjitoria va fi din nou la lucru. Noi asistăm la o redeşteptare a vrăjitoriei. Astăzi vrăjitoria e liberă şi e practicată pe scară largă, nu de câteva ţigănci, ci de profesori, de medici, de oameni cu multă cultură. Ei îşi au organizaţiile lor, congresele lor mondiale, când vrăjitori din toată lumea, ţigănci şi savanţi, se adună şi discută, fac schimb de experienţe şi pun la cale planuri diavoleşti. Amăgirea prin vrăjitorie merge crescendo. Cei mai mulţi nu o consideră păcat, dar în faţa Domnului ea e o urâciune, o desconsiderare a lui Dumnezeu. E o trecere de partea lui Satan şi o consultare a lui în ce priveşte viitorul. Ca să nu fie amăgiţi, credincioşii trebuie să aibă o atitudine categorică de împotrivire faţă de orice tip de vrăjitorie. Nu recurgeţi pentru nimic la serviciile vrăjitoriei. „Fie-vă groază de rău şi lipiţi-vă tare de bine". Răspândirea ei arată că trăim zilele din urmă a planetei noastre.

ASTROLOGIA. Această formă de amăgire în prezicerea viitorului pare mai nevinovată în ochii multora. Cunosc pe cineva care citeşte Biblia şi nu ar vrea să ajungă în iad, dar e stăpânit de astrologie în toată gândirea sa. Dumnezeu spune şi despre astrologie că e o urâciune. Când a prevestit prin profetul Isaia pedepsirea copiilor lui Israel pentru păcătoşenia lor, Dumnezeu le-a zis: „Să se scoale dar şi să te scape cei ce împart cerul, care pândesc stelele, care vestesc după lunile cele noi, ce are să ţi se întâmple" (Isaia 47: 13). Aici e o provocare făcută astrologilor. Dicţionarul enciclopedic al lui Candrea şi Adamescu dă următoarea definiţie astrologiei: „Pretinsă ştiinţă de altă dată care credea că există o legătură între viaţa omului, între întâmplările de pe pământ şi între stele, şi că observându-se acestea, se poate cunoaşte soarta cuiva şi prezice viitorul". Astrologia a cunoscut vremuri de înflorire îndeosebi în Asiria şi în Babilon. În cartea lui Daniel cap.2 ne este arătat că astrologii nu au putut spune împăratului Nebucadneţar visul şi au fost condamnaţi la moarte. Astrologii se orientează după mişcarea planetelor şi zodia în care te-ai născut, ca să îţi ghicească ce soartă vei avea. Planetele erau considerate zei şi poartă denumirea de zei: Jupiter, Saturn, Mercur, Marte, Venus, Neptun, etc. Astrologia căuta să întrebe creatura, înlăturând pe Creatorul. Astrologia duce la fatalism, adică dacă te-ai născut în zodie rea, caracterul tău şi toată soarta vieţii, orice ai face, îţi va fi rea. Dar Biblia spune şi experienţa dovedeşte că aceasta e o minciună, căci şi cel mai rău poate fi înnoit de Duhul Sfânt şi poate avea o soartă frumoasă.

În scurgerea vremii, astrologia aproape că s-a pierdut, doar unii din regi sau conducători căutau să aibă pe lângă ei astrologi. Hitler a avut cinci astrologi cu normă întreagă. Toate mişcările de înaintare sau retragere a trupelor căuta să le facă după cum îl sfătuiau astrologii. Vai, însă, la ce dezastru pentru ţară şi pentru el însuşi l-au dus astrologii! Dumnezeu nu se lasă batjocorit! În vremea noastră s-a petrecut o redeşteptare a astrologiei şi ea a depăşit cu mult astrologia Babilonului. Acolo doar împăraţii şi marii demnitari consultau pe astrologi, pe când astăzi amăgirea astrologiei s-a răspândit peste tot, ca niciodată în istorie. În Statele Unite sunt vreo 10.000 de astrologi, iar în celelalte ţări sunt vreo 15.000 care se ocupă cu astrologia. Horoscoape care îţi prezic viitorul sunt publicate zilnic în peste 300 de

ziare. Există agenţii de astrologie care tipăresc lunar peste 30.000 horoscoape personale computerizate. Pe terenul a 2000 de Universităţi din SUA se găsesc chioşcuri, care cu ajutorul horoscopului caută să ghicească studenţilor viitorul. Există chiar şi un serviciu telefonic de 24 ore pe zi, care te serveşte cu horoscop scos din computer. Astrologia a invadat lumea noastră. Chiar mulţi credincioşi sunt ispitiţi şi caută să-şi ştie horoscopul lor. Horoscopul a ajuns atât de obişnuit încât li se pare o nimica toată să consulte astrologia. E o amăgire cum n-a cunoscut pământul. Unui tânăr înainte de a se căsători, horoscopul i-a spus că prima soţie nu îi va da zile bune, dar cu a doua va fi foarte fericit. El a crezut horoscopul. Când s-a căsătorit, a şoptit unui prieten că el ştie că nu va avea viaţă bună cu aceasta, ci abia când se va căsători cu a doua va fi fericit. La puţin timp a divorţat de prima şi s-a recăsătorit, dar a doua în loc să-l fericească, l-a nenorocit. A divorţat şi de aceasta, s-a căsătorit a treia oară şi aceasta i-a pus capac. Zicala românească: „Prostul a dat din lac în puţ”. Amăgirea prinde tocmai prin faptul că astrologia nu mai e considerată ca păcat. Dar ea e o încălcare conştientă a ceea ce a spus Dumnezeu.

Dr. James Kennedy, în cartea sa „The Real Meaning of the Zodiac”, Florida 1989, un studiu asupra astrologiei, la pag. 9 şi 10, demască minciuna lui Satan. El scrie: „Distorsionarea, această falsificare satanică a proclamării originale a Evangheliei este într-adevăr tragică. Întotdeauna Satan a fost marele falsificator, marele amăgitor care a înşelat lumea să se încreadă mai degrabă în semn decât în ceea ce a vrut Dumnezeu prin acel semn. De exemplu: Dumnezeu a creat Biserica să proclame Evanghelia. Dar prea mulţi au ajuns să se încreadă în biserică pentru mântuirea lor. Ei caută să găsească „adevărata biserică”, una care să-i mântuiască. Nicio biserică nu va mântui pe nimeni. Biserica arată spre Cristos, singurul Mântuitor al omului. La fel, la Cina Domnului, Cristos ne-a dat marele simbol pipăibil al morţii Sale pe cruce. Trupul Său frânt şi sângele Său vărsat ne îndrumă la ispăşirea Sa pe cruce pentru toţi în care noi trebuie să ne încredem pentru mântuirea noastră. Dar în loc să facem aceasta, să ne încredem în semnificaţia Cinei, milioane se încred în sacrament, în pâinea şi vinul de la Cina Domnului ca singura lor speranţă de mântuire. Evanghelia în stele este un alt exemplu de pervertire de către Satan a mesajului original al lui Dumnezeu. În loc să se încreadă

în Cristos, spre care aşa de glorios ne îndreaptă stelele, cei ce practică astrologia se încred în stele. Moderna corupţie a astrologiei exprimă ideea că un fel de puteri magice, misterioase şi supranaturale emană din cămările zodiacului, care afectează şi controlează viaţa oamenilor. Aceasta e o minciună a Satanei care va distruge pe orice suflet care o crede".

Fraţii mei, tineri mai ales, nu intraţi în capcana diavolului. Feriţi-vă ca de focul iadului!

NECROMANŢIA sau chemarea spiritelor morţilor la fel e interzisă de Biblie. În România e cunoscut cazul lui Bogdan Petriceicu Haşdeu, profesor la Universitatea din Bucureşti, care după moartea fiicei sale Iulia, a căzut în păcatul acesta. În mai multe rânduri a recurs la necromanţie să stea de vorbă cu spiritul fiicei sale.

Cercetătorii Bibliei sunt de părere că spiritul sau sufletul celor plecaţi nu se poate reîntoarce pe pământ. Există o prăpastie de netrecut, un hotar între cei vii şi cei plecaţi. Dacă ar fi posibilitatea să vină, fiţi siguri că bogatul n-ar fi rugat pe părintele Avraam să trimită pe Lazăr în casa tatălui său, să înştiinţeze pe fraţii săi, să nu vină în locul de chin, ci ar fi mers el, dar aşa ceva a fost imposibil (Luca 16: 19 – 31). Există spirite înşelătoare, care iau înfăţişarea acelei persoane, se deghizează în persoana chemată şi dă răspunsurile cerute. Dumnezeu nu îngăduie ca cei plecaţi să fie la cheremul unei vrăjitoare. Dar amăgirea e mare. Nu vă permiteţi nici măcar în gând să intraţi pe acest teren strict interzis de Domnul.

Aici, episcopului James Pike al bisericii episcopale pe California i-a murit fiul. În durerea sa, a fost ispitit să recurgă la necromanţie. Printr-un mediu spiritist Arthur Ford din Canada, a căutat să vorbească cu fiul său. Acesta l-a pus în legătură cu un spirit, care a spus că e fiul său. Contactul cu spiritul a prăbuşit credinţa episcopului. Au urmat coşmaruri în viaţa episcopului, era muncit. Spiritistul Ford l-a sfătuit să-şi caute liniştea mergând în Ţara sfântă, în pustia Iudeii din Israel. S-a dus acolo împreună cu soţia şi a rătăcit prin deşert până ce a murit. Nu vă lăsaţi târâţi în amăgirea necromanţiei, căci e pierzătoare de suflete.

SPIRITISMUL. Biblia spune că în vremurile din urmă duhuri înşelătoare, seducătoare, vor lucra de zor, căci au puţină vreme. Ştiinţele oculte, spiritismul, se bucură azi de toată libertate aproape în toate ţările. Anunţuri în ziare, nume frumos împrejmuite în cartea de telefon, reclame mari, luminoase, te invită să mergi să consulţi spiritele. Un consult la parapsihiatrii care ghicesc cu globul de sticlă se plăteşte cu 65 dolari ora la Sacramento. În alte oraşe se plăteşte mai scump. Ocultismul, fenomenele parapsihice au devenit obiecte de studiu în Universităţi. În vara anului 1974, un grup de 21 savanţi au avut la Toronto în Canada un seminar de studiu şi analiză asupra a trei medii spiritiste. Printre ei a fost şi renumitul profesor Brian Josephson, cercetător ştiinţific la Universitatea Cambridge, Anglia, care cu un an înainte a obţinu Premiul Nobel în Fizică. Ei au reuşit să pună în computer undele psihice ale memoriei de la cei trei spiritişti, care apoi să poată fi transmise altora şi astfel să dezvolte şi să determine dedublarea, adică pentru un timp limitat să ieşi din corpul tău şi cu spiritul să pleci la plimbare. Aceste studii au dovedit că fără ochii aceştia poţi vedea şi fără urechile acestea poţi auzi, că sufletul, spiritul tău, fără trup, fără creier, e conştient de sine, dar trupul în perioada aceasta e mort, deşi toţi nervi şi toate organele sunt acolo.

E curios cum Dumnezeu în vremea din urmă, în vremea necredinţei, a ateismului, îngăduie ca prin experimente probate ştiinţific să demonstreze necredincioşilor că omul are suflet şi că există o altă viaţă decât cea văzută şi pipăită pe pământ. Biblia afirmă şi noi credem aceasta fără să avem nevoie de aşa experienţe. Iar cei ce nu cred Biblia, nu vor avea nicio scuza, căci ştiinţa lor va mărturisi împotriva lor.

Asistăm la o creştere rapidă a tuturor deviaţiilor spiritismului. Libertatea mare acordată spiritismului, ocultismului, face ca mulţi să cadă pradă, să fie amăgiţi de şarpele cel vechi, de Satana. În anul 1975, la Bogotá în Columbia, a fost un congres mondial al spiritiştilor şi vrăjitorilor la care au participat câteva mii de profesori, medici, ingineri şi ţigănci vrăjitoare din toată lumea. Ulterior în Europa a fost un alt congres al lor cu 15.000 de participanţi. Trăim vremea de mare amăgire prin lumea spiritelor. E un fel de asalt. Există organizaţii

secrete demonice care trag sforile din umbră, care dirijează crize economice, financiare şi politice; care provoacă greve şi stări de haos; organizaţii care ridică şi coboară preşedinţi de state, care au persoane influente infiltrate până în cele mai înalte foruri. Spiritele căpetenii cu inteligenţe super-umane pregătesc calea lui Anticrist şi aplicarea pe scară mondială a numărului 666. Suntem în prag de evenimente incredibile, apocaliptice. Biblia ne-a avertizat de toate acestea, rău e că noi nu prea luăm seama, nu căutăm să ne întărim în Domnul, nu căutăm să întărim vegherea noastră, ci ne lăsăm absorbiţi doar de cele vremelnice. În timp ce toate acestea se petrec sub ochii noştri, mulţi din conducătorii religioşi şi din vestitorii Evangheliei îşi văd doar de interesele lor meschine şi uneori se răfuiesc între ei, uitând de turma Domnului. Mă simt îndatorat faţă de fraţii mei să trag semnalul de alarmă: Staţi gata! Urmează marea încleştare cu forţele întunericului! O, Doamne ai milă de noi!

Lucrarea de amăgire a spiritelor se face pe multe căi nebănuite de creştini. Şi uneori credincioşi buni, iubitori de o viaţă spirituală mai înaltă, ajung victime ale celui ce se preface în înger de lumină. Un caz izbitor e al lui George Ritchie. În cartea mea „Există viaţă după moarte", la capitolul „Mărturia verificărilor", am dat cum s-a petrecut revenirea sa la viaţă, după ce medicul spitalului semnase documentele de constatarea morţii sale pe data de 20 Dec. 1943. După revenirea sa la viaţă, el s-a pocăit şi a făcut medicina. Ca medic creştin a căutat să se ocupe în mod special de tineret. În iarna anului 1972, Ritchie avea o organizaţie numită „Universal Youth Corp". El căuta să ajute tinerii să primească mântuirea şi să se pregătească pentru venirea Domnului. El studiase şi era foarte interesat în răpirea Bisericii. La o întrunire cu 200 tineri ţinută la Masaneta Springs, Virginia, l-a invitat şi pe prietenul său Tal Brooke. Acolo Ritchie a istorisit cum într-o noapte, fiind la o retragere în munţi, a avut o experienţă extraordinară. O voce, care el susţinea că era a lui Dumnezeu, l-a chemat să părăsească cortul în care dormea şi să urce pe munte. Desigur lui i s-a părut că e o chemare ca a lui Moise.

Cerul era plin de lumini strălucitoare. Cel ce l-a chemat era o fiinţă de lumină sclipitoare, el presupunea că e Dumnezeu. Fiinţa i-a spus că acele lumini mari de sus sunt nave, farfurii zburătoare, cu

diametrul de cinci mile şi în număr de 60.000 care aşteaptă comanda cerească să-şi ia zborul şi să răpească pe cei credincioşi de pe pământ, înainte de cufundarea planetei în întuneric şi catastrofă. El a fost informat de acea fiinţă că el, George Ritchie, va fi un al doilea Noe al lumii. Brooke, care face relatarea, spune că imediat şi-a dat seama de amăgirea lui Ritchie şi că acea fiinţă luminoasă nu a fost Dumnezeu, ci Satana prefăcut în înger de lumină. Întâi, că răpirea Bisericii nu va fi cu farfurii zburătoare, care după părerea multor cercetători biblici sunt maşinaţii diavoleşti; doi, noi vom fi răpiţi la venirea Domnului ca să-l ieşim în cale, să-L întâmpinăm în văzduh, aceasta fiindcă la venirea Sa, într-o clipeală toţi cei credincioşi vor fi schimbaţi în trupuri proslăvite, care nu au nevoie de farfurii zburătoare, căci nu mai sunt supuşi legii gravitaţiei. Dar diavolul ca să-l amăgească pe Ritchie nu a venit cu o momeală la păcat, ci a venit ca înger de lumină, i-a vorbit după dorinţa adâncă a inimii lui, şi nimeni nu l-a mai putut restabili în credinţă pe Ritchie, căci amăgirea lui a fost mare.

DROGURILE. Altceva ce contribuie pe scară mare la contactarea spiritelor sunt drogurile. În starea de euforie, de beţie determinată de droguri, omul nu mai e stăpân pe mintea sa şi atunci unii ajung posedaţi de un alt duh. Mulţi din cei ce folosesc droguri afirmă că au avut aşa contacte cu lumea spiritelor. Unii ajung nenorociţi pe toată viaţa. Hal Lindsay, în cartea sa „There's a New World Coming" la pag. 146 dă cazul scriitorului Carlos Castaneda, care a fost iniţiat în vrăjitorie de un indian din México, care i-a dat droguri halucinogene şi apoi în starea aceea de halucinaţie l-a trecut în lumea spiritelor. El a scris trei cărţi despre acele contacte cu lumea spiritelor ce a avut-o timp de 10 ani.

Drogurile sunt o epidemie ce contaminează în chip dramatic tineretul şi-l face posedat de spirite. Nu credincioşii, ci ateii, oamenii fără Dumnezeu, ocultiştii, parapsihologiştii, ufologtii susţin că Veacul nou sau Era nouă în lume e proiectată de fiinţe ce nu sunt pe pământ, de inteligenţe uriaşe. Cei credincioşi să nu dorească şi să nu ia droguri, ci să trăiască pentru Domnul în toată curăţia, indiferent cum va fi ziua de mâine.

MUZICA ROCK e muzică spiritistă. Unii compozitori au spus că ei

au fost în contact direct cu spirite care le-a dictat muzica. Amăgirea vremii noastre e mult mai mare decât ne gândim. Astăzi există partituri de muzică dictate de spirite, există cărţi dictate de spirite. Cartea „Jonathan Livingston Seagul" de Richard Bach o vreme a fost vândută chiar şi în librăriile creştine. Mai târziu, Bach a mărturisit deschis că a scris-o cum i-a dictat spiritul cu care el are a face. Mulţi compozitori spiritişti au ajuns să recunoască nu doar că au fost inspiraţi de spirite, ci că li s-a dictat muzica aceasta. Astfel, nu e nicio mirare că s-a ajuns la o aşa muzică. Muzica rock provoacă stări de tensiune şi trezeşte poftele carnale. Muzica bisericească liniştește sufletul. Cu câţiva ani în urmă fiind la New York, am aflat că la o mare biserică baptistă americană, cineva din promotorii muzicii rock, acum pocăit, are să vorbească despre această muzică. Împreună cu câţiva fraţi români ne-am dus să-l ascultăm. Biserica era ticsită de tineret. Vorbitorul a arătat cum ani de zile a fost robit de muzica aceasta. Fiind mare cântăreţ ce dădea concerte în faţa a mii de tineri, a ajuns iniţiat în toate tainele ei. Acum însă mulţumea Domnului că a fost izbăvit din robia acestei muzici drăceşti. De aceea căuta să ajute şi pe alţi tineri să-şi dea seama de robia ei şi să scape la picioarele Domnului. El avea acolo aparatură specială pentru discuri cu care a putut demonstra dedesubturile acestui gen de muzică. El a pus câteva discuri care erau idolatrizate de tineretul american cu muzică rock de Beatles, de John Lennon şi alţii. Pus direct nu îţi dădeai seama, dar pus să meargă invers, auzeai rugăciuni adresate Satanei: „Diavole, vino şi ajută-mă, vino, vino acum" şi atâtea altele. Unele aveau îndemnuri la desfrâu, la perversiuni. Ţi se făcea părul măciucă ascultându-le. Şi muzica aceasta a pătruns în România şi e îndrăgită de mulţi. Mai ales când Michael Jackson a fost în România, tineretul a fost ca înnebunit după el. Chiar şi unii tineri credincioşi au fost prinşi în plasa lui. E nevoie de mai mult discernământ spiritual. Tineri verificaţi-vă muzica ce o ascultaţi. Grupurile de cântăreţi cu muzică ritmică, cu microfoane, cu tobe şi cu staţii de amplificare date la maximum seamănă mai mult cu muzica unor triburi din Africa ce se pregăteau de război, decât cu cântarea îngerilor la naşterea Domnului. Trebuie să fim cu mare atenţie la cântarea de slăvire din Casa Domnului. Să nu ne lăsăm amăgiţi de muzica tineretului lumii de azi.

DUHURI DE PROFEŢI MINCINOŞI. Când Ahab a vrut să meargă

să cucerească Ramotul din Galaad, un duh de minciună a venit şi a prorocit prin cei patru sute de profeţi ai săi să meargă că va avea reuşită (1 Împăraţi 22: 1 – 28), dar numai reuşită n-a avut. Mica, prorocul Domnului, i-a spus aceasta, dar pe Mica l-a băgat la închisoare. Domnul Iisus însuşi ne-a înştiinţat că în vremea din urmă vor fi mulţi proroci mincinoşi. Şi azi sunt mulţi stăpâniţi de duh de minciună, unii poate fără să-şi dea seama, dar lucrările lor arată aceasta. Spre convingere iată câteva:

Psihiatrii, spiritişti de seamă, au făcut „preziceri pentru 1987", publicate în revista „National Enquirer" 6 Ian. 1987, pag. 32, 33: Economia Statelor Unite se va ridica dramatic. Mihail Gorbaciov va fi împuşcat în timpul paradei de 1 Mai la Moscova. Khadafi al Libiei va fi împuşcat de unul din garda sa şi va rămâne paralizat în partea stângă. Michael Jackson, marele cântăreţ de rock, va renunţa la cariera sa de cântăreţ şi va deveni evanghelist la televiziune. America va lansa un masiv atac asupra Iranului în care Ayatollah va fi omorât. Toate acestea au fost profeţii mincinoase.

Alte prorocii mincinoase au fost publicate în broşura: „88 motive pentru care răpirea poate fi în 1988" Nashville, 1988, de Edgar C. Whisenant. Cu calcule minuţioase, inspirate de duh de minciună, el a dat următoarele date:

— 1 Iulie 1987: Mişcarea Era Nouă va avea mari întruniri în toate capitalele lumii.

— 14 Mai 1988: se va închide uşa pentru neamuri.

— 12 Sept. 1988: de Rosh-Hash-Ana va fi răpirea Bisericii.

— 3 Oct. 1988: la apusul soarelui Anticristul va invada Israelul.

— 4 Oct.1988: la răsăritul soarelui va începe al III-lea Război Mondial.

— 30 Iunie 1989: se va termina cel de-al III-lea Război Mondial.

— 9 Martie 1992: cei doi martori din Apocalipsa 11: 7 vor fi martirizaţi.

La fel o mulţime de alte date pe care timpul le-a declarat mincinoase. E bine să fim cu grijă şi ce citim, să nu dăm uşor crezare oricărei cărţi.

O amăgire de proporţii mari s-a petrecut în 1992, în Coreea. Un predicator a pretins că i s-a descoperit că pe data de 28 Oct. 1992, va fi răpirea Bisericii. La Seul, Coreea, s-au adunat zeci de mii de credincioşi. De asemenea la Naju. Oamenii şi-au vândut bunurile, casele, şi s-au adunat să fie împreună când vine Domnul. A fost veselie, toată seara au cântat. Pentru orice eventualitate, poliţia şi pompierii au fost aduşi la faţa locului. Dar au aşteptat, au aşteptat, şi Domnul n-a venit. La ora 12: 16 noaptea au văzut că a fost profeţie mincinoasă de amăgire şi s-au împrăştiat dezamăgiţi, căci unii nu mai aveau case unde să se ducă. Unul din conducători, Lee Jang Rim de 46 ani a fost omul care a adunat vreo patru milioane dolari din aceasta. El a fost arestat şi băgat la închisoare. Aşa păţesc cei ce nu ascultă de cuvintele Domnului Iisus. El a spus clar: „Băgaţi de seama să nu vă înşele cineva… cad se vor scula Cristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi, vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, până şi pe cei aleşi” (Matei 24: 4, 24). El a spus că ceasul venirii Sale nu-l ştie nimeni, nici îngerii, nici Fiul, ci numai Tatăl. Iar când va fi să se petreacă ceasul acela, Domnul Iisus a zis că dacă cineva e pe casă, nici măcar să nu se pogoare; dacă e la câmp, să nu se întoarcă să-şi ia haina. Atunci nu mai are nevoie ţie ea. Totul se petrece într-o clipită. În Coreea au fost amăgiţi unii din cei mai buni credincioşi. Acesta e un semnal roşu. Trăim vremuri de mari amăgiri.

Acum câteva săptămâni când am plecat dintr-o biserică unde am predicat Evanghelia, un tânăr a ieşit după mine şi m-a întrebat ce părere am despre o altă carte scrisă de unul ce predică la radio, care a dat anul 1994 ca fiind anul venirii Domnului Iisus. I-am răspuns scurt şi clar: „Nu cred”. Acest autor pretinde că noi nu putem şti „ziua şi ceasul”, dar că putem şti anul. Cum fac oamenii joc de cuvinte numai să-şi susţină părerea lor, să nu rămână lângă Cuvântul Sfânt! Aceasta iar amăgeşte pe mulţi.

Fraţii şi prietenii mei, nu vă lăsaţi copleşiţi de afacerile pământeşti! Şi aceasta e o amăgire, căci nu veţi lua nimic cu voi. Smulgeţi de pe calea păcatului pe cei dragi ai voştri, pe atâţia pe câţi îi puteţi. Vremea e târzie! Iar vrăjmaşul cu forţele mobilizate caută să amăgească cu toate şiretlicurile lui. Rugaţi-vă să aveţi putere de discernământ ca să nu fiţi amăgiţi în niciun fel. Diavolul încearcă să vă preocupe cu nimicuri, ca să nu aveţi timp nici pentru biserică, nici pentru citirea Bibliei, nici pentru rugăciune. Şi aceasta e amăgire fără să vă daţi seama. Recunoaşteţi că suntem slabi, de aceea grupaţi-vă pe familii la rugăciune. Nu e vreme de pierdut. Cuvântul sfânt fie-vă singurul îndreptar, ca niciun alt duh să nu vă poată amăgi. Am înşirat aceste date nu ca să vă speriaţi. Vrăjmaşul e înfuriat, dar Cuvântul sfânt ne spune că „Cel ce este în noi, este mai mare decât cel ce este în lume" (1 Ioan 3: 4). Bucuraţi-vă în Domnul şi trăiţi cu Domnul din plin în ceasul de faţă, căci numai aşa nimeni şi nimic nu ne va putea despărţi de El. Fiţi cu Cristos Domnul ascunşi în Dumnezeu! El e Cel ce are biruinţa finală! Curând sună trâmbiţa, fiţi gata! Aliluia! El vine pe nori şi orice ochi îl va vedea.

GLORIE LUI!

6. Amăgirea cu necredinţă

„Nu oricine îmi zice: ‚Doamne, Doamne, va intra în Împărăţia cerurilor" (Matei 7: 21)

Menirea acestui studiu este să ajute pe fraţii mei să dea o mai mare importanţă Cuvântului sfânt, ca să se întărească în Domnul şi în puterea tăriei Lui, să vegheze şi să se roage, pentru ca vrăjmaşul să nu-i poată doborî. E ceva groaznic să devii credincios-necredincios. Pare absurd, dar mulţi din cei ce azi se consideră credincioşi, sunt amăgiţi, şi în ziua cea mare vor fi dovediţi necredincioşi, pierduţi. Leonard Ravenhill, în cartea sa „De ce întârzie trezirile", a scris: „Probabil Dumnezeu n-a mai avut niciodată un set de aşa „credincioşi-necredincioşi „ca şi generaţia aceasta de creştini. Ce adevăr umilitor!"

Înştiinţări sfinte

Atât Domnul Iisus, cât şi apostolii Petru, Pavel şi Ioan ne înştiinţează că în zilele din urmă, Satan care înşală lumea, va înşela şi pe „mulţi" credincioşi să nu mai creadă. Aceasta e una din amăgirile mari, pierzătoare de suflete, a vremii din urmă. Nu sunt pesimist, ci realist. Nu-mi place nici mie cuvântul „mulţi", dar el e folosit chiar de Domnul Iisus. În cuvântarea despre sfârşitul lumii din Matei 24: 5, El spune că vor veni mulţi în Numele Lui şi „vor înşela pe mulţi". La versetul 11, repetă că se vor scula proroci mincinoşi „şi vor înşela pe mulţi". Nu e vorba de o înşelare a celor ce trăiesc în păcat, căci aceia sunt înşelaţi. Cuvintele acestea au fost spuse apostolilor, celor aleşi de El pentru marea slujbă de vestire a Evangheliei. Versetul 4 arată clar aceasta: „Băgaţi de seama să nu vă înşele cineva". La fel, în finalul Predicii de pe munte, El a zis: „Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne, n-am prorocit noi în Numele Tău?" Aceştia s-au considerat credincioşi, dar n-au primit intrare în Împărăţia Slavei.

E necesar să acordăm toată seriozitatea Cuvântului lui Dumnezeu. Unii predicatori îşi leagănă ascultătorii cu cuvinte dulci, mieroase, despre bunăstare aici pe pământ, succes, mari treziri spirituale, cu convertirea a mii de suflete, dar nu spun nimic de zilele critice ce urmează. Noi trăim o vreme de luptă aprigă a Satanei împotriva credinţei şi suntem confruntaţi cu subtile amăgiri diavoleşti.

În Luca 18: 8, Domnul Iisus pune o întrebare foarte importantă: „Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El credinţă pe pământ?" Mulţi nu dau nicio importanţă acestei întrebări. Cum, în timp ce atâţia vin la credinţă, bisericile sunt ticsite de popor, se ţin evanghelizări în săli mari şi pe stadioane, acolo sute, ba chiar mii de suflete ridică mâna sau trec în faţă, arătând că vreau să-L urmeze pe Domnul; Evanghelia se predică la radio şi la televizor şi mulţi, chiar în casele lor, se întorc la Dumnezeu, mai are sens întrebarea aceasta? Da, e bine să privim lucrurile în mod real, nu superficial. Faceţi o verificare amănunţită să vedeţi câţi din cei ce au ridicat mâna sau au trecut în faţă, au fost născuţi din nou de Duhul Sfânt, câţi s-au despărţit complet de păcat şi trăiesc cu adevărat voia lui Dumnezeu? O mare parte din ei, chiar dacă au primit viaţa nouă, au fost amăgiţi să nu caute creşterea spirituală,

sunt ca cei asemănaţi cu sămânţa între spini, care „îşi văd de drum şi lasă ca sămânţa să fie înăbuşită de grijile, bogăţiile şi plăcerile vieţii acesteia". În final, ei se vor dovedi credincioşi-necredincioşi. Vance Havner, un bătrân predicator de aici, a zis: „Noi am încercat să producem o nouă Evanghelie, care să fie pe gustul poporului, a celor ce vreau să-L recunoască pe Cristos ca Salvator, dar nu ca Domn… În aceste zile de ieftină ucenicie în bisericile pline de păgâni botezaţi, noi trebuie să începem a lua în serios Domnia absolută a lui Cristos Iisus".

Pocăinţa poruncită de Dumnezeu în Evanghelie nu prea e cerută ascultătorilor, ci li se spune doar să creadă. Fiul risipitor, la porci fiind, a crezut că acasă la tatăl său chiar şi slugile au belşug de pâine, dar ca el să aibă parte de acea pâine, a trebuit să lase porcii şi să se întoarcă acasă la tatăl său. Pocăinţa înseamnă recunoaşterea păcatului, părerea de rău, căinţa de păcat şi părăsirea lui. Noi ne despărţim numai de acele păcate de care ne pocăim cu adevărat. Apoi pocăinţa nu e experienţă de o clipă, ci un proces de o viaţă întreagă: o despărţire zilnică de orice păcat şi trăirea continuă a voii lui Dumnezeu. Da, ea începe cu o clipă binecuvântată, dar apoi e o despărţire totală de lume cu plăcerile şi poftele ei şi o trăire pentru Dumnezeu până la sfârşitul vieţii. Gipsy Smith a zis: „Dacă vrei să-L ai pe Dumnezeu înăuntru, trebuie să scoţi lumea afară". Despre Democrit se spune că îşi întorcea chiar şi privirea de la vederea lucrurilor deşarte. Iar Alexander MacLaren a scris: „Măsura dezacordului nostru cu lumea e măsura acordului nostru cu Cristos". Un alt text de înştiinţare să nu fim amăgiţi cu necredinţă e cel din Luca 12: 45, 46. Aici e vorba despre un „rob al Stăpânului", care e amăgit în gândirea lui şi zice: „Stăpânul meu zăboveşte să vină". Atunci începe şi îşi trăieşte voia sa, nu voia Stăpânului. Exact cum fac atâţia credincioşi de azi. Domnul spune că „soarta lui va fi soarta celor necredincioşi în lucrul încredinţat lor". Şi aici e vorba de credincioşi-necredincioşi. Ei au fost angajaţi de Stăpânul la o lucrare, li s-au trasat sarcini ce au să facă până vine El, dar ei fac cu totul altceva. Într-un sens restrâns, acest text priveşte pe toţi vestitorii Evangheliei, care se lasă amăgiţi că Domnul zăboveşte să vină, şi în loc să dea hrană la vreme celorlalţi, ei se hrănesc doar pe ei, beau, se îmbată, iar pe ceilalţi îi biciuiesc. Ei trăiesc contrar voii Stăpânului şi vor da socoteală. Mă înfior de cuvântul acesta! Cum, unul care a îndemnat pe alţii să creadă, tocmai el să devină necredincios?

Da, slujirea îl arată necredincios. E o asemănare cu cel ce a îngropat talantul în pământ. Şi mi se pare că în final mulţi preoţi şi predicatori vor avea soarta celor necredincioşi.

În alt sens mai larg, cuvintele acestea ne privesc pe toţi, căci toţi suntem robii Lui, toţi am fost cumpăraţi cu un preţ nespus de mare, toţi am avut o zi când am consimţit să fim robii Lui şi toţi am fost însărcinaţi să facem lucrarea Lui până va veni. Ce facem noi? Oare câţi ţin cont de ce El a spus şi caută să împlinească zi de zi? Să luăm şi un alt text. Apostolul Petru în a doua epistolă cap.2, în versetul întâi spune despre unii care se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat. Ei vor trăi în dezmăţ şi vor căuta să amăgească pe mulţi, dar osânda îi paşte.

La fel, apostolul Pavel a scris lui Timotei: „Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele, căci oamenii vor fi… iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea" (2 Timotei 3: 1, 4, 5). Aceştia sunt în biserici, credincioşi fără credinţă, care nu pot să sufere învăţătura sănătoasă şi îşi vor da învăţători după poftele lor… Îşi vor întoarce urechea de la adevăr…" (2 Timotei 4: 3, 4). Sunt biserici fără credinţă, fără Cristos Domnul, ca cea din Laodiceea. Ce tablou trist!

Importanţa înştiinţării

Înştiinţarea cu privire la amăgirea cu necredinţă e din partea lui Dumnezeu, prin Cuvântul sfânt. De aceea, trebuie să-i dăm toată importanţa.

Importanţa e văzută din mulţimea mare a textelor ce ne avertizează în privinţa aceasta. În Matei 24, Domnul Iisus foloseşte de patru ori cuvântul „înşele". Azi, unii spun că diavolul nu poate să înşele pe cei aleşi. Dar cuvintele au fost spuse tocmai celor aleşi, care trebuiau să bage de seamă să nu fie înşelaţi. Dacă nu ar fi posibilă înşelarea, El nu ar fi spus: „Băgaţi de seamă". El nu a căutat doar să ne sperie cu înşelarea. Niciodată El nu a făcut aşa ceva, ci a vorbit numai adevărul. Cuvintele acestea au fost o atenţionare serioasă pentru apostoli şi astăzi e pentru noi. Dacă înşelarea nu ar fi posibilă pentru cei aleşi, Domnul Iisus le-ar fi spus: „Satan caută să vă înşele, însă voi

fiţi fără grijă, căci pe voi nu vă poate înşela". Dar nicăieri în Biblie nu veţi găsi o aşa asigurare. E bine să nu spunem altora ceea ce nouă ne place, ci ceea ce El a spus. Dacă eu afirm că cei aleşi nu pot fi amăgiţi, tocmai aceasta e amăgire. Înseamnă că vrăjmaşul se slujeşte chiar de mine să spun ce nu a spus Cristos Domnul şi astfel să slăbesc vigilenţa, vegherea celor credincioşi. Noi trebuie să luăm cuvântul Domnului aşa cum e scris, nu să-i dăm altă interpretare. Şi nu trebuie să mă iau după părerile oamenilor, ci să rămânem mereu lângă Cuvântul Domnului. Eu îl cred pe Domnul Iisus, căci El ştie mai bine decât toţi cum e lupta spirituală. Încercaţi să faceţi o listă cu aşa înştiinţări din partea Domnului Iisus şi din partea celorlalţi scriitori ai Noului Testament şi veţi fi izbiţi ce numeroase sunt înştiinţările contra amăgirii.

Importanţa e văzută din mulţimea victimelor. Cuvântul „mulţi" repetat de Domnul Iisus indică aceasta. Textul din Matei 7: 21, 22 arată că mulţi vor zice în ziua aceea „Doamne, Doamne", deci e vorba de credincioşi din biserici, care ştiau să se roage, care au fost gata să vorbească în Numele Domnului, au prorocit, au făcut chiar minuni. Domnul Iisus nu spune că ei mint, când zic că au făcut acestea. Nu, ci spune că au fost lucrători ai fărădelegii, au fost amăgiţi să-şi trăiască voia lor. De aceea sunt respinşi. Toţi sunt victime ale amăgirii. Mulţimea lor trebuie să-mi spună despre marea importanţă a înştiinţări. Să nu fiu superficial, uşuratic în trăirea mea.

La fel, gravitatea amăgirii trebuie să mă facă să înţeleg importanţa înştiinţării. Credincioşii-necredincioşi pierd raiul. Cei amăgiţi ajung în iad, ca cei mai mari criminali, ca cei mai murdari desfrânaţi. După ani de zile de viaţă bisericească, să ajungi în iad, e ceva grozav!

John Wesley, întemeietorul metodismului, într-o noapte a avut un vis în care a fost dus de o fiinţă necunoscută la poarta iadului. Acolo a întrebat dacă în iad se află catolici. Un înger al întunericului, cu un rânjet sarcastic, a răspuns: „Da, sunt mulţi". Apoi a întrebat dacă sunt protestanţi în iad. Din nou acelaşi răspuns: „Da, sunt mulţi". Cumva cu strângere de inimă a întrebat dacă sunt şi metodişti în iad. Răspunsul a fost: „Şi din aceştia sunt mulţi". El s-a întristat foarte. Apoi fiinţa care-l conducea i-a dus la poarta de mărgăritar a cerului. Acolo a întrebat pe

portar aceleaşi întrebări: „Sunt aici catolici?” Răspunsul a fost: „Nu, aici nu sunt catolici”. – „Dar protestanţi?” – „Nu, nu avem protestanţi”. Şi din nou întrebarea de ai lui: „Dar metodişti se află aici?” – „Nu, nu este niciunul” – a răspuns portarul. El a fost foarte uimit, căci ştia că metodiştii pe vremea aceea erau buni credincioşi. A stat puţin pe gânduri, apoi nedumerit a întrebat: „Dacă nu sunt catolici, nici protestanţi, nici metodişti, atunci cine se află aici în fericire?” La aceasta, portarul a răspuns: „Aici au intrat numai cei ce şi-au spălat hainele în sângele Mielului”. Atunci a învăţat clar adevărul că nu numirea unei religii îţi dă dreptul de intrare în cer şi că mulţi din cei ce se bizuiesc pe o religie oarecare sau pe faptul că se numesc credincioşi vor ajunge în iad. Azi trăim vremea de mare înşelăciune în privinţa aceasta. William Booth, întemeietorul Armatei Mântuirii, a scris: „Principalele pericole ale secolului al XX-lea vor fi: religie fără Duhul Sfânt, creştinătate fără Cristos, politică fără Dumnezeu, cer fără iad”. Şi tocmai acestea îl fac pe mulţi să ajungă în iad. Aceasta e cea mai groaznică dezamăgire, fiindcă s-au lăsat amăgiţi de vrăjmaşul. O, de am învăţa să ţinem seamă de înştiinţări, ca să nu plângem la urmă „şarpele m-a amăgit!”

Scopul amăgirii

E natural să ne întrebăm: „De ce Satan, în şiretenia lui, recurge la amăgirea credincioşilor cu necredinţa? Ce urmăreşte ei? El e duşmanul lui Dumnezeu şi a copiilor Săi şi ştim că poartă o luptă continuă. Dintre toate armele lui, amăgirea e cea mai periculoasă.

Prin amăgire, vrăjmaşul voia împiedicarea lucrării de mântuire a păcătoşilor prin Cristos Domnul. El a încercat să-L înşele pe Domnul Iisus să nu moară pentru mântuirea lumii. Imediat după botez, i-a sugerat o cale mult mai uşoară decât crucea de a câştiga lumea: „Închină-te mie” – a zis diavolul. Dar a fost înfruntat cu cuvintele: „Pleacă, Satano, căci este scris: ‚Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-l slujeşti” (Matei 4: 8 – 10). După un timp, vine cu aceeaşi ispită de amăgire, dar nu direct, ci prin Petru. Şi pe El îl înfruntă cu cuvintele: „Înapoia mea, Satano” (Matei 16: 22, 23). Ce mare băgare de seamă trebuie să avem chiar la cuvintele fraţilor noştri, ca să nu fim înşelaţi! Iar mai târziu, chiar în prag de suferinţe,

vin câţiva greci, care voiau să-L vadă. Se pare că ştiau că evreii îl urăsc pe Iisus. Dr. Stanley Jones, mare misionar în India şi autor al mai multor cărţi, e de părere că grecii dornici de cunoştinţă, ar fi vrut să-L invite să meargă în Grecia, ca să scape de cruce. Din text se subînţelege lucrul acesta. Era o altă ispită deghizată, să-L facă să nu moară. Nu ni se spune că Cristos Domnul ar fi stat de vorbă cu grecii, ci imediat El a zis că „grăuntele de grâu dacă nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă". El a trecut printr-o înfiorare, apoi a exclamat: „Şi ce voi zice? Tată, izbăveşte-Mă de ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!" Iar în noaptea arestării, a trecut prin agonia din Ghetsimani, unde la fel a repurtat victoria şi a mers să moară, ca noi să fim mântuiţi. Diavolul a fost înfrânt, a fost biruit prin cruce. Mântuirea lumii a fost săvârşită.

Satana e neînduplecat, a rămas vrăjmaş, el vrea azi stagnarea lucrării de mântuire a păcătoşilor prin cei ce cred. Prigoanele n-au putut să închidă gura robilor Domnului să nu vestească Evanghelia. Au vestit-o şi în închisori şi pe ruguri. Când lui Bunyan i s-a oferit eliberarea din închisoare, fiindcă acasă îi murise soţia, iar fiica oarbă ce o aveau a rămas fără ajutor, i s-a cerut nu lepădarea de credinţă, ci doar să tacă, să nu mai spună nimănui de mântuire, dar el a zis: „Dacă azi îmi daţi drumul, azi voi vesti Evanghelia, căci prefer mai bine să-mi mucegăiască oasele în temniţă, decât să fiu liber şi să nu spun altora de dragostea lui Dumnezeu". Vrăjmaşul a constatat în atâtea rânduri că vântul prigoanelor nu a stins focul sfânt, ci l-a aprins mai tare şi i-a purtat până la mari depărtări. De aceea, ca să oprească lucrarea de mântuire a păcătoşilor, caută să amăgească pe robii Domnului să nu-şi facă lucrarea, să amăgească pe credincioşi cu necredinţă. În alte cuvinte, vrea să le fure credinţa primită de la Dumnezeu, dându-le o credinţă falsă, care de fapt e necredinţă.

Iată câteva săgeţi arzătoare ale celui rău, iar dacă tu nu foloseşti scutul credinţei, ele îţi străpung inima şi devii o victimă, un înşelat. Ele sunt cuvinte dulci, plăcute firii pământeşti, şi dacă nu ai discernământ spiritual, ajungi să le dai crezare.

1) el îţi şopteşte că starea păcătoşilor nu e chiar aşa de gravă;

2) că Dumnezeu nu e chiar aşa de rău încât să-i trimită în iad;

3) că nu eşti chiar tu răspunzător de sufletul lor, de salvarea lor;

4) că şi dacă le spui, ei sunt prea împietriţi şi nu se pocăiesc de păcatele lor;

5) că tu eşti prea slab să faci o aşa lucrare;

6) că această lucrare nu se face de oricine, ci doar de păstori;

7) că nu se face oricând, ci doar Duminica;

8) că nu se face oriunde, ci doar în biserică;

9) că nu se face faţă de oricine, ci e doar pentru cei aleşi, iar aceia îl caută ei pe Dumnezeu. Astfel că nu are rost să cauţi tu pe cei păcătoşi.

Vrăjmaşul a venit şi la mine de atâtea ori cu aceste amăgiri. Nu mă mir că a venit şi la tine. Ţinta lui e să te convingă să taci, să nu faci lucrarea sfântă. Şi reuşeşte la atâţia cu aceste amăgiri, îi scoate de pe făgaşul lucrării de salvare a păcătoşilor. La început se mulţumeşte cu atât. Şi cei ce au înghiţit pastila amăgirii, în loc să-L asculte pe Domnul, să spună altora vestea bună a mântuirii, ei îl ascultă pe diavolul.

Păianjenul, când îi cade o muscă mai mare în plasa lui, aleargă şi o injectează cu otrava lui, iar musca ce s-a zbătut cumplit, devine paralizată şi abia atunci se aruncă asupra ei şi o devorează. Aşa face diavolul cu cei credincioşi. Întâi îi injectează şi ei devin nepăsători de starea altora. Văd starea celui căzut între tâlhari, dar trec înainte pe alături. Nu-i doare nici de starea copiilor lor, care au apucat calea păcatului, dar cum să-i doară de vecini sau de ceilalţi oameni? Omul îşi zice că e credincios fiindcă nu merge la cârciumă, ci la biserică; el nu înjură pe Dumnezeu, ci îi cântă laude; nu trăieşte în certuri cu vecinii, dar e complet nepăsător de soarta lor veşnică.

Într-o Duminică, un credincios a mers la biserică. Acolo a văzut

pe vecinul lui, care era necredincios. S-a dus şi s-a aşezat lângă el. Vecinul a fost foarte atent şi inima lui a fost mişcată. Vestitorul Evangheliei a arătat că toţi oamenii sunt păcătoşi, dar că Dumnezeu a pedepsit păcatele oamenilor în Fiul Său, iar toţi cei ce cred aceasta şi se pocăiesc, au iertarea păcatelor şi ajung în fericirea veşnică. Dacă însă cineva nu primeşte această iertare prin Jertfa lui Cristos Domnul, va ajunge în chinul veşnic. Tot ce a spus, a arătat că aşa e scris în Evanghelie. La terminare, au mers împreună spre casă. Vecinul avea o frământare lăuntrică şi era tăcut. După un timp, cel credincios îl întrebă: „Ei, cum v-a plăcut la biserica noastră?" La aceasta vecinul răspunse tot cu o întrebare: „Dumneata aici eşti membru?" – „Da, da" – afirmă el. „Şi dumneata crezi ce a spus păstorul acela?" – „Da, desigur". – „Nu, dumneata. nu crezi, căci nu se poate să crezi că eu merg spre iad, şi de atâţia ani treci pe lângă casa mea şi să nu-mi spui nimic. Nu, dumneata nu crezi ce a spus omul acela, nu crezi ce e scris în Evanghelie".

La câţi din cei ce îşi zic credincioşi nu ar putea colegii de şcoală sau de lucru să repete aceleaşi cuvinte? Oare credem cu adevărat sau suntem amăgiţi să ne considerăm credincioşi? Satan a reuşit pe mulţi credincioşi să-i facă necredincioşi, necredincioşi în Cuvântul sfânt, care azi e călcat în multe privinţe, necredincioşi în lucrul încredinţat lor. Astfel, sunt pe linie moartă, scoşi din lucrare. Vai, câţi sunt în această stare de amăgire şi nici măcar nu îşi dau seama! Sunt mii de ei, care iau parte la serviciile de închinăciune ale bisericii, cântă, se roagă, dar nu au spus şi nu spun nimănui de mântuirea prin Cristos Domnul. Ba sunt nu numai simpli membrii, ci şi corişti, orchestranţi, dirijori, diaconi şi chiar păstori. Poate cineva obiectează: „Cum, doar preoţii, păstorii vorbesc oamenilor din Evanghelie". Da, însă când preotul sau păstorul e nepăsător, el vorbeşte numai căci aceasta e slujirea lui, o face ca să fie în treabă, dar el nu suferă durerile naşterii pentru alţii, nu se topeşte în rugăciune pentru cei păcătoşi şi nu-i îndeamnă cu ardoarea sufletului său să părăsească plăcerile păcatului şi să se întoarcă la Dumnezeu.

Cu mai mulţi ani în urmă, în Anglia, un capelan a fost trimis să însoţească şi să vorbească unui criminal ce era dus la spânzurătoare. Pe drum, el şi-a făcut datoria şi i-a spus că ar trebui să se pocăiască de faptele lui măcar acum, căci Dumnezeu îl iubeşte şi vrea salvarea lui.

După ce l-a ascultat puţin, i-a strigat: „Domnule, dumneata însuţi nu crezi ceea ce spui, căci dacă ai crede, chiar dacă toată Anglia ar fi presărată cu cioburi de sticlă, chiar şi desculţ ar trebui să alergi într-o parte şi alta să spui păcătoşilor de o aşa mântuire. Nu, dumneata însuţi nu crezi ce spui!" Felul rece cum i-a spus Evanghelia arăta nepăsarea. Şi la câţi nu se observă azi această nepăsare? Toată lucrarea o fac în baza rutinei, nu mişcaţi de Duhul Sfânt, căci de El nu ţin seama. Ei sunt ca şi lampagiul orb din nuvela lui George MacDonald, care mergea seara de la stâlp la stâlp să aprindă felinarele oraşului, dar el nu se bucura de lumină, ci trăia în întuneric beznă. Îşi făcea slujba de lampagiu doar datorită rutinei. Aceşti vestitori ai Evangheliei poate altă dată au fost calzi, plini de râvnă sfântă în căutarea celor pierduţi, dar azi doar le merge numele că trăiesc. O, Doamne, trezeşte pe toţi aceştia până nu e prea târziu!

După o vreme de aşa trăire în nepăsare faţă de alţii, vrăjmaşul îi amăgeşte să fie nepăsători şi de propria lor stare. În Matei 24: 37 – 39 avem cuvintele Domnului Iisus despre lipsa de credinţă şi starea de nepăsare a oamenilor din vremurile din urmă când îi aseamănă cu cei din timpul lui Noe. Deşi salvarea era la îndemână, căci uşa corăbiei a rămas deschisă şapte zile, nici unui n-a intrat să-şi salveze viaţa căci n-au crezut; n-au crezut că au nevoie de salvare, n-au crezut că vine potopul, n-au crezut că păcatul lor e aşa de grav şi va fi pedepsit, cum le-a propovăduit Noe.

Când păcatul nu mai e grav în viaţa altora, nu te alarmează, ajungi să-l admiţi şi în viaţa ta. Liberalismul pătrunde în viaţa celui ce a devenit nepăsător. Când îţi spui că asta nu e păcat, că azi trăim vremuri moderne şi îţi găseşti justificări raţionale pentru orice, să ştii că ai devenit lumesc. Prin aşa trai, Cristos Domnul e izgonit din viaţă, Duhul Sfânt e întristat şi pleacă, iar Satan jubilează. În această stare, conştiinţa nu te mai mustră nici pentru privirea nepotrivită, nici pentru vorba rostită, nici pentru acţiunea înfăptuită. Otrava nefastă a necredinţei te-a paralizat, din credincios ai devenit necredincios Eşti ca un vultur împăiat, bun pentru vitrină, dar care nu mai poate să urce înălţimile; e în totul vultur, dar nu mai are viaţă, nu se hrăneşte, nu se mişcă, nimeni nu mai poartă teamă de el. Am văzut păsări împăiate, păsări ce altă dată au cântat frumos încât te desfătau cu trilurile lor,

dar vrăjmaşul le-a prins în cursele lui, le-a luat viaţa şi le-a împăiat. Pe dinafară sunt în totul ca înainte, cu aceleaşi pene frumoase, dar nu mai cântă. Vai, şi în biserici sunt multe păsări cântătoare, care au fost prinse în cursa mândriei sau a geloziei şi au ajuns împăiate, nu mai cântă. Nu a fost ceva după voia lui sau a ei sau a fost pus altcineva să conducă, să cânte solo sau duet şi a devenit pasăre împăiată. Am văzut şi lei şi tigrii împăiaţi de care nimeni nu mai poartă teamă. Sunt doar de ornament. Nu cumva şi tu eşti un credincios împăiat?

Aceştia poate continuă să meargă la biserică, se roagă, ca fariseul în Templu, dar ruga lor nu e ascultată căci ei nu mai ţin cont de voia lui Dumnezeu, ci fac ce le place. Toată viaţa lor de credinţă se rezumă la un formalism rece, sunt creştini împăiaţi. Ei se roagă numai de la buze, căci inima lor a încetat să bată pentru Dumnezeu. Ei au o formă de evlavie, dar nu mai au puterea (2 Timotei 3: 5). Diavolul le-a schimbat credinţa adevărată cu una falsă şi ei nici nu ştiu. Domnul însuşi spune că biserica din Laodiceea nu ştia nimic de sărăcia şi gravitatea stării în care se afla (Apocalipsa 3: 17, 18). Ei poate se feresc de păcate pe care le cred grave, şi astfel trăind o viaţă morală de ochii oamenilor, ei nu se consideră căzuţi. Dar sunt nişte amăgiţi.

Credinţa e legătura vitală între cel născut din nou şi Dumnezeu, Izvorul vieţii. Credinţa e vie, activă, dinamică. „Cel neprihănit va trăi prin credinţă”, dar când aceasta nu mai e, omul e credincios-necredincios. El are impresia că e credincios, dar realitatea vieţii îl arată necredincios, e mort duhovniceşte. Unii poate se grăbesc să spună că e imposibil aşa ceva, dar Domnul spunea îngerului bisericii din Sardes: „Ştiu… îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort” (Apocalipsa 3: 1). Cândva a fost viu, dar nu când i s-a spus lui Ioan să scrie. Să dăm voie Domnului să ştie adevărul mai bine decât îl ştiu oamenii. Amăgirea şi-a făcut efectul, omul a pierdut credinţa. Lui Petru înainte de arestare, Domnul Iisus i-a spus: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credinţa ta” (Luca 22: 31, 32).

Poetul român Vasile Militaru arată în următoarea poezioară valoarea mare a credinţei:

Poţi să pierzi averi şi ranguri, fericiri cu rai în spic.
Dacă n-ai pierdut credinţa, încă n-ai pierdut nimic.

Prin pierderea credinţei, faci inversarea poeziei:

Poţi să ai averi şi ranguri, fericiri cu rai în spic.
Dacă ai pierdut credinţa, nu mai ai nimic, nimic.

Pentru această doborâre finală, Satana îşi foloseşte toată şiretenia. El îl lasă pe om să se considere credincios, când în realitate el a devenit necredincios. Omul ce şi-a zidit casa pe nisip, nu e omul de lume, ci cei din biserică, el aude mereu Cuvântul, dar nu-i crede, nu-l trăieşte. „Cine aude aceste cuvinte ale Mele şi nu le face", e expresia Domnului Iisus (Matei 7: 26, 27). Omul acesta nu a crezut că trebuie să zidească pe stâncă. El a putut să se făl ească ce casă frumoasă are, arătoasă pe dinafară, poate asemănătoare în multe privinţe cu cea zidită pe stâncă, dar în final s-a prăbuşit şi prăbuşirea i-a fost mare. Aceştia ascultă Cuvântul Domnului Duminică de Duminică, se roagă „Doamne, Doamne", dar tot ce zidesc e pe nisip, pe firea lor. La sfârşit vor vedea prăbuşirea şi vor auzi cuvintele: „Depărtaţi-vă de la Mine". În alte cuvinte, de la poarta cerului să fii trimis în iad. Va fi ceva din cale afară de groaznic.

Mă doare că trebuie să repet acest avertisment pentru fraţii mei. Lupta spirituală e cumplită, vrăjmaşul îşi foloseşte azi toate amăgirile. În holda multora, spinii au crescut şi au înăbuşit sămânţa, fiindcă ei nu s-au interesat de creşterea ei, ci „şi-au văzut de drum", iar grijile de cele trecătoare, bogăţiile şi plăcerile vieţii acesteia au omorât firea nouă care era pentru viaţa veşnică.

Ce trebuie să facem ca să nu fim amăgiţi?

Cristos Domnul ne-a înştiinţat tocmai în privinţa aceasta, ca să veghem, să nu ne lăsăm amăgiţi. El a afirmat că slujitorii celui rău „vor înşela pe mulţi", dar nu pe toţi. Eu nu vreau să fiu înşelat, de aceea trebuie să fiu cu băgare de seamă, trebuie să veghez. Fratele J.S. odată a luat trenul de la Arad spre Şebiş, voia să meargă la Buteni. Era seară şi fiind singur în compartiment şi-a dat jos pantofii şi s-a culcat pe

bancă. Spre ziuă când să trezit, nu mai avea pantofi. A trebuit să parcurgă drumul desculţ şi fiindcă el avea număr mare la pantofi, prăvălia din Buteni nu avea pantofi pentru el. Creştinul lui Bunyan când a dormit, şi-a pierdut mărturia. Ca să nu mi se fure credinţa, trebuie să stau treaz, să veghez. Azi e necesară o stare de trezire la toţi credincioşii, ca să-şi păzească credinţa şi să ajute şi pe alţii să creadă cu adevărat în Domnul Iisus ca Mântuitor al lor. Leonard Ravenhill a scris: „Fără discuţie, cea mai mare nevoie a bisericii de azi este să-L întâlnească iarăşi pe Domnul ei Cel înălţat, ca să primească învestitura cu care să intre în trezirea trezirilor, înainta de a se lăsa noaptea nopţilor peste acest secol". La sfârşitul vieţii, apostolul Pavel a scris: „Am păzit credinţa" (2 Timotei 4: 7). Aceasta trebuie să fac şi eu şi tu.

Apoi trebuie să păstrez un cuget curat, căci credinţa vieţuieşte numai într-un cuget curat. Apostolul Pavel se temea ca nu cumva prin şiretlic, gândurile fraţilor din Corint să se strice de la curăţia şi credincioşia faţă de Cristos Domnul (2 Corinteni 11: 3). Lui Timotei îi cere să păstreze credinţa şi un cuget curat, pe care unii l-au pierdut şi au căzut din credinţă (1 Timotei 1: 19). Iar despre diaconi spune că trebuie „să păstreze taina credinţei într-un cuget curat" (1 Timotei 3: 9). Cugetul multor zişi credincioşi a devenit murdar de plăceri, de imaginaţii păcătoase. Unii şi-au îmbibat cugetul cu germeni de stricăciune citind cărţi murdare, pornografice. Alţii au privit scene de desfrâu la televizor sau au închiriat casete video care le-a murdărit cugetul. Alţii au lăsat ca ura faţă de un frate sau o soră să le fermenteze gândirea şi sunt în starea aceasta de săptămâni sau luni. Odată într-o biserică am auzit că doi fraţi nu vorbesc între ei. Aşa păreau buni credincioşi, dar vrăjmaşul le-a umplut inima de amărăciune unul împotriva altuia. Când am chemat la birou ambele familii, unu! a fugit, nu a vrut să vină, dar le-am pus în faţă: împăcarea sau excluderea din biserică. Duminica următoare au venit la biserică şi mi-au spus că s-au pocăit de păcatul lor, şi-au cerut iertare şi s-au împăcat. Murdăria din cuget trebuie scoasă, altfel omoară credinţa.

Şi trebuie să lupt lupta cea bună a credinţei (1 Timotei 6: 12). Să am toată armura lui Dumnezeu. Nici într-o dimineaţă să nu plec neînarmat. Să mă întăresc în puterea tăriei Lui prin rugăciune. Să cred în totul Cuvântul lui Dumnezeu. Nimic în plus, nimic în minus. Deviza

ostaşului lui Cristos Domnul este: „Să nu trec peste ce este scris”. Mama Eva a pus la îndoială că e chiar aşa cum a zis Dumnezeu şi toţi ştim consecinţele grave ce au urmat. Şiretlicurile modernismului azi sunt mai momitoare ca oricând, de aceea se cere eroism să rămâi în cadrul Cuvântului sfânt. Dacă alţi înaintaşi ai credinţei au preferat mai degrabă să moară decât să arunce bobul de tămâie pe altar, oare nu ar trebui noi, care trăim în apropiata venire, să luptăm cu mai mare dârzenie lupta cea bună a credinţei, ca să nu fim amăgiţi nici prin plăceri, nici prin ameninţări? Nu uitaţi cetatea Troia nu a fost înfrântă pe calea armelor, ci prin şiretlic. De aceea fiţi treji, vegheaţi, păziţi-vă cugetul curat, nu admiteţi păcatul nici chiar în gând, oricât vi s-ar părea că e de mic, şi luptaţi cu eroism.

Doamne, ajută-ne să preţuim credinţa care a fost dată sfinţilor şi să rămânem în ea până la capăt!

7. Amăgirea cu liberalism

„... aţi fost învăţaţi cu privire la felul vostru de viaţă din trecut, să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi, care se strică după poftele înşelătoare”. „Şi acum, copilaşilor, rămâneţi în El, pentru ca atunci când se va arăta El, să avem îndrăzneală... să nu rămânem de ruşine şi depărtaţi de El” (*Efesen*i 4.22; 1 Ioan 2: 28)

Ce frumoasă şi binecuvântată este viaţa de adevărat creştin, credincios copil al Domnului! Trecutul său e iertat, viaţa sa a fost înnoită prin naşterea din nou făcută de Duhul Sfânt, el e alt om. Fiul risipitor când a venit acasă, primit fiind de tatăl său, a fost dezbrăcat de zdrenţele sale şi îmbrăcat cu haina cea mai bună, apoi a fost aşezat la masa dragostei să se înfrupte din belşugul tatălui. Ce mare diferenţă între starea aceasta şi cea nenorocită dinainte! Dar el trebuie să rămână ascultător.

Aceasta e realitatea cu orice suflet păcătos, care a primit harul lui Dumnezeu. Bucuria mântuirii ce i-a copleşit inima, se revarsă ca nişte ape, faţa îi este străluminată şi nu ştie cum să mulţumească tatălui, care l-a strămutat din împărăţia întunericului în Împărăţia de Lumină a Fiului dragostei Lui. Fiecare ajunge să recunoască în sinea lui

că nu a meritat aşa ceva, ci „Lui Îi datorăm faptul că prin credinţă am intrat în această stare de har” (Romani 5: 2). Beţivanul de altă dată se miră de el însuşi: ce a fost şi ce a devenit?! La fel, fiecare păcătos mântuit are pricini de uimire, când cugetă ia lucrarea harului lui Dumnezeu în viaţa sa, la preţul depus de Cristos Domnul pentru salvarea lui. De aici ţâşneşte adânca mulţumire şi adevărata cântare:

Chiar mii de limbi de aş avea.
O, Doamne Dumnezeu.
Oricum deplin eu n-aş putea
Să laud Numele Tău.

Căci Tu, Cel Sfânt şi Preaînalt.
A toate Creator.
Din moarte m-ai răscumpărat.
De-aceea Te ador!

Cătuşele păcatului le-ai rupt
Şi m-ai salvat.
Cu tot ce am, eu sunt al Tău.
AI Tău răscumpărat!

Apoi, Biblia spune, că Duhul Sfânt îl învaţă pe păcătosul mântuit lecţiile harului: „să o rupă cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti şi să trăiască în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie, aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei Marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor, Iisus Cristos” (Tit 2: 12, 13). Şi viaţa trăită în ascultare deplină de Domnul, în părtăşie cu El, e tot mai frumoasă, tot mai dulce din zi în zi. Eu ştiu aceasta nu numai din Cuvântul sfânt, ci din propria mea experienţă cu Dumnezeu. Pentru nimic în lume nu aş dori roşcovele păcatului. Marele evanghelist George Whitefield spunea că nu mai doreşte să fie în locul păcătosului „nici pentru zece mii de lumi”. Viaţa de adevărat creştin, nu a celui ce poartă doar numele, e binecuvântată, e glorioasă. Cristos Domnul ne este totul îndeajuns. Dragostea Lui ne-a legat de El mult mai puternic decât se leagă soţia de soţul ei. Voia Lui e bună, plăcută şi desăvârşită. Iar aplicând-o în viaţă, spunem împreună cu psalmistul: „Când urmez învăţăturile Tale, mă bucur de parcă aş avea toate comorile” (Psalmul 119: 14). Aceştia

extaziaţi de bucurie pot cânta:

„Pentru nimic eu n-aş schimba
Iisuse, fericirea Ta!

Dar azi, sunt unii care au o viaţă de creştin searbădă, acră, posomorâtă. Ei nu cunosc puterea Duhului Sfânt pusă în slăbiciune. Pentru ei, trăirea voii lui Dumnezeu e ceva greu, e o viaţă de prea multă renunţare. Ei sunt nemulţumiţi. Se străduiesc să facă faţă de ochii altora, dar n-au pic de bucurie. Între ei şi Cristos Domnul a pătruns lumea şi credinţa lor s-a eclipsat, s-a întunecat

Atunci vine vrăjmaşul şi seamănă neghină şi buruieni, care înăbuşă sămânţa. Le arată strălucirea lumii – cum a arătat chiar şi Domnului Iisus – şi le promite că le-o dă lor, dacă i se închină lui. Nu le cere să renunţe la Cristos ca Mântuitor, ci la Cristos ca Domn. Ca Mântuitor, în unele cazuri, el caută chiar să le inspire o încredere falsă, contrară Bibliei, le spune că odată ce Cristos te-a mântuit, de acum poţi să faci ce vrei, căci El e un Mântuitor mare şi te mântuieşte de orice păcat. Ba chiar cu cât păcătuieşti mai mult, cu atât se înmulţeşte harul; că odată fiind mântuit, tu nu îţi poţi pierde mântuirea. Şi cu această evanghelie falsă, cu şiretlic, diavolul amăgeşte pe mulţi. Dacă-l crezi pe el, adevărata credinţă dată sfinţilor ţi-a fost furată, şi înlocuită cu alta falsă, de factură satanică.

De acum îţi spui că Dumnezeu nu e chiar aşa de rău încât pentru o minciună sau pentru nişte fleacuri să te trimită în iad; că nu tot ce numesc predicatorii păcat, e păcat; ba şi păcatul nu e chiar aşa de grav, că uite şi cutare şi cutare face aşa lucruri şi totuşi îşi zice că e credincios. Când ţi se arată anumite texte din Biblie, care interzic unele lucruri, tu spui că acestea au fost scrise pentru oamenii de pe vremea aceea, care au fost mult mai înapoiaţi, noi trăim într-o lume modernă şi avem un standard mult mai înalt de civilizaţie, nu suntem ca şi baba Floare sau ca şi moşul Veicaş. Şi amăgirea liberalismului a cuprins mintea celui ce a făgăduit Domnului, înaintea multor martori, că îl va urma până la capăt! Azi e o epavă.

Păstorul unei biserici avea vederi liberale. La un sfârşit de an, un

membru i-a făcut cadou o Biblie toată ciopârţită. Predicatorul nedumerit a întrebat că ce înseamnă lucrul acesta? Atunci omul a răspuns: „Aceasta e Biblia dumitale. Eu v-am ascultat predicile şi ori de câte ori aţi spus că textul acesta a fost scris pentru cei din Corint şi nu ne priveşte pe noi, celălalt a fost scris pentru cei din Tesalonic şi nu ne priveşte pe noi, când ajungeam acasă, eu luam foarfeca şi tăiam acea parte din Biblie. Aşa se face că ea are multe tăieturi, dar ea e Biblia dumitale. Eu nu vreau o aşa Biblie, de aceea v-am adus-o".

Mulţi, prin liberalism, scot anumite părţi din Scriptură, care nu le plac. Ei nu taie filele, ci spun că acele adevăruri nu ni se aplică nouă. Prin acţiunea lor, ei dovedesc că nu cred că „Toată Scriptura este insuflata de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire..." (2 Timotei 4: 16).

Amăgirea liberalismului se petrece în lumea gândirii pe nesimţite, abia mai târziu se reliefează în vieţuire. Voia lui Dumnezeu pentru el sau ea nu mai e bună, plăcută şi desăvârşită. Viaţa de slujire lui Cristos Domnul îi se pare o robie prea grea şi această libertate pe care le-o oferă diavolul să facă tot ce vreau, tot ce la place, îl încântă şi îl atrage în cursă. Aceştia uită că cine nu vrea să fie rob al lui Cristos, se face rob Satanei. Unor aşa oameni diavolul le-a schimbat macazul vieţii de pe firea nouă în Cristos, pe firea veche adamică. Pentru „haina cea mai bună" se cere prea multă grijă şi ei preferă iarăşi zdrenţele. Prin şiretlic, gândurile lor s-au stricat de la „curăţia şi credincioşia faţă de Cristos", exact cum spunea apostolul Pavel în 2 Corinteni 11: 3.

Când poporul Israel a pierdut credinţa, şi-a zis că „Dumnezeu nu vede", că nu aude (Psalmul 94: 7) şi că nu pedepseşte, „că nu va veni nenorocirea" (Ieremia 5: 12). Aceasta l-a făcut să trăiască în toate păcatele şi astfel a ajuns un popor lepădat de Dumnezeu. Acelaşi lucru îl face vrăjmaşul şi azi. Nu e de glumit cu liberalismul.

Şi totuşi chiar unii vestitori ai Evangheliei zâmbesc când citesc aceste rânduri. Ei se consideră cu vederi largi. Ei nu cred că cei aleşi pot să fie amăgiţi. Dar nu se întreabă: oare nu sunt chiar eu un amăgit? Credeţi oare că Satan e chiar aşa de prost încât şi după mii de ani să încerce să amăgească pe cineva pe care nu-l poate amăgi? Din contră,

el ştie şi noi ştim că a amăgit pe mulţi, chiar din cei ce s-au crezut mai tari. O, Doamne, ai milă de noi!

E foarte important că această amăgire nu are de-a face cu cei necredincioşi, ci ea apelează la cei ce merg la biserică, citesc Biblia, se roagă, dar din lipsă de veghere, din lipsă de discernământ, ajung amăgiţi. Şi semnalez aici că uneori cei cu multă pregătire şcolară, dar cu puţină creştere în har, cu puţină maturitate spirituală, cad mai uşor în cursă decât ceilalţi, cred oferta Satanei, care pentru ei pare foarte raţională. Pentru ei viaţa de simplitate pare absurdă, de aceea nu sunt gata să ţină credinţa într-un cuget curat, şi să o ţină până la capăt, ci se încurcă în fel de fel de motivări. Apostolul Pavel a scris celor din Corint, deci „către cei ce au fost sfinţiţi în Cristos Iisus, chemaţi să fie sfinţi" (1 Corinteni 1: 2), care se credeau că sunt cineva, lor le-a scris: „Vă fac de cunoscut, fraţilor, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care aţi primit-o, în care aţi rămas şi prin care sunteţi mântuiţi, dacă o ţineţi aşa după cum v-am propovăduit-o; altfel degeaba aţi crezut" (1 Corinteni 15: 1 – 2). Aceste ultime cuvinte nu sunt sperietoare, ci arată o stare tragică în care pot ajunge unii credincioşi, şi unii au ajuns deja fără să-şi dea seama.

Partea dureroasă e că vestitorii Evangheliei liberalişti îi consideră pe cei cu adevărat credincioşi ce trăiesc Evanghelia ca fiind habotnici, înguşti la minte, înapoiaţi. Probabil că unii şi pe mine mă consideră aşa, n-are importanţă, eu vreau să rămân în cadrul adevărului biblic. Doamne, ajută-mă!

Prin sinea lui, adevărul e îngust, e ca şi în matematică: doi cu doi face patru; niciodată nu face trei sau trei şi jumătate, nici măcar trei şi nouăzeci şi nouă, ci patru exact. La fel Cuvântul lui Dumnezeu e îngust şi categoric. Nu e cuvânt de târguială, Dumnezeu să mai lase, iar tu să mai pui ceva. Are mare importanţă cum privim Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Iisus a zis: „Nimeri nu poate sluji la doi stăpâni… Nu poţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona" (Matei 6: 24). Ori liberalismul tocmai aceasta vrea. Diavolul îţi spune că e mulţumit la început chiar numai cu degetul tău cei mic, căci ştie că dacă tu faci aceasta, întristezi pe Duhul Sfânt (Efeseni 4: 30), şi el te părăseşte. El nu-şi împarte Templul cu Satan.

În epistola către Timotei, apostolul Pavel scria că are să vină vremea când „oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă… îşi vor întoarce urechile de la adevăr” (1 Timotei 4: 3, 4), căci adevărul e prea îngust. Noi trăim vremea aceasta. Eu sunt conştient că liberalismul a pătruns azi ca o molimă în multe biserici. La Congresul nostru din Sept. 1992, am spus fraţilor: „Noi ne lăudăm cu înaintaşii noştri: Mihai Brumar, Teodor Clepea, Teodor Sida, Vărşăndan, Igna, Enaşcu, Florian, Ţirban, Mihai Vicaş, Berbecar, Cornea şi alţii, dar dacă aceia ar trăi astăzi pe mulţi i-ar exclude pentru liberalism, căci ei n-au permis în biserici multe lucruri, la care cei de azi închid ochii. De ce? Fiindcă ei au fost rămaşi în urmă? Nu, ci fiindcă ei cereau ca adevărul Evangheliei să fie aplicat în viaţa fiecărui credincios”.

Căci creştinismul nu-i numai vorbă.
Ci vieţuire zi de zi”.

Apostolul Pavel a scris: „Ca unii care cunoaştem deci frica de Domnul, pe oameni căutăm să-i încredinţăm…” Şi eu cunosc frica de Domnul, de aceea vreau să rămân lângă Cuvântul sfânt, de aceea scriu aceste lucruri şi vreau să vă încredinţez de voia lui Dumnezeu. Am ţinut studiul acesta biblic despre amăgirile din vremurile din urmă în biserica noastră din Sacramento, California, şi acum îl scriu pentru copiii Domnului, fraţii mei de pretutindeni. Fraţi predicatori, diaconi, membrii în comitete şi toţi copiii Domnului, e bine să vă daţi seama de lupta aprigă a vrăjmaşului, de victimele ce le amăgeşte şi le nenorocește pentru veşnicie! Nu fiţi nepăsători, nu dormiţi în post pe front.

În 1937, fratele Burlaca Mihail din Noua Suliţă, care făcuse armata la grăniceri, mi-a istorisit cum un soldat în post la un pichet de grăniceri pe graniţa cu Bulgaria, a adormit în post şi comitagii bulgari au venit tiptil, i-au luat arma ce avea baioneta pusă, l-au ţintuit de gheretă, l-au ucis, apoi cu grenade au ucis pe toţi grănicerii ce dormeau în pichet. Domnul spunea profetului Ezechiel că străjerul, care vede pericolul, trebuie să strige, să dea alarma. De aceea strig şi eu pe această cale. Nu vreau să fiu vinovat de sângele altora. Puteţi să mă numiţi rămas în urmă sau cum vreţi, n-are importanţă, eu sunt robul

Domnului, nu al oamenilor. Şi îţi spun că însuşi faptul că această carte a ajuns în mâna ta, înseamnă că Domnul te iubeşte, că are ceva pentru tine, că vrea să te alipeşti mai mult de El şi în totul de adevărul Cuvântului sfânt, să înveţi să nu treci peste ce este scris; iar dacă ai trecut peste ce este scris, trebuie să te pocăieşti de amăgirea aceasta a liberalismului. O, de ai da voie Duhului Sfânt să-ţi cureţe ochii spre a vedea cum e starea ta în faţa Domnului. Doamne, Duhule Sfânt, fă lucrul acesta!

Să analizăm mai multe laturi în care se vede amăgirea liberalismului la cei credincioşi:

Întâi, amăgirea cu liberalism se petrece în gândire, în concepţie. Diavolul caută să-ţi strice tiparul gândirii tale. În Psalmul 10: 11, psalmistul spune că omul rău îşi zice în inima lui: „Dumnezeu uită! îşi ascunde Faţa şi în veac nu va vedea" Aici vorba de lumea lăuntrică a gândurilor. Solomon spunea în privinţa aceasta: „Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieţii" (Proverbe 4: 23). Satan, vrăjmaşul, vine şi otrăveşte tocmai concepţia ta despre Dumnezeu: că nu trebuie să iei Biblia chiar aşa de serios; că Dumnezeu îţi cere prea mult; că nu e bine să renunţi chiar la toate plăcerile; că Dumnezeu nu e chiar aşa de rău; că şi dacă păcătuieşti, n-o să-ţi dea în cap; că şi alţii îşi permit unele păcate şi Dumnezeu nu-i sancţionează, deci şi tu poţi face la fel.

Aceasta e vechea metodă a lui de amăgire. Nu a venit el chiar în Eden la primii oameni să le semene germenii de necredinţă, zicând: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină?" Aşa vine şi la tine: „Oare cere Dumnezeu cu adevărat aceasta?" Eva a căzut la examen şi vai, în ce hohote de plâns a ajuns să recunoască „Şarpele m-a amăgii". Iar azi câţi nu sunt amăgiţi în gândirea lor în concepţia despre Dumnezeu că nu pedepseşte păcatul, că doar El e bun, e dragoste, şi odată ce ai devenit copilul Lui, îţi tolerează totul. Amăgirea liberalismului schimbă adevărul despre Dumnezeu, schimbă adevărul despre păcat, că nu e chiar aşa de grav şi schimbă adevărul despre tine, că tu eşti destul de tare şi îţi poţi permite unele lucruri. Ce e un pahar de băutură, o privire rea sau o glumă proastă, puţin ruj pus pe buze sau nişte bijuterii? Sunt doar

nişte fleacuri. Pentru aşa ceva să te arunce Dumnezeu în iad? Niciun tată nu face una ca aceasta. Cum s-ar putea ca Dumnezeul cei bun să facă aşa ceva? Şi vai, ce uşor prinde momeala aceasta a Satanei!

Azi există chiar şi preoţi şi predicatori care spun că păcatul nu e vinovăţie în faţa lui Dumnezeu, ci doar o nereuşită să atingi ţinta. Şi pentru aceasta există motivări şi circumstanţe atenuante pentru diminuarea responsabilităţii: că tu eşti prea slab, că uneori aşa sunt împrejurările, că alunecări au fost şi sunt, dar omul se ridică, că unele nici nu sunt păcate, ci doar poporul le priveşte aşa. Şi mintea celui ce primeşte amăgirea liberalismului începe să se întunece, şi conştiinţa e amorţită de această otravă. Pentru el niciun păcat nu mai e grav, astfel că îşi poate permite orice. Această permisivitate, trăire voită în păcat, împietreşte inima şi nu mai sunt lacrimi de pocăinţă. Cineva care ajunsese într-o aşa stare de împietrire, spunea că nici sub bombardamentele celui de al doilea război, când în orice moment putea ajunge în veşnicie, el nu a avut niciun pic de căinţă pentru păcatele sale săvârşite în chip voit. E periculoasă din cale afară o aşa stare. În faţa lui Dumnezeu orice neascultare de voia Lui e păcat, iar păcatul atrage după sine pedeapsa. E bine să ni se imprime în minte adevărul acesta prin câteva cazuri. Mama Eva n-a dat în cap nimănui, n-a trăit în desfrâu, ci doar a luat un fruct, o mică neascultare de Domnul şi a urmat pedeapsa, au fost scoşi din rai. Vina lor a fost în faptul că au ascultat de diavolul, nu de Dumnezeu. Fraţii mei, gândiţi-vă cine a fost Moise! El a stat în atâtea rânduri de vorbă cu Dumnezeu. O singură dată în loc să vorbească stâncii să dea apă, a lovit stânca de două ori şi a fost pedepsit să nu intre în Canaan. Noi spunem că neascultarea lui a fost o nimica toată, dar Dumnezeu n-a tolerat neascultarea. Te gândeşti oare că tu vei fi tolerat? Prorocul din Iuda, care a mers şi a avut curajul în faţa împăratului Ieroboam să strige împotriva altarului din Betel, şi deşi a fost chemat de împărat, după ce şi-a putut retrage mâna, să vină la banchet, a refuzat; deci a ascultat de Domnul, iar când bătrânul profet a alergat după el, prin minciună, l-a amăgit şi s-a întors să mănânce pâine şi să bea apă, Dumnezeu nu i-a acordat nicio circumstanţă atenuantă, ci a urmat imediat pedeapsa. La fel soţia lui Lot a fost pedepsită pe loc doar pentru o mică privire înapoi. Anania şi Safira erau membrii în prima biserică din Ierusalim şi n-au săvârşit păcate grele, ci doar o mică minciună şi au fost pedepsiţi

imediat cu o moarte năprasnică.

Nu diminuaţi păcatul în mintea voastră, căci el e mult mai grav decât vă gândiţi. În Apocalipsa 21: 27 ni se spune despre Cetatea sfântă: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăieşte în spurcăciune şi în minciună, ci numai cei scrişi în cartea vieţii Mielului". De aceea nu glumiţi cu păcatul, nu-l permiteţi sub nicio formă în viaţă, căci orice păcat e ascultare de diavolul şi neascultare de Dumnezeu, şi neascultarea e sancţionată aspru. Păcatul oricât ţi se pare de mic, te face să nu poţi intra în cer.

Liberalismul îţi perverteşte chiar şi optica ta despre tine însuţi. În America sunt un fel de oglinzi de mână cu două feţe: una te arată aşa cum eşti, iar cealaltă te măreşte mult, te vezi mare. Aşa face liberalismul. Prin pervertirea minţii îţi creşte mândria, orgoliul, te vezi mai frumos, mai deştept, mai talentat, mai învăţat, mai credincios, mai, mai decât alţii. De aceea doreşti întâietatea, doreşti să atragi privirile tuturor spre tine, ai pretenţia toţi să te asculte, te superi foc dacă alţii nu te apreciază. Fiindcă tu eşti cineva, tu îţi poţi permite orice că de tu eşti mai emancipat decât toţi. Ce amăgire satanică! Mândria luciferică ţi-a fost strecurată în minte şi astfel eşti stăpânit în totul de liberalism. De acum nu mai doreşti să faci „orice gând rob ascultării de Cristos" (2 Corinteni 10.5), ci ai vrea să-L faci şi pe Cristos rob ascultării de tine. Eul tău e pe tron ca o păpuşă şi Satan te mânuieşte, iar tu ai ajuns aşa de amăgit în gândirea ta că nici nu îţi dai seama în ce stare groaznică ai ajuns. O, cum aş vrea să te trezeşti din amăgirea aceasta înainte de a fi prea târziu!

În al doilea rând, amăgirea cu liberalism o poţi constata din vorbire. Cel ce altă dată a lăudat pe Domnul, acum se laudă pe sine. Vorbirea cu har, dreasă cu sare, acum lipseşte. Soţul îşi permite să strige la soţie, soţia la soţ, băiatul sau fata la părinţi. În grup de tineri îşi permit cuvinte cu două sensuri, glume proaste, bancuri piperate, minciuni în glumă, vorbiri de rău. Vorbirea e infectată şi infectează şi pe alţii. Toate curg din izvorul infectat al gândirii şi al inimii.

E adevărat că Biblia spune: „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură… orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare,

orice fel de clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru" (Efeseni 4: 29, 31), dar aceasta a fost pentru credincioşii ce trăiau atunci în Efes, astăzi e necesar să strigi câteodată, şi ca să descreţeşti frunţile altora mai e nevoie de câte o glumă mai, mai… de câte un banc cu spirit – cu spirit drăcesc – ca să faci pe alţii să râdă, mai ales când respectivul îşi dă aere că e cineva. Pentru el astea sunt nimicuri, căci focul gheenei i-a aprins limba cu permisivitate şi se întinează pe sine şi întinează pe alţii (Iacov 3: 6).

Când îl întreabă cineva cu cât şi-a cumpărat pantofii sau altceva, îşi permite să mintă spunând un preţ dublu, ca să arate că el nu cumpără orice. Îşi permite să mintă pe părinţi, pe colegi, pe şef la serviciu şi uneori chiar pe fraţi la biserică. Pentru el minciuna e o nimica. Aceştia uită că diavolul e tatăl minciunii şi uită că pentru o mică minciună Anania şi Safira au fost pedepsiţi cu moartea. La fel pentru o vorbire de rău, Maria, sora lui Moise, a fost pedepsită cu lepră. Dacă între persoanele care vorbesc de rău, la una i s-ar strâmba gura deodată, oare nu s-ar îngrozi? Dar apostolul Pavel spune: „Fie-vă groaza de rău şi lipiţi-vă tare de bine" (Romani 12: 9). Deci, fie-vă groază de păcat, nu numai de consecinţa lui, căci păcatul aduce consecinţa.

În al treilea rând, amăgirea liberalismului se vede în ţinută. Tânărul sau tânăra caută cu tot dinadinsul să îmbrace haine care să atragă privirile altora. Mai ales fiicele amăgite ale Evei iubesc moda deşănţată, ispititoare, le plac pantalonii şi în unele locuri îndrăznesc să vină aşa chiar şi la biserică; iubesc fustele scurte, rochiţele crăpate, să li se vadă piciorul, hainele sclipitoare, luxul. Mary Quant, inventatoarea fustelor scurte a făcut precizarea: „Fustele scurte sunt simbolul acelor fete care vor să seducă un bărbat". Şi vinovate nu sunt numai fetele care caută să imite pe altele, ci şi părinţii care dau voie.

În ce priveşte luxul, în unele locuri e o întrecere în risipirea banilor. Aceasta e o ispită puternică atât la bărbaţi cât şi la femei. Nu au bani pentru lucrarea sfântă, dar au bani pentru costumul sau rochiţa cea mai scumpă, pantofii cei mai eleganţi. Fac risipă de bani, în timp ce alţii, ca Lazăr, n-au nici fărâma de pâine. Odată am fost la o nuntă şi cineva avea o rochie care striga tuturor: „Mă vedeţi? Mă

vedeţi?" Şi mirarea mi-a fost că se pretindea bună credincioasă. Mă îndurerează aşa lucruri.

Credincioasele altă dată aveau o ţinută potrivită cu crezul, lor şi cu numele de copile ale Domnului. Slavă Domnului, există şi astăzi aşa credincioase, dar sunt şi unele amăgite. E bine fiecare când îşi cumpără îmbrăcămintea să se întrebe: oare îl place Domnului îmbrăcămintea aceasta? Ar purta-o El dacă ar fi în locul meu? O bogătaşă care se purta în mare lux, când s-a pocăit, a întrebat pe păstorul bisericii cum să se îmbrace de acum înainte? Acesta i-a răspuns: „Îmbrăcaţi-vă în aşa fel ca nimeni să nu ştie după plecarea din biserică cum aţi fost îmbrăcată". El făcea referire la o îmbrăcăminte simplă, care să nu atragă privirile, să fie ca a tuturor celorlalte credincioase.

Biblia trebuie să fie ghidul nostru şi în îmbrăcăminte. Apostolul Pavel a scris: „Vreau de asemenea ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu ruşine şi sfială" (1 Timotei 2: 9). În faţa Domnului nimeni nu are ce căuta în spirit de mândrie.

Creştinii în Biserica primară au excelat în modestie. Ei său dezbrăcat de felul deşert de vieţuire şi rămânerea la cele smerite era un mod de viaţă zi de zi. În timp ce la femeile romane era o întrecere în lux, la cele creştine caracteristica de bază era simplitatea, chiar şi la soţiile marilor bogătaşi sau senatori. Despre Narcis din Roma se ştie că poseda patru sute milioane sesterţi (aproximativ 20 milioane dolari), dar casa lui este pomenită că era creştină (Romani 16: 11). Schimbarea inimii se învedera şi în îmbrăcăminte.

Tertulian în „Apologia" sa 39.19 afirma că creştinii „observă modestia şi castitatea". Minucius Felix, un creştin din Roma în cartea sa „Dialog cu Octavius", 31.5, scrisă la 218 d.Hr. spune: „Noi menţinem modestia nu de suprafaţă, ci în minte". Clement Alexandrinul afirma simplitatea în îmbrăcăminte. A.M. Renwick şi A.M. Hartman în „Istoria bisericii", 1986, la pag. 22, spun: „Adevărata esenţă a organizaţiei bisericii, a vieţii creştine şi a închinăciunii în timpul primelor două veacuri a fost simplitatea".

În cartea „Fabiola sau Biserica din catacombe", autorul vorbind

despre Lucina, o creştină, spune: „Veşmântul ei îi este de o stofă şi de o culoare deopotrivă de simple, fără broderii… nicio podoabă preţioasă, nicio bijuterie, asemeni acelora cu care se împodobesc atât de bogat femeile romane, nu se vede pe ea”. Iar despre Agnia, o tânără creştină dintr-o familie de seamă, verişoară a Fabiolei, scrie: „Era îmbrăcată într-un veşmânt alb, fără pată, dar neavând nicio bijuterie”. Aşa erau tinerele creştine de la începutul credinţei. În „Qwo Vadis” se spune despre Pomponia, creştină, soţie de general roman, că purta rochii mohorâte şi era gravă.

Liberalismul în ţinută se vede nu numai în îmbrăcăminte, ci şi în îndrăgirea şi purtarea bijuteriilor. Vreau să fie legate cu lanţul la gât, cu brăţări de aur, cu inele ce au rubine, diamante sau alte pietre preţioase. Unele tinere de azi mai bucuros încalcă Cuvântul sfânt decât să renunţe la bijuterii. Biblia spune: „Podoaba voastră să nu fie în podoaba de afară, care stă în împletitura parului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie în omul ascuns al inimii, în curăţia nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei” (1 Petru 3: 4, 5). Dar fudulia, aroganţa unora, le face să nu mai asculte de Biblie, ele vreau să fie „ca lumea”. Când lipseşte podoaba lăuntrică, prin liberalism se recurge la podoaba de afară. Cum înşală vrăjmaşul!

Când Iacov s-a întors la Betel, locul unde văzuse scara la cer şi unde pentru el era „Casa lui Dumnezeu”, a cerut tuturor din familia lui să scoată dumnezeii străini şi să se curăţească. Apoi ni se spune că „ei au dat lui Iacov toţi dumnezeii străini… şi cerceii pe care-i purtau în urechi. Iacov i-a îngropat în pământ sub stejarul de lângă Sihem” (Geneza 35: 4). În faţa lui Dumnezeu nu ai ce veni în duh de mândrie, căci este scris: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriţi le dă har” (1 Petru 5: 5). La Sinai, Dumnezeu a zis lui Israel: „Aruncă-ţi acum podoabele de pe tine!” (Exod 33: 5).

Molima aceasta se observă şi pe feţele şi buzele unora. Nu sunt mulţumite cu frumuseţea naturală ce le-a dat-o Dumnezeu, ci recurg la una falsă. Asta nu e de inspiraţie divină. Gândiţi-vă, de ar trăi Michelangelo şi în timp ce sculptorul ar privi la lucrarea lui, un ţăran din Palermo să vină cu un bidon de vopsea roşie şi să dea pe buzele lui

Moise, ce credeţi că ar zice artistul ce a sculptat statuia? Dar ce zice Dumnezeu de toate nemulţumitele vremii noastre? E lucrarea lor o glorie pentru Dumnezeu? Fardurile şi rujurile arată nu numai o faţă falsă, ci o inimă falsă faţă de Dumnezeu. Toate sunt izvorâte din duh de desfrâu, de a atrage şi seduce pe alt bărbat. Niciodată soţia nu se fardează acasă ca să placă soţului ei, ci când pleacă de acasă, atunci vrea să fie văzută şi plăcută altora. Şi e trist că unele au ajuns aşa de amăgite încât fac aceasta şi când vin la Casa Domnului. Ele se aseamănă nu cu sfintele femei de odinioară, pomenite de apostolul Petru, ci vreau să se asemene cu destrăbălată Izabela (2 Împăraţi 9: 30). Vorbind despre starea de desfrâu spiritual, Dumnezeu spunea despre Israel: „... te-ai sulemenit la ochi şi te-ai gătit cu podoabele tale... (Ezechiel 23: 40 b). Iar prin prorocul Ieremia spunea lui Israel: „Şi tu pustiito, ce vei face? Te vei îmbrăca în cârmâz, te vei împodobi cu podoabe de aur, îţi vei sulemeni ochii; dar degeaba te vei înfrumuseţa, ibovnicii tăi te dispreţuiesc..." (Ieremia 4: 30). Şi exact aşa privesc tinerii credincioşi pe fetele amăgite! La cei credincioşi, rezultatul e invers: în loc să-i atragă, îl îndepărtează şi-i face să se întrebe cum se poate ca unele copile ale Domnului din vremea din urmă să caute să se asemene cu desfrânatele Hollywoodului şi cu prostituatele? Există o singură explicaţie: au fost amăgite în gândirea lor, de aceea îşi falsifică faţa.

Oricine foloseşte fardurile doreşte să fie mai frumoasă decât este şi nu îşi dă seama că pe un preţ mare se face mai urâtă. Întrebuinţarea produselor cosmetice produce după câţiva ani acea faţă cu riduri. Americanii îi spun „faţă de prună uscată". În cartea de meditaţii zilnice „Pâinea cea de toate zilele", pe data de 12 Iulie se ocupă tocmai de „remediul pentru ‚faţa de prună uscat " şi arată că un ziar din Detroit oferă o altă soluţie. Autorul spune: „Doamnelor, vreţi să arătaţi mai tinere? Dacă da, atunci înscrieţi-vă în corul bisericii. Femeile care cântă arată mereu mai tinere. Muşchii obrajilor unei femei care cântă sunt atât de bine dezvoltaţi prin exerciţiu că nu vor avea de a face cu ridurile atât de repede ca în cazul celor ce nu cântă".

Păstrarea bună a tenului nu stă în alifii şi preparate cosmetice, că multe n-au folosit preparatele cosmetice şi deşi sunt în vârstă au o faţă frumoasă. Faţa arată starea inimii. În India se ştie că e mare

sărăcie. Un vizitator într-o zi, a întâlnit o bătrânică de peste 80 de ani ce avea o faţă frumoasă, radiantă, fără riduri. Curios să ştie ce produse cosmetice a folosit în viaţa ei, se gândea că poate a găsit un secret ce îi poate aduce un mare câştig, el o opri şi o întrebă. Bătrânica îi răspunse: „De vreo 65 de ani am dat viaţa mea lui Cristos Domnul să o dăltuiască şi nu-I pot mulţumi îndeajuns pentru tot ce a făcut şi face pentru mine. Bucuria care mi-a pus-o El în inima mea atunci şi părtăşia mea zilnică cu El, Domnul meu, îmi face faţa frumoasă, senină. El fie binecuvântat!

În broşura „Inima omului" se arată prin imagini că cel mântuit, curăţit de Domnul, a închis ochii pentru lume şi păcat, dar după un timp de ispite, la figura a şasea îl găsim că are un ochi închis şi unul deschis şi astfel începe să îndrăgească iarăşi lumea, că îşi deschide inima şi alte şapte duhuri vin şi ocupă inima ce a fost curăţită, iar starea din urmă devine mai rea ca cea dintâi. E lupta de amăgire a Satanei şi unii cad victime. Scriptura spune: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii, nu este de la Tatăl, ci din lume. Şi lumea şi pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac" (1 Ioan 2: 15 – 17). Acum gândeşte-te, îmbrăcămintea ta, obrazul tău arată că tu îl iubeşti pe Dumnezeu sau că iubeşti lumea? Iar apostolul Pavel a scris: „Să nu mai daţi în stăpânirea păcatului mădularele voastre ca nişte unelte ale nelegiuirii; ci daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu, ca vii din morţi cum eraţi; şi daţi lui Dumnezeu mădularele voastre ca pe nişte unelte ale neprihănirii" (Romani 6: 13). Citeşte, te rog încă odată versetul acesta şi întreabă-te pe tine, dacă tu asculţi de voia Lui.

Te rog cugetă cum stai tu în privinţa aceasta? Ai dat tu mădularele tale, viaţa ta în chip deplin Domnului? Este şi faţa ta consacrată Domnului? Este şi punga ta a Domnului său o foloseşti pentru lux, nu pentru El şi lucrarea Sa? Cristos Domnul „S-a dat pe Sine însuşi pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, şi să-şi curăţească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune" (Tit 2: 14). E trăirea ta un răspuns la Jertfa Lui? E Cristos Domnul mulţumit de felul cum te porţi?

Cu mai mulţi ani în urmă, în timp ce eram în aria Los Angeles, o familie s-a mutat acolo şi fata, cu un lănţişor frumos de aur la gât, venise la noi la biserică. La terminarea serviciului de închinăciune, am stat de vorbă cu ea şi i-am arătat că Biblia cere să-şi dea jos lănţişorul. Ea s-a iritat, s-a zbârlit la mine că de ce asta, cum în alte biserici americane se poate şi la noi nu-i voie? I-am spus că noi vrem să trăim ce scrie în Biblie, că în felul acesta poate merge la una din acele biserici să se facă membră, dar nu la noi, fiindcă în Biblia noastră se spune „să nu trecem peste ce este scris" (1 Corinteni 4: 6). În cursul săptămânii, fetei i-a trecut iritarea şi Duminica următoare a venit tot la noi la închinăciune, dar fără lănţişor.

Trebuie să recunoaştem că azi vrăjmaşul înşală pe mulţi şi cei amăgiţi, deşi spun că au părăsit lumea cu plăcerile ei, totuşi caută să fie ca lumea. Biblia ne cere: „Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvârşită" (Romani 12: 2). Dar cei amăgiţi pun mai mare preţ pe voia lor decât pe voia lui Dumnezeu. Cine însă nu renunţă la lume, ajunge să renunţe la Domnul Iisus, la însăşi viaţa veşnică. Tocmai aici se dă în vileag grozăvia mare a acestei amăgiri. Domnul Iisus a zis: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea" (Luca 11: 23). Nu scriu acestea pentru că pun accent pe lucrurile dinafară. Nu, ci ştiu că lucrurile din afară arată pe cele din lăuntru. Naşterea din nou, schimbarea vieţii, trebuie să se vadă în toate: şi în gândire, şi în vorbire, şi în trăire. Cristos Domnul S-a dat pe Sine însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl" (Galateni 1: 4). Oare cei sau cele ce au o ţinută necuviincioasă arată ei că au fost smulşi sau arată că său înrădăcinat mai tare în acest veac rău? Pot alţii să vadă în ei chipul lui Cristos Domnul sau chipul lumii? Eu nu sunt judecător, ci aş vrea să ajut pe fiecare copil al Domnului să fie la înălţimea chemării, să se poarte într-un chip vrednic de Domnul, nu să fie rebeli faţă de Cuvântul Său, faţă de voia Sa. De aceea, cugetă tu însuţi: e bine cum te îmbraci, cum îţi cheltuieşti banii? E bine cum te împodobeşti? Faci tu cinste Bisericii lui Cristos sau ceilalţi pot spune nu e nicio deosebire între noi şi ei?

De multe ori, noi, vestitorii Evangheliei purtăm o mare vină în

privinţa aceasta, umblăm cu jumătăţi de măsură, căutăm să plăcem oamenilor, ni se pare că vom pierde pe unii, care de altfel sunt deja pierduţi; şi în loc să căutăm să-i smulgem din foc, noi închidem din ochi, nu vrem să supărăm nici pe tineri, nici pe părinţi. Disciplina în multe biserici s-a pierdut şi mustrarea pentru păcat nu se mai face (1 Timotei 5: 20). Astfel înghiţim păcat după păcat, spunându-ne că astea sunt fleacuri mărunte.

Acân n-a făcut nimănui niciun rău, n-a trăit în desfrâu, nu a dat în cap, ci şi-a permis o mică neascultare de Domnul, care părea că nu afectează cu nimic pe alţii. Dar imediat Domnul nu a mai dat biruinţă, căci păcatul ascuns era în tabără. Şi în cele din urmă, după descoperirea păcatului, Iosua îl întreabă: „Pentru ce ne-ai nenorocit?" (Iosua 7: 25). Şi mica neascultare ce Acân şi-a permis-o, a fost plătită scump cu viaţa lui şi a familiei sale. Şi dacă un păcat ascuns împiedică binecuvântările Domnului, cu cât mai mult păcate care sunt pe faţă? E necesar să se ia măsuri de însănătoşire a poporului lui Dumnezeu. Unde sunt bărbaţii care trebuie să stea în spărtură ca răul să nu se întindă? Unde sunt robii Domnului care să stea cu faţa la pământ, să agonizeze în post şi rugăciune pentru aceste victime ale amăgirii?

Cu mai mulţi ani în urmă, la curtea împăratului de la Viena se afla ca şi capelan un bătrân înflăcărat vestitor al Evangheliei. Când vremea s-a încălzit, el a observat ca damele de la curte veneau la biserică cu decolteuri, cu o ţinută necuviincioasă. El a pregătit o predică aspră împotriva modei deşănţate a femeilor. Cu texte biblice a tunat împotriva lor, arătând mânia lui Dumnezeu din cauza aceasta, şi într-o peroraţie de apogeu a strigat că cele ce se îmbracă astfel, nu merită nici să fie scuipate. Împăratul a lipsit de la capelă în ziua aceea. Damele înfuriate de jignirea adusă mândriei lor, în loc să-şi fi recunoscut vina şi să se fi pocăit, au năvălit toate în sala de audienţe, au spus împăratului jignirea adusă de capelan şi l-au rugat să ordone capelanului să-şi retragă cuvintele cu care le-a jignit. Ca să aibă linişte, împăratul a chemat pe capelan, om la care el ţinea mult, şi i-a spus că e bine să le dea satisfacţie şi să-şi retragă acea expresie. Capelanul a stat puţin pe gânduri, apoi l-a asigurat pe împărat că a doua zi va face lucrul acesta. Damele au aflat imediat aceasta şi a doua zi au umplut capela, căci au adus şi pe altele, care nu fuseseră cu o zi înainte, ca să le

arate umilirea capelanului. Acesta s-a ridicat la amvon, cu o voce domoală a spus cum a fost chemat la împărat şi i s-a cerut să-şi retragă cuvintele care le-a jignit. Ca să înţeleagă şi cele care nu fuseseră cu o zi înainte, el a repetat predica, iar când a ajuns la expresia că „nu merită nici să fie scuipate", a spus că îi pare rău de acea expresie şi şi-o retrage spunând cu accent: „Ele merită să fie scuipate!" Unde sunt azi aşa martori neînfricaţi ai Domnului? Unde e un Ioan Botezătorul care să strige liberaliştilor ce totuşi vin la biserică: „Pui de năpârci, cine v-a învăţat să fugiţi de mânia viitoare? Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră!" (Matei 3: 7, 8). Azi e nevoie de „fii ai tunetului", care să strige şi să-i trezească pe cei amăgiţi, ca „să se desprindă din cursa diavolului de care au fost prinşi să-i facă voia" (2 Timotei 2: 26).

O, Doamne, dă un val de trezire a liberaliştilor!

Apoi liberalismul se vede şi în faptul că în unele biserici sunt femei care vin la închinăciune cu capul descoperit. Şi aceasta e amăgire. În 1 Corinteni 11: 4 – 16, apostolul Pavel spune că la închinăciune bărbatul trebuie să fie cu capul descoperit, şi femeia căsătorită, ca semn că e supusă soţului ei, că îl cinsteşte, să fie cu capul acoperit, iar în v. 10 spune că „femeia din pricina îngerilor trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii. E adevărat că unii au dus în extremă această cerinţă şi au legalizat că şi fetele necăsătorite trebuie să aibă capul acoperit. Alţii cer ca toate femeile să aibă capul acoperit numai cu batic, deşi apostolul Pavel nu face precizarea aceasta, căci pe vremea aceea nu exista baticul. În Israel se folosea voalul cu care îşi acopereau capul şi faţa. Cine merge în Israel, la piaţa din Beerşeba poate vedea şi azi femei acoperite pe toată faţa, numai ochii li se văd. Dar Pavel nu cere aşa ceva, ci cere capul să fie acoperit. Deci fie că e batic, bască, turban, voal, pălărioară sau căciulă, Biblia spune să fie cu capul acoperit. Nu e bine să fim nici extremişti, nici liberalişti, ci ascultători de Cuvânt.

Unele motivează că vara le e prea cald. Dar în Israel, partea sudică, la Beerşeba, temperatura atinge 40 – 45 grade Celsius, ce ar fi dacă li s-ar fi cerut să poarte voalul pe cap şi pe faţă? Să asculte de Cuvânt le e cald în adunare, dar ce ar face dacă ar fi în câmp la seceriş sub arşiţa dogoritoare? Nu e o greutate să ai capul acoperit, cum cere

Scriptura, dacă vrei. Noi trăim în însorita Californie şi soţia nu a fost niciodată cu capul descoperit la biserică şi nici nu s-a îmbolnăvit de cap din pricina căldurii. E bine să dăm importanţă Cuvântului lui Dumnezeu şi să-l ascultăm.

În al patrulea rând, există un liberalism camuflat. Diavolul a amăgit pe unii că îi ascuns să citească literatură pornografică, să urmărească la televizor seriale cu stricăciune sau video casete cu scene de desfrâu. Vrăjmaşul a şoptit acestora că ei nu fac nimănui niciun rău, ci doar ei îşi îmbogăţesc cunoştinţele. Cu o aşa ispită a venit şi la primii oameni, dar şi-au făcut rău lor înşişi şi tuturor urmaşilor după ei. O minte hrănită cu stricăciune, se strică ea însăşi.

Într-o biserică, la o familie, ba la două, s-au ivit necazuri de erau cât pe ci să divorţeze. Biserica i-a exclus. Eu am căutat să-i ajut să nu divorţeze, căci deja se separaseră. Discutând şi cu soţul şi cu soţia am cercetat să văd cum de au ajuns în starea aceasta şi printre altele am aflat şi faptul că şi-au permis să vizioneze mai multe filme porno, astfel gândurile lor s-au stricat de la curăţia şi pacea care e în Cristos Domnul. Vai, câtă amărăciune au îndurat! Ce influenţă rea s-a răsfrânt asupra copiilor! Abia după câteva luni în care am căutat să le trezesc conştiinţa, am citit Cuvântul lui Dumnezeu, am plâns împreună, ne-am rugat împreună şi Domnul a câştigat biruinţa, iar diavolul nu a avut câştigul dorit de la noi. Ei şi-au refăcut căminul, iar după un timp biserica i-a reprimit ca membrii.

Vă rog nu vă permiteţi liberalismul acesta camuflat. Nu glumiţi cu păcatul sub nicio formă. Murdăria nu ajută, ci murdăreşte. Păcatul oricât ar fi de camuflat, el nenoroceşte. Nu vă otrăviţi gândirea cu scursurile drojdiei societăţii de azi. Nu citiţi cărţi care nu aţi putea să le citiţi în faţa mamei sau a tatălui, şi cu atât mai puţin în faţa Domnului. Nu le ascundeţi sub saltea. E mult mai bine să nu cunoaşteţi adâncurile depravării lumii de azi, ci să cunoaşteţi culmea bucuriei, a gloriilor şi a splendorilor de sus, oferite nouă prin harul lui Dumnezeu. Hrăniţi-vă mintea cu tot ce e bun, curat şi sfânt. Ca nişte aleşi copii ai lui Dumnezeu, nu vă lăsaţi amăgiţi de domnul întunericului, care uneori se preface în înger de lumină. Nu aveţi părtăşie cu el nici prin cărţi, nici prin video, nici prin televizor. Cine umblă cu petrol să nu se mire că

miroasă a petrol, cine lucrează cu hoituri şi cadavre, va răspândi duhoare în jurul său, iar cine lucrează cu parfumuri, va răspândi parfum.

Tineri, nu vă lăsaţi amăgiţi că nu ştie nimeni ce citeşti sau ce vizionezi. Este Unul care ştie şi vede totul, de ochii Lui nu te poţi ascunde. Pe de altă parte, toate acestea se imprimă pe banda memoriei tale şi îţi infectează gândirea şi simţurile. Gândul de azi e fapta de mâine. Liberalismul acesta pe care diavolul îţi spune că e bine camuflat, foarte curând va fi dat la iveală. Sămânţa lui e acoperită azi, dar mâine va încolţi şi va răsări. Nu daţi prilej diavolului să-şi pună neghina lui în ogorul inimii voastre. Şi atunci când vi se pare că nu vă vede nimeni, rămâneţi copii curaţi ai Dumnezeului Preaînalt, care a plătit scump răscumpărarea voastră. Arătaţi-l recunoştinţa prin ascultare deplină şi nu veţi regreta niciodată. Ştiu aceasta din experienţă, de aceea vă dau îndemnul acesta.

8. Amăgiri cu învăţături rătăcitoare

*„Dar Duhul spune lămurit că îţi vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească... de învăţăturile dracilor" (*1 Timotei 4: 1).

La capitolul „Amăgirea cu ocultism" am arătat alipirea de duhuri înşelătoare, aici voi căuta să vă înştiinţez despre alipirea de învăţăturile dracilor. Biblia ne înştiinţează despre aceasta că se va petrece în vremile din urmă. După cum există o învăţătură a lui Dumnezeu, tot aşa există şi o învăţătură a vrăjmaşului lui Dumnezeu, a lui Satan. Semnalarea din partea Duhului Sfânt e că în vremile din urmă, „unii se vor lepăda de credinţa" prin care avem mântuirea şi viaţa veşnică în Cristos Domnul, „ca să se alipească de învăţăturile dracilor". Nu se poate cu amândouă, căci se exclud. Diavolul nu-l poate lua în şcoala lui, până nu se leapădă de credinţa în Cristos Domnul. Învăţăturile dracilor îţi promit fericirea aici pe pământ, scutirea de batjocuri şi persecuţii, fericirea de o clipă prin pofte şi plăceri prin realizările tale. Învăţăturile Domnului îţi oferă fericirea pentru timp şi eternitate prin ceea ce a făcut Cristos Domnul pentru noi, chiar dacă trebuie să întâmpini aici necazuri, greutăţi, prigoane din partea

vrăjmaşului lui Dumnezeu şi poate şi martiraj.

Noi trăim azi vremea aceasta de mare amăgire. Banii falşi nu sunt făcuţi altfel, ci sunt imitaţi aproape în totul ca cei reali, numai că sunt de altă fabricaţia şi că nu au nicio acoperire. Tot aşa sunt şi promisiunile Satanei, nu au nicio acoperire. El e mincinos, promite fericirea, dar dă nenorocirea. Şi mulţi se pomenesc ca şi Esau că pentru un blid de linte şi-au vândut sufletul. Oare cauţi tu mereu lumina de sus, ca să poţi deosebi bine care e învăţătura lui Dumnezeu şi care sunt învăţăturile dracilor?

Cuvântul „învăţăturile" arată pluralul, deci sunt mai multe şi sunt diferite. Unii demoni folosesc învăţături din Biblie, dar distorsionate, le accentuează greşit, le schimbă sensul. De aceea cad în cursă chiar şi unii credincioşi. Oare n-a îndrăznit Satan să spună chiar Domnului Iisus, când L-a suit pe streşina Templului „aruncă-Te jos, căci este scris: ‚El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; şi el Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să te loveşti cu piciorul de vreo piatră"? (Matei 4: 6). Încerca prin text biblic să îl determine să asculte de el. Nu te mira că vine la tine prin slughiţele lui tocmai cu texte biblice. Aşa consideră că te poate înşela mai uşor. E vremea testării credinţei tale nu prin persecuţie, ci prin învăţături rătăcitoare. Diavolul vrea doborârea ta. Cercetează-te: eşti tu printre cei aleşi, găsiţi credincioşi adevărului sau eşti printre cei înşelaţi. Azi înşelăciunea face ravagii. Fii cu mare grijă şi alipeşte-te mai mult de Domnul şi de Cuvântul Său sfânt.

Iată câteva curente de învăţături ale dracilor:

1. TĂGĂDUIREA CAMUFLATĂ A INSPIRAŢIEI DIVINE A BIBLIEI. Aceasta nu e o sectă sau grupare religioasă, ci un curent de învăţătură, care promite să dea lumină asupra Cuvântului Sfânt, dar în realitate întunecă. E o învăţătură drăcească ce caută să submineze credinţa, să aducă apostazia în mintea oamenilor de vârf. Ea se propagă tocmai în seminarii teologice şi se impune prin aşa numite „noi descoperiri", ce sunt foarte sofisticate. De fapt, nu e decât că acelaşi drăcuşor, care a inspirat „Înalta critică germană" în secolul al XVIII-lea, acum o readuce din nou pe tapet, doar puţin diferit. Atunci

pe bază de istorie căutau să tăgăduiască adevărul Bibliei. Fiindcă istoria nu îl avea pe Sargon în lista împăraţilor Asiriei, pe Belşaţar împărat al Babilonului, etc., ei căutau să doboare Biblia spunând că ea conţine nume şi fapte mitologice. Dar hârleţul şi lopata le-a înfundat gura, căci de sub dărâmăturile Ninivei şi Babilonului, Dumnezeu a făcut pe arheologi să scoată la lumină nenumărate dovezi, care i-au făcut pe ei şi ştiinţa lor de minciună şi au arătat că Biblia este adevărată. Aceeaşi învăţătură drăcească, îmbrăcată în alte haine, încearcă acum să amăgească pe mulţi care cred Biblia.

Revista „The Christian World Report" pe Ian.
— Feb.1993, la pag. 21 anunţa că a apărut un nou dicţionar biblic numit „The New Anchor Bible Dictionary", care se intitulează nondenominational, deci nu exprimă vederile unei religii, dar care respinge părerea conservativă fundamentală că Biblia e în totul inspirată şi adevărată; nu afirmă că Cristos este Domnul, ci spune că El printr-o seamă de cazuri nu poate fi demonstrat că e Mesia. Prin analize a rădăcinii unor cuvinte în ebraică, greacă şi latină te trânteşte în labirintul întunecat al necredinţei.

Am citit două cărţi care tot aşa pe baza cuvântului grec „aionios" = eon, căutau să arate că osânda nu e veşnică, ci doar de un veac. Dar luând sensul acesta înseamnă că nici viaţa veşnică nu e eternă, ci doar de un veac. Cuvântul este folosit şi în legătură cu Dumnezeu, atunci e Dumnezeu doar de un veac, nu e veşnic? Ce înşelăciune e să pretinzi că dai lumină şi ea e întuneric! William Barclay în lucrarea sa „Analiza semantică a unor termeni", tradusă în limba română de Societatea Misionară Română, Wheaton, 1992, la pag. 254 spune: „Platon a fost acela care a luat cuvântul acesta „aionios" – este posibil că el l-a inventat – şi i-a dat sensul acesta misterios, deosebit. Pe scurt, pentru Platon „aionios „este cuvântul care descrie eternitatea, în contrast cu timpul. Platon îl foloseşte, după cum s-a afirmat, pentru a defini ceea ce nu are nici început, nici sfârşit şi care nu este supus nici schimbării, nici decăderii, ceea ce este mai presus de timp şi despre care timpul ne dă o imagine în mişcare".

Platon foloseşte acest cuvânt în a doua carte a Republicii, vorbind despre răsplata oamenilor drepţi; în Legi afirmă că eternitatea

aparţine zeilor; iar în Timeu unde vorbeşte despre Creatorul şi Universul Său, el arată că în eternitate nu există starea de bătrân sau tânăr, nu există niciun trecut, prezent sau viitor.

Acum, dacă pentru viaţa veşnică e folosit acelaşi cuvânt care arată eternitatea lui Dumnezeu, eu sunt mulţumit cu o aşa viaţă, chiar dacă unii spun că ea e doar de un veac. Opintelile lor nu mă clintesc de pe cale. În realitate sunt germeni de necredinţă.

O altă revistă a adus ştirea că un critic a pus Evanghelia lui Ioan în computer să o analizeze şi computerul i-a spus că nu toate cuvintele sunt ale lui Ioan. Şi când cineva citeşte de o aşa analiză ştiinţifică de ultimă modă, vai, cum să n-o creadă! Astfel, în mintea lui începe să nu mai creadă că Evanghelia e în întregime scrisă de Ioan. Dar eu ştiam fără computer că nu toate cuvintele de acolo sunt ale lui Ioan. În acea Evanghelie avem cuvinte ale lui Ioan Botezătorul, ale lui Nicodim, ale femeii samaritene, ale orbului din naştere vindecat, cuvinte ale Domnului Iisus, ale marelui preot, ale aprozilor, ale lui Pilat, ale lui Toma, ale lui Petru. Era rău dacă computerul spunea că toate cuvintele sunt ale lui Ioan. Azi e atâta străduinţă să strecoare necredinţa în sufletele oamenilor cu privire la Biblie. Oare te-ai rugat tu azi dimineaţă să te învrednicească Domnul să-ţi păzeşti credinţa?

Revista „The Biblical Archaeology" arăta într-un număr că s-au făcut cercetări în pustia Sinai şi nu s-a găsit nicio urmă că Israel a fost pe la Muntele Sinai. Probabil că după 3500 de ani, se aşteptau să găsească vreun buletin de identitate al lui Moise sau Aaron. Din moment ce ei erau cu corturile, doar în trecere pe acolo, oare doreau să găsească vreun ţăruş de cort pe care să scrie „Israel a trecut pe aici"? Azi necredinţa caută să pătrundă în mintea credincioşilor pe cale de ştiinţă, ca să-i răstoarne. Bătălia vrăjmaşului se dă pentru minte. De aceea, cei mai greu atacaţi sunt cei cu multă pregătire, nu fratele Ion de la Filipeştii de Pădure, căci el ştie doar una, ca orbul din naştere vindecat; că a fost păcătos şi azi e mântuit, şi atât îl este de ajuns, slavă Domnului. El e ca scoica lipită de stâncă dintr-o predică a lui Spurgeon; ea nu ştie cine a făcut stânca, nu ştie când a fost făcută, nu ştie compoziţia ei, ci ştie doar că ea rezistă valurilor şi s-a agăţat de ea încât n-o poţi dezlipi de stâncă. O, de am face şi noi aşa cu Cuvântul

sfânt! Fraţii mei, nimic să nu vă dezlipească de Domnul!

O mare parte a profesorilor de seminarii nu cred şi nu trăiesc tot ce e scris în Biblie. De aceea şi cei ce studiază e bine să fie cu mare băgare de seamă. Liberalismul şi modernismul a contaminat mintea multor profesori. Dr. Oswald Smith, când l-a trimis pe fiul său Paul la Seminar, după Crăciun, a primit o scrisoare în care printre altele îl spunea: „Ca o chestiune, aici ne-am văzut că alunecăm în modernism şi socialism, fără să ne dăm seama. Când am sosit aici se părea că toţi cred lucrurile fundamentale ca noi: în inspiraţia Scripturilor, în salvarea prin credinţă, în naşterea din Fecioară, în înviere şi chiar în a doua venire a lui Cristos. Dar după Crăciun, când am început să discutăm lucrurile, am descoperit că fără să ne dăm seama, noi am ajuns să avem vederi moderniste. Toate învăţăturile fundamentale ne-au fost dezrădăcinate şi nu ne-a mai rămas nimic în ce să credem… În fine, m-am decis că dacă modernismul e în tot ce mi-a rămas să cred, am să trântesc toate şi să nu mai cred în nimic. Timp de vreo zece zile nu am mai citit nici Biblia, nici nu m-am rugat…” El descrie cum a fost şocat în credinţa lui de spusele profesorilor săi, şi cum datorită rugăciunilor tatălui său, s-a echilibrat în credinţă şi în legătura sa cu Dumnezeu. Azi e o bătălie aprigă în câmpul acesta al învăţăturii şi mulţi ajung amăgiţi cu necredinţă în Cuvântul sfânt.

2. Altă învăţătură amăgitoare mult plăcută firii pământeştie că **MÂNTUIREA NU SE POATE PIERDE.** Odată ce eşti mântuit – spun unii – poţi să faci orice, tu nu-ţi poţi pierde mântuirea, căci nu este cădere din har. Dar Biblia nu spune aşa ceva (Galateni 5: 4; 1 Timotei 1: 19, 20; Evrei 6: 1 – 4). Învăţătura aceasta e o supra-accentuare a unor versete biblice în dauna altora. Baza principală a acestei învăţături e Ioan 10: 28: „Eu le dau viaţă veşnică, în veac nu, vor pieri, şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea”. Dar în Ioan 15: 2, tot Domnul Iisus spune: „Pe orice mlădiţă care este în Mine şi n-aduce roadă, El – Tatăl, vierul – o taie”. E contrazicere între aceste versete? O, nu, ci amândouă sunt adevărate. Noi trebuie să luăm Biblia ca un întreg, nu să accentuăm unele texte, fără să ţinem seama de celelalte. Noi avem viaţa veşnică în Cristos Domnul (1 Ioan 5: 11, 12), nicidecum aparte de El. El fiind înăuntrul nostru, vrăjmaşii ne pot lua viaţa aceasta, dar nu viaţa veşnică. Ei nu ne pot răpi din mâna Lui. Martirilor li s-a răpit viaţa

aceasta trecătoare, dar nu cea veşnică, căci nu i-au putut despărţi de Mântuitorul lor. Asigurarea Lui e că El e în stare să ne păzească. Al doilea text arată starea noastră: lipsa de roadă şi consecinţele ei. Mlădiţă e în viţă, dar fără roadă, atunci Tatăl însuşi o taie. Cauza nerodirii e în neglijenţa care a lăsat să crească spinii şi ei au înăbuşit sămânţa (Luca 8: 14).

Dumnezeu nu mântuieşte pe nimeni cu forţa şi nu duce cu forţa pe nimeni în cer. Noi avem încă voinţa noastră liberă. După cum avem dreptul să o acceptăm, tot aşa trebuie „să o ducem până la capăt" (Filipeni 2: 12). La fel în Ioan 15: 6, se arată că noi, ca mlădiţe, avem încă voinţa liberă şi putem să nu rămânem în viţă. De aceea în Ioan 15: 1 – 11, Domnul Iisus foloseşte de 13 ori verbul „a rămâne". Deci rămânerea e acţiunea noastră. Noi suntem îndemnaţi să rămânem în El. Toate înştiinţările şi toate îndemnurile apelează la voinţa noastră. În timp ce nimeni din afară nu ne poate smulge din mâna Lui, noi ne putem smulge, inima noastră rea şi necredincioasă ne poate despărţi de Dumnezeul cel viu (Evrei 3: 12). Biserica din Laodiceea, prin felul ei de trai, L-a scos afară pe Cristos Domnul. El, viaţa veşnică, era afară. Învăţătura aceasta e foarte amăgitoare şi înşală pe credincioşi. Liberalismului îl place o aşa învăţătură. Şi unii, ca să-şi acopere păcatele şi căderile lor, răspândesc această învăţătură. Biblia ne învaţă să ne dăm „toate silinţele", să fim „credincioşi până la moarte". Rămâneţi lângă adevărul întreg al Cuvântului sfânt.

O analiză mai amănunţită a acestei învăţături şi a perseverării în har, cum ne învaţă Biblia, am făcut-o în cartea „Harul lui Dumnezeu".

3. O altă învăţătură rătăcitoare este a **MARTORILOR LUI IEHOVA**. Ei se prezintă cu Biblia în mână şi merg din casă în casă, dar ei nu cred ce spune Biblia. Ei nu cred că Domnul Iisus e de o fiinţă cu Tatăl, deci nu cred că e adevăratul Fiu al lui Dumnezeu, ci afirmă că a fost adoptat ca Fiu la botez. Ei de fapt nu spun lucrul acesta decât după ce au prins bine pe cineva în plasa lor. La suprafaţă nu pare mare lucru, dar în fond e o tăgăduire a Dumnezeirii Domnului Iisus şi atunci Jertfa lui răscumpărătoare nu mai are valoare. Aici e partea gravă a învăţăturii lor. Cristos Domnul, Fiul lui Dumnezeu, e singurul Mântuitor. Biblia spune clar lucrul acesta: „În nimeni altul nu este

mântuire, căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiţi" (Faptele Apostolilor 4: 12). Apostolul Pavel a scris: „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său" (Efeseni 1: 7). La fel afirmă şi apostolul Ioan: „Şi noi am văzut şi mărturisim ca Tatăl a trimis pe Fiul Său, ca să fie Mântuitorul lumii" (Ioan 4: 14). Când accepţi învăţăturile lor şi tăgăduieşti că El e de o fiinţă cu Tatăl, aşa cum el a zis: „Eu şi Tatăl una suntem" (Ioan 10: 30), ci doar un simplu om, înfiat de Dumnezeu la botez, atunci nu-ţi mai rămâne nicio posibilitate de mântuire, nicio posibilitate a schimbării vieţii, a naşterii din nou prin Duhul Sfânt şi nicio speranţă de viitor.

Ei nu cred că Domnul Iisus a înviat cu trupul, ci spun că a înviat doar în spirit. Ei afirmă: „Omul Iisus Cristos a murit şi rămâne mort ca om". Ei nu cred în a doua Sa venire glorioasă, ci spun că a venit în secret în anul 1914. Ei nu cred în Sfânta Treime, ci spun că e o învăţătură diavolească. Nu cred în răspunderea personală pentru păcat, nici în osânda lui Dumnezeu din ziua Judecăţii, nu cred în pedeapsa veşnică, în iad. Ei nu cred în nemurirea sufletului. Deci, cu Biblia în mână, caută să te abată de la adevăr. Face aceasta Duhul Sfânt? Nu, ci duhul diavolului. Apostolul Ioan a scris: „Prea iubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh, ci să cercetaţi duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi proroci mincinoşi. Duhul lui Dumnezeu să-l cunoaşteţi după aceasta: orice duh care mărturiseşte că Iisus Cristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; şi orice duh care nu mărturiseşte pe Iisus, nu este de la Dumnezeu, ci este de la Anticrist" (1 Ioan 4: 1 – 3), Deci, învăţătura lor este o învăţătură a dracilor, o învăţătură amăgitoare. Fiţi cu mare grijă.

Ei afirmă că ei sunt cei 144.000 din Apocalipsa (Apocalipsa 7: 4 – 8), deşi textul acolo face precizarea că aceia sunt „din toate seminţiile lui Israel". Dacă întrebi de care seminţie a lui Israel aparţin, nu pot să-ţi arate spiţa genealogică. Ei merg din casă în casă şi vreau să facă prozeliţi, nu oameni mântuiţi prin sângele Mielului lui Dumnezeu. Nu acceptă să te rogi cu ei. Nu sunt gata să discute decât textele pe care ei le-au învăţat şi ştiu să le sucească. Pun accent pe împărăţia de o mie de ani pe pământ, de aceea li se zice milenişti. Toată lucrarea lor este să te abată de la adevărul biblic la părerile lor, să te lege de ei, nu de Cristos

Domnul. Nu Duhul Sfânt face aceasta, ci alt duh, contrar lui Cristos Domnul. Se cere mult discernământ spiritual, ca să nu fim amăgiţi.

4. Alt curent de învăţătură amăgitoare e **MORMONISMUL.** Ei spre înşelare vin cu Biblia, dar ei au o altă evanghelie, a lui Joseph Smith, întemeietorul şi profetul sectei mormonilor, care învăţa poligamia şi a practicat-o din plin. Unii istorici spun că el a avut 24 soţii, alţii spun că a avut până la 84 soţii. Învăţătura lor e că toţi mormonii până la urmă vor fi Dumnezei, că în veşnicie se vor căsătorii şi vor avea câte soţii doresc. Şi ei, deşi au învăţături contrare Evangheliei, sunt foarte harnici în câştigarea de aderenţi chiar dintre credincioşi. În dos e un duh de rătăcire de la învăţătura curată şi clară a Sfintelor Scripturi.

Dave Hunt, scriitor de seamă, bun prieten al românilor, a predicat de mai multe ori în biserica noastră. În cartea sa: „The Cult Explozion", Irvine, la 1980, la pag. 143, dă cazul lui Joanna Melville, care a fost convertită la mormoni de doi misionari zeloşi ce umblau din casă în casă. La biserica mormonă se spune că spre a-ţi da seama că eşti pe calea bună, că evanghelia lui Smith e adevărată, trebuie să capeţi un semn: începe să-ţi ardă pieptul. Dar Joanna n-a primit semnul acesta. Ea s-a rugat, era sinceră, dar au trecut vreo trei luni şi ea n-a primit semnul acesta. Într-o sâmbătă după masă, îngrijorată de lipsa acestui semn, singură acasă, stătea şi se uita pe geam. Deodată atenţia i-a fost atrasă de o pată luminoasă ce a zărit-o la distanţă, dar care, pe măsură ce se apropia de ea, a devenit tot mai mare, a pătruns înăuntru şi s-a materializat în figura străbunicii ei, la care ea a ţinut foarte mult şi care era moartă de vreo cinci ani. Ea a apărut întocmai cum era şi cu vocea pe care o cunoştea aşa de bine. Aceasta i-a spus să nu mai aştepte semnul, ci să creadă că Joseph Smith e profetul lui Dumnezeu şi să nu părăsească biserica mormonă, căci aceasta e biserica adevărată. Joanna nu şi-a dat seama că a ajuns în necromanţie, fără să vrea, făcuse legătură cu spiritele. De fapt, la mormoni e ceva obişnuit să intri în legătură cu spiritele celor plecaţi. Ea s-a bucurat că însăşi bunica ei, care pe pământ nu a fost mormonă, a venit să o întărească. Nu îşi dădea seama că un spirit a căutat să pună stăpânire pe ea îţi felul acesta. Cu vremea ea a ajuns să-şi dea seama de marea deosebire ce o spune Joseph Smith despre revelaţiile sale şi felul lui de

trai în desfrâu nepotolit; a citit despre învăţătura lor de îndumnezeire, despre recăsătorii în lumea de dincolo, şi toate au stârnit nedumeriri. Între timp, soţul a ajuns de s-a predat Domnului şi mergea la o altă biserică. El i-a spus că nu se va face niciodată mormon. Necăjită, ea s-a dus la episcopul lor să-l întrebe ce-i de făcut. Acosta a sfătuit-o să divorţeze şi să se recăsătorească cu un mormon. Sfatul lui a pus-o şi mai mult pe gânduri. Ea îşi iubea soţul şi Biblia îi spunea să nu divorţeze. Apoi a aflat de alte şi alte învăţături ale lor contrare Bibliei. Acum voia să părăsească mormonismul, dar o forţă o ţinea. A început să aibă nopţi de coşmar. Auzea voci nu numai noaptea, ci şi ziua, care îi spuneau să nu părăsească biserica mormonă. După săptămâni de zbucium, a hotărât să se sinucidă, ca să scape, dar Dumnezeu a fost bun cu ea şi a trimis la ea pe un credincios. Acesta a ajutat-o să se predea Domnului şi astfel a scăpat de sub opresiunea spiritului care pusese stăpânire pe ea.

La ea amăgirea a venit cum nu s-a aşteptat. Ce mare trebuie să fie vegherea noastră în aceste vremuri!! Apostolul Pavel spune: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti” (Efeseni 6: 12). De obicei noi trecem în mod fugar peste acest verset, dar apostolul ne înştiinţează că în lumea spiritelor sunt grade ierarhice: căpetenii, domnii, stăpânitori şi duhuri ale împărăţiei întunericului. Există inteligenţe super-umane, care în starea aceasta de mare încleştare în lupta spirituală, odată te prăbuşeşte, dacă tu nu eşti înarmat. La luptă dreaptă poate am fi gata să murim pentru Domnul, dar la amăgiri oare putem să rămânem în picioare?

Sesizez şi insist să veghem cu privire la aceste amăgiri, căci ne privesc pe toţi şi mi se pare că noi suntem prea nepăsători. Ne considerăm deştepţi, tari şi ne bizuim că Dumnezeu trebuie să ne păzească. Dar bizuirea nu e izvorâtă dintr-o încredere totală în Domnul şi o trăire în strânsă părtăşie cu El, ci e doar o camuflare a nepăsării noastre. Aici e pericolul! Apostolul spune că noi trebuie „să ne întărim în Domnul şi în puterea tăriei Lui”. Ce am făcut eu ieri, ce am făcut azi ca să mă întăresc? Am eu toată armura lui Dumnezeu? Iar apostolul Ioan spune: „Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh, ci să

cercetaţi duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu" (1 Ioan 4: 1). Fiţi cu mare grijă la curentele de învăţături diavoleşti, care îmbracă haină de lumină. Au fost alţii cu mult mai multe cunoştinţe ca voi, dar lipsiţi fiind de lumina de sus, au fost amăgiţi. Rămâneţi lângă Cuvântul Domnului. Nu vă vindeţi sufletul nici pentru bani, nici pentru poziţii. Nu vreau să sperі pe nimeni, ci doresc să fim treji şi tari în Domnul, cu atât mai mult, cu cât ştiţi în ce împrejurări ne aflăm.

5. Altă învăţătură amăgitoare este **MEDITAŢIA TRANSCENDENTALĂ.** Meditaţia asupra Cuvântului sfânt, asupra lucrărilor lui Dumnezeu e o metodă de maturizare în viaţa creştină. Ea e necesară. Psalmistul spunea: „Robul Tău cugetă adânc la orânduirile Tale… voi cugeta la lucrurile Tale cele minunate" (Psalmul 119: 23, 27). A medita înseamnă a cugeta la ceva. Cugetarea la Dumnezeu, ce bun e El, ne face să izbucnim în mulţumire şi încântări de laudă. Contemplarea lucrărilor Sale minunate ne umplu de uimire, de adoraţie, de închinăciune. Noi trăim într-un veac al vitezei şi nu prea avem timp de meditaţie, asta e ceva rău. Dar meditaţia transcendentală e de inspiraţie diavolească. Ea a ajuns foarte răspândită astăzi chiar şi în România. Ea e o falsificare a meditaţiei. Numirea sună frumos, dar cu atât e mai înşelătoare. Poate chiar şi unii credincioşi au fost prinşi în cursa aceasta. În timp ce meditaţia creştină are ca obiect de gândire pe Dumnezeu, orânduirile Sale, lucrările minunate, meditaţia transcendentală e detaşarea de la orice obiect, plutirea fără ţintă pe aripile gândului, reducerea la tăcere deplină a minţii. Scopul de reclamă spre a amăgi pe cât mai mulţi e că această meditaţie aduce liniştire minţii, destindere omului vremii noastre atât de stresat.

„E ceva păcătos în aceasta?" – pot întreba unii. Nu destinderea, relaxarea nu e păcătoasă, e binevenită, dar predispoziţia ce se creează, prin aceasta e periculoasă. Experienţa a mii de cazuri e grăitoare. Între meditaţia transcendentală şi spiritism e doar un pas. Transcendental înseamnă ceva ce e deasupra simţurilor noastre. Aceasta e învăţătură orientală prin care oamenii au ajuns la spiritism, au făcut contact cu duhurile răutăţii din văzduh. În mintea mea, să zic în icoană de vorbire, am un pian şi dacă eu renunţ să cânt la el, vine un altul, se aşază şi cântă sau, cum a spus Domnul Iisus, că spiritul găseşte casa goală, vine şi aduce cu el alte şapte spirite.

E bine ca cei credincioşi, copiii Domnului, să se desprindă de la cele trecătoare, să stea muţi înaintea Domnului şi să cugete adânc la ce a făcut Domnul pentru ei, la ce este Domnul pentru ei şi la ce fel de oameni ar trebui să fie ei. O aşa meditaţie vă relaxează, vă umple de bucurie, de adoraţie, de încredere în Dumnezeul nostru mare, precum şi de corectare continuă, de creştere în har. Dar nu vă jucaţi cu focul, cu lumea duhurilor, care sunt gata să năvălească mai rău ca barbarii de altă dată. Împletiţi în totul meditaţia cu rugăciunea şi trăirea.

6. O altă învăţătură rătăcitoare este **UMANISMUL** zilelor noastre, care a captivat deja mintea multora. Trebuie să facem deosebire între „umanism" şi „umanitarism". Umanismul e religia celor ce zeifică omul. Creştinismul e centrat în jurul lui Dumnezeu, umanismul e centrat în jurul omului. Pe el îl consideră capabil să rezolve toate lucrurile, fără Dumnezeu şi fără minuni. Ei zic că omul îşi este atotsuficient lui însuşi şi prin forţele sale e în stare să găsească soluţii la problemele sociale, economice, politice şi financiare. El poate eradica boli, poate alina suferinţa, poate face sateliţi, poate zbura în spaţiu, poate crea bunăstarea, raiul pe pământ. El e stăpânul lumii, deci el e dumnezeu. Vai, însă, ce mare diferenţă este între afirmaţie şi realitate. Omul a adus iadul pe pământ, iadul înainte de iad.

În general, umanismul este religia intelectualilor care doresc o libertate academică, o independenţă faţă de Dumnezeu, nu vreau să-l fie supuşi. E aroganţa luciferică ce se trâmbiţează în sistemul de educaţie şi se îmbibă în mintea studenţilor până ce va culmina în arătarea lui Anticrist, care pe faţă se va proclama Dumnezeu. Deci umanismul pavează calea pentru ridicarea Fiarei pe tron. Această învăţătură drăcească s-a întins pe toată faţa pământului, atât în ţările capitaliste, cât şi în ţările socialiste sau comuniste.

În revista „The Humanist" pe Sept.
— Oct.1992, la pag. 18, sub titlul „The Great Satan of Humanism", umanistul Albert J. Menendez dă vederile altora despre umanism. Astfel David A. Fisher în „Istoria lumii pentru şcolile creştine", descrie umanismul ca „o supra-accentuare a vredniciei şi abilităţii umane, ce duce pe om să se glorifice pe sine în locul lui

Dumnezeu… În timp ce formele lui istorice pot varia, umanismul conduce poporul în mod inevitabil la depărtarea de Dumnezeu şi de preocupările spirituale… El promovează ideea falsă că omul e bun şi că e superior lui Dumnezeu. Umanismul secular al veacului al XX-lea leapădă cu totul credinţa în Dumnezeu şi se închină omului ca dumnezeu. Oricum mândria umanismului nu va scăpa nepedepsită".

Glen Chambers şi Gene Fisher în manualul „Istoria Statelor Unite" pentru şcolile creştine, definesc umanismul ca o „religie de tip uman, care înlocuieşte pe Divinul Creator cu evoluţia, cerul cu speranţa unei utopii realizată de om, pe Cristos cu lideri umani, păcatul cu devieri sociale, doctrinele biblice cu cunoştinţa omenească şi Evanghelia cu reforme sociale".

Michael R. Lowman în „Istoria Statelor Unite şi perspectiva creştină" spune: „Secularizarea şcolilor publice în timpul decadei precedente a contribuit la revoluţia culturală din decada 60. Şcolile publice au învăţat filosofia umanistă cu permisivitatea ei şi cu teoria evoluţiei, reducând astfel omul la nivelul animalelor, fără să-i dea niciun scop în viaţă".

Acestea nu sunt părerile mele, ci ale unor oameni competenţi, care au studiat umanismul în învăţăturile lui, precum şi în consecinţele acestei învăţături. Legea umaniştilor este Manifestul II, redactat în anul 1973. În articolul VI se decretează: „Dreptul de control al naşterilor, avortul şi divorţul să fie recunoscute, iar manifestările sexuale să nu fie interzise. O societate civilizată trebuie să fie tolerantă" (V. Kloes, Vestea bună" L.A. Dec. 1989, pag. 24). Şi după 20 de ani de la acest al II-lea Manifest, Statele Unite au milioane de avorturi, 1.170.000 divorţuri anual şi sute de mii sau milioane de bolnavi de AIDS (SIDA). Învăţătura semănată ieri în şcoli, azi aduce roadă, groaznică roadă: prăbuşirea familiei, alcoolism, desfrâu, violuri, avorturi, divorţuri, crime, sinucideri. Biblia spune: „S-au făcut că sunt înţelepţi şi au înnebunit" (Romani 1: 22). Umanismul e o învăţătură a dracilor. Încă în Eden, Satan a îndemnat pe Eva să asculte de el, să mănânce din pomul oprit şi „veţi fi ca Dumnezeu" (Geneza 3: 5). Dar el e tatăl minciunii, ascultându-l, a urmat nenorocirea, rezultatul dezastruos pentru timp şi eternitate. Cu cât vedem învăţătura aceasta răspândită,

cu atât trebuie să ne dăm seama mai bine că Biblia este adevărată, că proorociile ei se împlinesc sub ochii noştri şi că e bine să ascultăm de învăţătura lui Dumnezeu, nu de învăţăturile dracilor

Învăţăturile dracilor aduc Era Nouă (New Age), atât de mult trâmbiţată astăzi, când omul va ajunge pe cea mai înaltă culme a amăgirii. Credincioşii e bine să fie cu mare grijă să nu fie amăgiţi şi ei. Domnul Iisus a zis: „Vegheaţi şi vă rugaţi ca să nu cădeţi în ispită" (Marcu 14: 38).

9. Amăgirea cu Anticrist

*„Şi tot pământul se mira după fiară. Şi au început să se închine balaurului pentru că dăduse puterea lui fiarei. Şi au început să se închine fiarei... şi amăgea pe locuitorii pământului" (A*pocalipsa 13: 3, 4, 14)

Aici e o mare proorocie. E mult mai mare decât toate previziunile lui Nostradamus sau ale lui Edgar Cayce, mare spiritist american. Şi ale acestora sunt crezute şi popularizate mereu, iar Biblia e desconsiderată. Amăgirea cu Anticrist e culmea şi cea din urmă amăgire. Şi ea e foarte, foarte aproape.

Mereu se vorbeşte despre globalism, să fie un singur guvern, o singură monedă, o singură religie. În Europa e vorba că deja sunt imprimate noile bancnote. La Bruxelless este deja de câţiva ani giganticul computer poreclit „The Beast" (Fiara), care să fie folosit pentru guvernarea lumii, cu informaţii despre fiecare locuitor al pământului, ca fiecare să poată fi controlat. Henry Spaak fostul secretar general al organizaţiei NATO a zis: „Daţi-ne un om care să poată ţine supuşi pe toţi, şi fie el Dumnezeu, fie diavol, noi îl primim". Azi suntem purtaţi în mod rapid spre aşa vremuri.

În legătură cu Anticrist sunt o seamă de întrebări: Cine va fi? Din ce popor se va ridica? Cum va fi posibil să supună şi să conducă o lume întreagă? Biserica, mântuiţii Domnului, vor fi pe pământ în timpul domniei lui Anticrist? Se poate ca Dumnezeu să-şi lase pe prea iubiţii Lui copii în mâinile fiarei? Ce spun unii oameni? Ce spune Biblia?

Ce spune profeţia despre prima fiară?

În Apocalipsa 13 avem descrierea făcută de apostolul Ioan: *„Apoi am stătut pe nisipul mării. Şi am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coame şi şapte capete; pe coarne avea zece cununi împărăteşti şi pe capete avea nume de hulă. Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, şi gură, ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie şi o stăpânire mare. Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Şi tot pământul se mira după fiară. Şi au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Şi au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara şi cine se poate lupta cu ea?” I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari şi hule. Şi i s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni. Ea şi-a deschis gura şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul şi pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinţii, şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpânire peste orice seminţie, peste orice popor, peste orice limba şi peste orice neam. Şi toţi locuitorii pământului i se vor închina, toţi aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieţii Mielului, care a fost junghiat. Cine are urechi, să audă!!”* (Apocalipsa 13: 1 – 9).

Ce spune despre fiara a doua?

„Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, şi vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; şi făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârşea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ în faţa oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă în faţa fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie şi trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, şi să fie omorâţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Şi a făcut ca toţi: mici şi mari, bogaţi şi săraci, slobozi şi robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei. Aici e înţelepciunea: cine are pricepere să socotească

numărul fiarei. Căci este un nume de om. Şi numărul ei este şase sute şase zeci şi şase" (Apocalipsa 13: 11 – 18).

Codul de lămurire a termenilor figurativi

Apostolul Ioan se află exilat din pricina credinţei în insula Patmos. Acolo Dumnezeu i-a dat descoperiri cu privire la viitor. Ca să le poată trimite afară din lagărul lor, el le-a pus într-un limbaj figurativ. Balaurul e Satan (Apocalipsa 12: 9); întâia fiară e Anticrist, cele şapte capete sunt munţi pe care şade femeia, marea desfrânată sau biserica apostată, ce călăreşte fiara; sunt şi şapte împăraţi, cele zece coarne sunt zece împăraţi (Apocalipsa 17: 9, 10, 12); a doua fiară e prorocul mincinos, marea simbolizează mulţimea învolburată a locuitorilor de pe pământ, pământul din care iese a doua fiară e teren stabil, înseamnă creştinismul. Fiara dintâi are rol politic de amăgire. Fiara a doua are rol religios, să facă semne şi minuni spre a amăgi pe cei ce nu i-a putut amăgi prima fiară.

Marea enigmă: cine e fiara?

Cine va fi fiara întâi? Nu ştiu. Şi nu e ţinta acestui studiu să stabilesc cine e fiara, ci vreau să previn pe orice credincios, indiferent de religie, să nu se închine fiarei. S-ar putea să fie unul din Piaţa Comună Europeană, ori un evreu care să se dea drept Mesia şi Israel va fi amăgit să-l creadă. El va face un legământ cu Israel şi la urmă ajunge să se aşeze în Templu, spre a i se închina. Sau nu cumva e Sadam Husein din Irak, Babilonul de altă dată, care a primit lovitura de moarte, ce se vindecă acum? Sau Gorbaciov, care la fel a primit lovitură de moarte. Eu sunt sincer şi spun: nu ştiu cine va fi. Mulţi au făcut calcule în ce priveşte numărul numelui fiarei 666. Numărul s-a potrivit şi lui Nero, şi papei (Vicarius filli Dei), şi lui Stalin, şi lui Hitler. Spaţiul nu-mi îngăduie să redau socotelile lor. E adevărat că toţi au avut spirit anticristic în ei, dar n-a fost niciunul care să întrunească toate caracteristicile relatate în textul acesta.

Anticristul va avea ferocitate de fiară. Va fi frumos ca înfăţişare şi sprinten, iute, ca un leopard. Va avea forţă de urs şi gură puternică de leu, care înspăimântă pe toţi. Anticristul va fi un mare dictator al

lumii, geniu al răului cu supra-inteligenţă. El va înlătura graniţele dintre ţări, va înlătura patriotismul, va schimba sistemul de guvernământ, va schimba sistemul politic, va schimba sistemul monetar. Probabil peste noapte toate conturile de bancă vor fi îngheţate, toţi vor primi un semn sau cifru pe frunte sau pe mână, fără de care nu poţi să vinzi, nici să cumperi.

În general, toate ţările se aşteaptă la mai bine. În prima parte a domniei lui se pare că va reuşi, căci el se dă drept salvator al omenirii din stările de crize, care acum se intensifică tot mai mult. Datorită progresului ştiinţei şi tehnicii te-ai aştepta să fie bunăstare şi belşug, dar noi constatăm că vin zile tot mai grele. Sunt ţări în care între 6.000 şi 10.000 mor zilnic de foame. Spectrul negru al războaielor locale, al secetei, pe alocuri al inundaţiilor, al cutremurelor de pământ, al milioanelor de refugiaţi, îngreuiază viaţa. Vin zile grele, aşa cum spune Biblia (2 Timotei 3: 1 – 5). Iar beţiile, furturile, crimele, violurile, desfrâul şi boala SIDA (AIDS) pun vârf păcătoşeniei şi nenorocesc suflete scumpe. Societatea umană e bolnavă, suferă din pricina înmulţirii fărădelegii. Omul s-a depărtat de Dumnezeu şi acum Dumnezeu îl lasă pe mâna Satanei. Acesta prin Anticrist le promite fericirea, raiul pe pământ. Dar în perioada domniei fiarei va fi marea strâmtorare, necazul cel mare „cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, şi nici nu va mai fi" (Matei 24: 21). Anticristul realizează iadul pe pământ.

El nu se va numi fiara, nici Anticrist, dar credincioşii trebuie să aibă discernământ să-l cunoască ca atare. În prima parte a domniei va fi foarte aclamat de popoarele lumii. Prin iscusinţa şi dibăcia lui în a rezolva unele probleme şi prin felul său de a se impune tuturor va câştiga inima popoarelor, aşa cum a câştigat Lenin.

Martirizarea sfinţilor

Una din principalele sarcini trasate lui Anticrist de către Satan, care l-a investit cu putere şi stăpânire, este să facă război cu sfinţii (v.7), nu să-i stârpească, ci să-i biruiască, să-i determine să i se închine lui, nu lui Dumnezeu, căci împotriva lui Dumnezeu, el va rosti hule (v.5, 6). Ţinta e să-i amăgească să se despartă de Cristos Domnul, să-i facă

să creadă că el e Cristosul. Aşa cum leul cu răcnetul lui îngrozeşte toate animalele, aşa încearcă el cu gura lui de leu. Vor fi unii credincioşi care se vor înspăimânta şi diavolul le va şopti: „Tu poţi în inima ta să crezi mai departe ce vrei, dar ca să scapi cu viaţă, fă forma aceasta de închinare, nu e mare lucru". Şi unii vor fi amăgiţi să caute să-şi scape viaţa. Ei uită ce a spus Domnul Iisus: „Pentru că oricine va vrea să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va câştiga" (Matei 16: 25). Vor fi însă mulţi sfinţi care nu cedează, nu i se închină. Atunci se va ridica a doua fiară, dintre oamenii religiei, o altă fiară ce pare blajină, cu două cornițe ca ale unui miel, dar care vorbeşte ca un balaur, deci cu mare autoritate, căci lucrează cu toată puterea fiarei dintâi. Cele două coarne simbolizează unirea a două mari religii creştine sub un singur papă, nu ales de oameni, ci numit de fiara dintâi. Slujba ei este să determine pe locuitorii pământului să se închine fiarei dintâi. Cine e fiara aceasta? Consider că este un papă care va fi întronat şi va reuşi să realizeze ecumenismul, să vâre toate religiile într-o oală. E izbitor faptul că deşi e şeful religios, el va lucra cu puterea Satanei. Ca să amăgească pe credincioşi, el caută să imite pe Ilie să coboare foc din cer, spre a demonstra că el e slujitorul Dumnezeului cel viu, şi va face mari semne şi minuni. Cum unii sunt foarte dornici de semne şi minuni, vor cădea uşor în capcana lui. Biblia nu ne spune că în vremea din urmă Dumnezeu va face semne şi minuni, ci ne înştiinţează că le face fiara a doua, Prorocul mincinos, spre amăgirea unor credincioşi. Aici e o imitare a Trinităţii: Satan, Fiara şi Prorocul mincinos.

Fiara a doua porunceşte să se facă o icoană a fiarei dintâi, poate un mare ecran de televiziune, care va vorbi şi toţi trebuie să se închine. Cei ce nu se vor închina vor fi omorâţi. Apoi va impune tuturor să primească semnul fiarei pe frunte sau pe mâna dreaptă, tatuat probabil cu laser sau implantat un microcip. Şi din nou ispita va şopti unora care au scăpat de primul val de martiraj, să primească semnul acesta că doar nu e mare lucru, că nimeni nu-l vede, că pot să meargă cu el chiar la biserică. Şi din nou unii vor cădea. Domnul Iisus ne-a dat înştiinţarea, vorbind despre zilele din urmă: „Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi, şi vă vor omorî; şi veţi fi urâţi de toate neamurile din pricina Numelui Meu. Atunci mulţi vor cădea" (Matei 24: 9, 10). Oare tu vei fi printre martiri sau printre cei amăgiţi care vor căuta să-şi scape viaţa?

Prigoana zilelor din urmă, sub Anticrist, va fi înfricoşătoare şi pustiitoare. Mulţi credincioşi vor fi greu încercaţi. Datorită ştiinţei şi tehnicii avansate, torturile vor fi mult mai cumplite decât în primele veacuri sau chiar decât fioroasele torturi ale Inchiziţiei. Unii vor fi obosiţi de torturi.

Un strigăt binecuvântat la timp

O, binecuvântat va fi atunci strigătul îngerului cu Evanghelia veşnică în văzduh – poate un post de radio clandestin, căci este scris: „Din vânturi face îngeri ai Lui; şi dintr-o flacără de foc, slujitori ai Lui" (Evrei 1: 7) – care va striga: „Temeţi-vă de Dumnezeu", deci nu de fiară, „şi închinaţi-vă Celui ce a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele apelor" (Apocalipsa 14: 7). Aceasta va dezmeticii pe unii aleşi ai Domnului din panica în care au ajuns la răcnetul fiarei, şi îl va face să-şi dea seama că numai de Domnul trebuie să se teamă, că numai Lui trebuie să-l dea slavă, că numai Lui trebuie să i se închine. Doamne, ajută-ne la aceasta!

Mă gândesc însă cu strângere de inimă la acei credincioşi ce azi iubesc lumea şi nu sunt gata să renunţe la unele plăceri, cum vor putea atunci să renunţe la însăşi viaţa lor? Cum vor putea să îndure frigurile foamei cei ce azi nu sunt deprinşi cu postul, ci numai cu mese încărcate? Aurul în cuptor se dovedeşte aur. Atunci Dumnezeu îşi va scoate pe aleşii Săi în faţă, ca să demonstreze lumii dragostea lor faţă de El şi le va oferi onoarea de a deveni martiri, eroi ai credinţei.

Cristos Domnul nu ne-a chemat la o viaţă uşuratică, ci la slujire serioasă şi jertfă. Vechiul tablou dintr-un muzeu italian cu boul între plug şi altar, zugrăveşte reala viaţă creştină. Unii au tras brazde adânci cu Evanghelia până la marginile pământului, iar alţii au urcat cu bucurie pe altarul jertfei. Numai în catacombele Romei sunt vreo două milioane şi jumătate de oseminte ale martirilor din primele veacuri. Dar mulţi au fost înecaţi în Tibru, în mare, alţii au fost prefăcuţi în scrum, iar alte milioane au fost martirizaţi în alte oraşe ale imperiului roman. La numărul acestora se adaugă marea mulţime a urmaşilor lui Cristos Domnul, care au suferit groaznicele torturi ale Inchiziţiei

catolice. Spiritul anticristic şi-a făcut mereu lucrarea. Numai ziua judecăţii va da în vileag câţi credincioşi au suferit şi au fost martirizaţi în ţările comuniste şi în ţările musulmane! Dar ce va fi când fiara va stăpâni lumea prin puterea Satanei? Oare vom suferi cu demnitate pentru Cel ce şi-a dat viaţa Sa ca noi să avem iertarea păcatelor şi viaţa veşnică? Oare tinerii de astăzi vor dovedi acelaşi eroism care l-au dovedit tinerii de altă dată care au fost gata să se prezinte chiar voluntar să fie martirizaţi?

O, Doamne, învredniceşte-ne să fim gata să suferim mai degrabă moartea decât să fim amăgiţi de fiară!

Mulţi din fraţii noştri de credinţă în Mântuitorul au suferit foarte greu. Dau aici doar câteva fragmente dintre broşurică a unuia care a vizitat camerele de tortură ale Inchiziţiei, săpate în munte la Nürnberg, Germania. După ce a trecut prin multe camere cu fel de fel de instrumente de tortură, el descrie: „Ne găsim într-o cameră cam de 4 X 4 metri. Aceasta era camera de interogare. De-a lungul unui perete se găseşte o platformă joasă. Aici stăteau inchizitorii, trei la număr: un preot, un cazuist şi un civil… Lanterna noastră ne arăta sălbaticile şi înspăimântătoarele mobile ale acestei camere. În mijlocul ei se află patul orizontal de tortură pe care victima era întinsă până când erau smulse oasele din toate încheieturile lor, întinderea înceta numai când au ajuns la treapta că ameninţa moartea.

„Rezemat de peretele camerei era patul perpendicular de tortură. Colo era lanţul de fier, care se aduna pe un scripete şi care ridica victima spre bolta tavanului. Tot aici erau cele două mari greutăţi de piatră ce se legau de picioarele victimei. Când victima ajungea aproape sus, se dădea drumul lanţului spre a se desfăşura în jos, dar calculat să se oprească cu o violentă smucitură înainte ca picioarele să atingă pardoseala. Astfel, braţele, picioarele şi şira spinării erau smulse din locul lor şi dislocate, iar în cădere trecea pe lângă tăvăluge cu dinţi, care tăiau adânc, îl scrijeleau spatele, lăsându-i trupul o dislocată şi sângerândă grămadă de carne.

La o parte era leagănul de tortură, peste tot cu noduri crude, asupra cărora suferindul, legat de mâini şi de picioare, era legănat cu

violenţă de o maşină şi fiecare mişcare îl zdrobea de tot. Când era scos afară era tot vânătăi, umflat, sângerând, dar încă în viaţă. De jur-împrejur erau gata la îndemână instrumente mărunte de tortură: şuruburi şi degetare pentru degete, gulere cu ţepuşe pentru gât, bocanci de fier pentru picioare, căluşe pentru gură, cârpe pentru acoperirea feţei spre a permite o înceată strecurare a apei, strop cu strop pe gâtlejul victimei suferind această formă de tortură.

Dacă credinciosul, ajutat de puterea de sus, nu-şi tăgăduia Mântuitorul nici în urma acestor înspăimântătoare suferinţe, era luat şi dus mai departe în inima muntelui într-o altă cameră cioplită în stâncă, camera Fecioarei Maria de fier. În momentul când este atins un resort, idolul îşi deschide larg braţele, care se aseamănă cu uşile unui dulap şi mâinile sunt căptuşite şi pâine cu „poinarde", un fel de cuţite lungi de 31 cm, cu trei tăişuri. Unele din aceste cuţite sunt aranjate în aşa fel ca să pătrundă în ochii acelora pe care idolul îi înfăşoară în îmbrăţişarea lui; altele pătrund în urechi, în creier, altele îl străpung pieptul, altele îi spinteca abdomenul.

După această îmbrăţişare a morţii, se deschidea o uşă dedesubt şi victima cădea într-un canal săpat anume, care îl ducea în Pegnitz, apoi în Rin şi în ocean".

Am dat numai o parte din această descriere oribilă, ca să vă daţi seama ce au suferit alţii înaintea noastră şi că Domnul şi-a lăsat pe preaiubiţii Săi copii să treacă prin ele. Acum, dacă papalitatea a recurs la aşa torturi, ce va face Anticristul când va dezlănţui războiul împotriva sfinţilor?

Va trece Biserica prin Necazul cel mare?

În privinţa aceasta părerile sunt împărţite, mai ales ale teologilor. Sunt trei păreri:

1. Unii sunt de părere că Biserica nu va trece prin necazul cel mare, ci Cristos Domnul va veni în secret şi va răpi biserica. Teoria răpirii secrete e destul de nouă. „Timp de 1800 de ani, Biserica nu a crezut aşa ceva" – scrie David MacPhearson, directorul Societăţii

Biblice „Inima Americii”, în lucrarea sa: „De ce eu cred că Biserica va trece prin necazul cel mare?” Iată cum descrie el originea acestei teorii: „Edward Irving a fost un predicator în biserica scoţiană. Personalitatea sa magnetică a atras mari mulţimi la biserica sa din Londra. În 1830, Irving a fost exclus de prezbiteriu din Londra fiindcă într-o broşura pe care a scris-o, susţinea că natura umană a lui Cristos a fost păcătoasă. El a nesocotit hotărârea lor şi şi-a continuat slujba. În 1831, au început să aibă loc tulburări în timpul slujbei. Anul următor, el a fost mutat de la biserica sa şi doi ani mai târziu a murit.

El relatează că în 1830 Irving avea ca membră în biserică pe Margaret MacDonald, o fetiţă de 15 ani, care pretindea că a avut o revelaţie cu privire la răpirea Bisericii înainte de necazul cel mare. „De la această presupusă revelaţie – spune MacPhearson – provine această doctrină modernă; ea nu vine din Scriptură, ci din pretinderea falsă că e din Duhul Domnului. Irving a acceptat aceasta şi a predat-o ca învăţătură la un studiu biblic cu privire la profeţii, la care a luat parte şi Darby. Irving l-a influenţat şi pe C.H. Mackintosh şi pe C.I. Scofield, care a popularizat-o, trecând-o în explicaţiile din Scofield Bible… Înainte de 1830, nu se găseşte nicio urmă de evidenţă că Biserica ar fi crezut într-o dublă venire a Domnului sau în răpirea Bisericii înainte de Necazul cel mare”.

John T. Sharit, preşedintele Societăţii misionare creştine, om de 77 ani şi 54 ani ca profesor, în cartea sa: „Soon-Coming World-Shaking Events” (Evenimente ce în curând vor zgudui lumea), 1978, Phoenix, Az., carte tipărită în peste patru milioane şapte sute de mii exemplare, la pag 215, 217, spune că Irving vorbea în limbi şi preţuia mesajele unor profeţi şi profetese, care dădeau mesaje în duh, dar mai târziu s-a constatat că acele persoane erau sub controlul demonilor. În acele împrejurări a apărut teoria răpirii înainte de Necazul cel mare, căreia C.H. Spurgeon, Dr. Tregelles şi George Müller s-au opus. Lui Darby i-a plăcut teoria aceasta şi a căutat să calculeze data răpirii, care după socotelile lui şi ale altora ar fi trebuit să fie în anul 1844 său 1847 (Darby, Études sur l’Epitre aux Hebreux, p. 146). Dar şi socotelile lui, ca şi a altora, au fost greşite.

John L. Bray, în lucrarea sa: „Originea învăţăturii despre răpirea

Bisericii înainte de necazul cel mare", spune că prima carte care a formulat învăţătura aceasta a fost „Venirea lui Mesia în glorie şi maiestate", scrisă de Emanuel Lacunza, un preot iezuit catolic din Chile sub gumele de Rabi Juan Josafat Ben-Ezra, evreu convertit la catolicism. Cartea lui a fost tipărită în Spania în 1812 şi apoi a fost tradusă în limba engleză de Edward Irving. şi tipărită în 1827 la Londra. Azi ea e dispărută. Bray a mers la Oxford şi a găsit în biblioteca universităţii această traducere a lui Irving. Margaret MacDonald desigur citise cartea lui Lacunza în traducerea făcută de Irving şi s-ar putea să fi visat că răpirea va fi înainte de Necazul cel mare.

Toţi cei ce cred în răpire înainte de Anticrist, cred în două veniri ale Domnului Iisus şi în două învieri.

2. A doua părere e că cei credincioşi vor fi pe pământ la arătarea lui Anticrist, dar la jumătatea domniei lui vor fi răpiţi. Deci după trei ani jumătate, pentru Biserică, Domnul va scurta zilele acelea de necaz, căci va veni şi îi va răpi.

3. A treia părere e că Biserica va fi pe pământ până la venirea în glorie a Domnului Iisus, când orice ochi îl va vedea. Atunci morţii vor învia, atunci biserica îi va ieşi în întâmpinare, atunci fiara va fi nimicită, atunci va fi sfârşitul lumii şi judecata de apoi.

Ce spune Biblia?

1. La 2 Tesaloniceni 2: 1 – 4 se precizează că cei credincioşi vor fi pe pământ sub Anticrist. Apostolul Pavel a scris: „Cât priveşte venirea Domnului Iisus Cristos şi strângerea noastră laolaltă cu El… nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalţă mai pe sus de tot ce se numeşte Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu". Aici ni se spune că întâi va fi lepădarea de credinţă, se ridică Anticristul şi numai după aceea e venirea Domnului şi strângerea noastră laolaltă. Orice altă învăţătură apostolul o numeşte amăgire. Şi e dureros că fraţii amăgesc pe fraţi. Tot în acel capitol la v.8 scrie: „Şi atunci se va arăta acel

Nelegiuit, pe care Domnul Iisus îl va nimici cu suflarea gurii Sale şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. Deci, Anticristul a fost pe scaunul de domnie, şi-a făcut lucrarea, iar la venirea Domnului va fi nimicit.

2. Biblia nu vorbeşte de o venire secretă a Domnului Iisus. Cineva poate obiecta că este scris că „va veni ca un hoţ noaptea". Da, sunt două texte care folosesc cuvintele acestea: 1 Tesaloniceni 5: 2 şi 2 Petru 3: 10, dar acolo e vorba de „ziua Domnului" că vine ca un hoţ, şi în ambele texte referirea e la elementul surpriză sau cum spune: „o prăpădenie neaşteptată" (v.3), nu e nicio aluzie la furt. E o blasfemie să-L acuzi pe Domnul Iisus de furt. În versetul 4 e mai clar: „Dar voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoţ". E bine ca cine citeşte să înţeleagă ce spune Biblia, nu să sucească adevărul.

3. Venirea Domnului va fi anunţată, nu secretă. Cuvântul „răpire" se află la 1 Tesaloniceni 4: 15 – 17, dar aici se spune: „Cad însuşi Domnul cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu se va pogorî din cer".

Textul arată clar că nu e secretă, ci lumea întreagă, şi vii, şi morţii vor şti că El vine. Atunci morţii vor învia cu alte trupuri, iar noi vom fi schimbaţi. Trupurile proslăvite nu vor mai fi ţinute de legea gravitaţiei, ci îl vom ieşi în întâmpinare. A întâmpina pe cineva la aeroport nu înseamnă că după ce ai întâlnit pe cel întâmpinat să te urce în avion, să te răpească. A întâmpina înseamnă a ieşi în calea cuiva care vine la tine.

4. Venirea Domnului va fi vizibilă. În Apocalipsa 1: 7 este scris: „Iată că El vine pe nori şi orice ochi îl va vedea; chiar şi cei ce L-au străpuns. Şi toate seminţiile pământului se vor boci din pricina Lui. Da, Amin!"

5. Venirea Lui va fi după domnia lui Anticrist şi El va pune capăt Necazului cel mare. El a zis: „Îndată după acele zile de necaz… vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi mare slavă" Matei 24: 29, 30. Atunci va prăpădi pe Anticrist „cu arătarea venirii Sale" (2 Tesaloniceni 2: 8)

6. Venirea Lui va fi la cea din urmă trâmbiţă. Atunci morţii vor învia, „cei ce au făcut binele vor învia pentru viaţă, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată” (Ioan 5: 28, 29). Atunci „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţă răsunătoare, şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24: 31; 1 Corinteni 15: 50 – 53).

7. Venirea Lui va fi în ziua de apoi. În Ioan 6: 39, 40, 44, 54, de patru ori Cristos Domnul afirmă că pe ai Săi îi va învia „în ziua de apoi”. La fel, Marta ştia că învierea e „în ziua de apoi” (Ioan 11: 24). În Biblie ziua de apoi e ziua finală, e ziua Domnului când „cerurile vor trece cu trosnet… şi pământul cu tot ce este pe el va arde” (2 Petru 3: 10). Atunci va fi judecata şi un cer nou şi un pământ nou (Apocalipsa 20: 11 – 15; 21: 1).

În legătură cu prima părere pomenită că biserica va fi răpită în secret, e bine să cugeţi. Eu nu mă răfuiesc cu nimeni şi nici nu vreau să învăţ pe teologi escatologia, ci aş vrea ca fraţii mei să nu fie amăgiţi. Chiar dacă ai părerea aceasta, trebuie să ştii că Domnul Iisus nu vine după programarea făcută de oameni, ci după cea făcută de Tatăl şi înscrisă în Cuvântul sfânt. Dacă e scris că vine în ziua de apoi, El nu vine cu şapte ani sau cu trei ani şi jumătate mai degrabă. Iar dacă vine în ziua de apoi, înseamnă că vei trece prin Necazul cel mare, căci nu te poţi aştepta ca necazul cel mare să fie după ziua de apoi. De asemenea gândeşte-te:

1. Dacă răpirea ar fi înainte, pe pământ n-ar mai fi sfinţi.

2. Fiara nu ar avea cu cine face război (Apocalipsa 13: 7).

3. Nu ar fi cine să cadă (Matei 24: 10).

4. Nu ar fi cine să nu se închine fiarei (Apocalipsa 13: 15)

5. Nu ar exista biruitori ai fiarei (Apocalipsa 15: 2).

6. Nu ar mai fi martiri (Apocalipsa 6: 11).

7. Nu ar fi cei ce sosesc din Necazul cel mare (Apocalipsa 7: 9).

8. Nu ar fi cine să ridice capul sus la venirea glorioasă (Luca 21: 28).

9. Ar însemna că Domnul ne-a dus în eroare (Matei 24.29)

10. Ar însemna că Pavel a scris greşit (2 Tesaloniceni 2: 1 – 8)

Cercetează-ţi personal părerile în lumina Cuvântului sfânt. În Biblie nu sunt greşeli, ele sunt numai în mintea noastră. Şi mintea noastră de multe ori ne minte. Vine marea strâmtorare! Tu crezi că vei fi scăpat prin răpire, dar dacă Domnul nu vine să te răpească, ce vei face? Oare nu vei avea cea mai amară dezamăgire? E Cristos Domnul de vină? O, nu căci El ne-a spus clar lucrurile acestea. Eu cred Cuvântul sfânt aşa cum este scris, fără răstălmăciri omeneşti. Apostolul Petru spune că unii fac răstălmăciri „spre pierzarea lor" (2 Petru 3: 16).

Biruinţa finală e în Cristos Domnul

Urmaşii lui Cristos Domnul din vremurile din urmă nu sunt scutiţi de prigoane şi suferinţe, cum n-au fost scutiţi cei de la început. Apostolul Pavel a pus întrebarea „Cine ne va despărţi de dragostea lui Cristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? După cum este scris: „Din pricina Ta suntem daţi morţii toată ziua; suntem socotiţi ca nişte oi de tăiat".

Dar în acele condiţii critice, el nu deznădăjduieşte, ci strigă: „Totuşi, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţă, nici îngerii, nici stăpânirile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nicio aftă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Cristos Iisus, Domnul nostru" (Romani 8: 35 – 39).

Am simţit imboldul Duhului Sfânt să scriu acestea nu să sperii

pe nimeni, ci să ne dăm seama de marile amăgiri din vremile din urmă şi să rămânem în picioare. Bătălia va fi cruntă, dar nu e motiv de groază. Credincioşii, pe tărâm spiritual, trebuie să lupte vitejeşte sub comanda Celui ce are toată puterea în cer şi pe pământ. Apostolul Pavel dintr-o aşa bătălie ne strigă: „Pot totul în Cristos care mă întăreşte" (Filipeni 4: 13). Dreapta Domnului câştigă biruinţa. Prin El suntem mai mult decât biruitori! Odată un tânăr în Australia m-a întrebat: „Cum se poate ca cei biruiţi de Anticrist să fie numiţi biruitorii fiarei?" I-am răspuns că fiarei i se pare că i-a biruit omorându-i, dar pentru Dumnezeu, ei sunt biruitori ai fiarei căci au preferat să moară, dar nu au renunţat la credinţa lor, nu i s-au închinat. Despre aceştia se spune: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte" (Apocalipsa 12: 11). Iar apostolul Ioan a scris: „Voi, copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu; şi l-aţi biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai tare decât cel ce este în lume" (1 Ioan 4: 4). În cer intră numai biruitorii: „Cei ce va birui, va moşteni aceste lucruri" (Apocalipsa 21: 7).

Lăsaţi ca „nemărginita mărime a putere Sale" să se arate în neputinţele noastre. Sus capetele, răscumpăraţi ai Lui! Maranata! Domnul nostru vine! Aleluia!

A Lui şi numai a Lui să fie toată slava şi închinăciunea!

Încheiere

Eu mă bucur şi mulţumesc Domnului meu că m-a ajutat să scriu cartea aceasta şi aş vrea să-ţi fie de mult folos, ca să nu fii amăgit în niciun fel. Apostolul Petru a scris: „Astfel dar, fiindcă Cristos a pătimit în trup, înarmaţi-vă şi voi cu acelaşi fel de gândire" (1 Petru 4: 1). Aceasta am căutat să fac în paginile ce le-ai citit, să-ţi înarmez gândirea împotriva oricărei amăgiri, să te ajut să te desparţi de orice neascultare, de orice păcat conştient şi să te determin să fii gata să suferi pentru Domnul şi Mântuitorul, care a suferit osânda noastră. Înarmează-ţi gândirea să-l rămâi credincios până la moarte. Decât să mori de cancer sau de SIDA e mult mai glorios să mori ca martir. Suferinţele acestea sunt de o clipă şi ne aşteaptă gloria eternă.

Preaiubitul meu, leagă-ţi fiinţa în totul cu funiile nevăzute ale dragostei de Domnul Iisus, căci El e viaţa vieţii noastre. Îngenunchează chiar acum şi cere Domnului putere pentru o aşa trăire. Spune şi tu cuvintele:

„Chiar dac ar fi să – ndur din greu
Dureri, şi lanţuri, şi ruşine.
Ajută-mi, Dumnezeul meu.
Să nu pot să mă las de Tine!”

Doresc să ne întâlnim în cer, biruitori prin Acela care ne-a iubit şi a murit în locul nostru! Doamne, ajută-ne!